

Országgyűlési Napló

*dr. Hiller István, Jakab István és
dr. Latorcai János*
elnöklete alatt

Jegyzők: *Földi László, Hiszékeny Dezső,
Mirkóczki Ádám, dr. Tiba István*

Az ülésnap megnyitása	1757
-----------------------------	------

Napirenden kívüli felszólalók:

<i>Ikotity István</i> (LMP)	1757
<i>Dr. Répássy Róbert</i> igazságügyi minisztériumi államtitkár	1759
<i>Dr. Tóth Bertalan</i> (MSZP).....	1760
<i>Dr. Répássy Róbert</i> igazságügyi minisztériumi államtitkár	1761
<i>Dr. Vejkey Imre</i> (KDNP).....	1762
<i>Soltész Miklós</i> emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	1764
<i>Szávay István</i> (Jobbik).....	1765
<i>L. Simon László</i> (Fidesz)	1767
<i>Dr. Selmeczi Gabriella</i> (Fidesz)	1769
<i>Dr. Rétvári Bence</i> emberi erőforrások minisztériumi államtitkár.....	1770

A Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvényben rögzített elszámolás szabályairól és egyes egyéb rendelkezésekről

szóló törvényjavaslat általános vitája	1772
<i>Dr. Trócsányi László</i> igazságügyi miniszter, a napirendi pont előadója	1773

Felszólalók:

<i>Rogán Antal</i> , a Fidesz képviselőcsoportja részéről	1781
<i>Burány Sándor</i> , az MSZP képviselőcsoportja részéről	1786
<i>Dr. Vejkey Imre</i> , a KDNP képviselőcsoportja részéről.....	1790
<i>Z. Kárpát Dániel</i> , a Jobbik képviselőcsoportja részéről	1792
<i>Dr. Schiffer András</i> , az LMP képviselőcsoportja részéről.....	1798
<i>Szelényi Zsuzsanna</i> (független).....	1802
<i>Z. Kárpát Dániel</i> (Jobbik)	1804
<i>Szatmáry Kristóf</i> (Fidesz)	1805
<i>Volner János</i> (Jobbik)	1809
<i>Z. Kárpát Dániel</i> (Jobbik)	1814
<i>Kara Ákos</i> (Fidesz)	1814
<i>Dr. Staudt Gábor</i> (Jobbik).....	1817
<i>Dr. Völner Pál</i> (Fidesz).....	1821
<i>Dr. Staudt Gábor</i> (Jobbik).....	1823
<i>Dr. Völner Pál</i> (Fidesz).....	1824
<i>Dr. Hargitai János</i> (KDNP).....	1824
<i>Kiss László</i> (MSZP)	1829
<i>Sallai R. Benedek</i> (LMP)	1832
<i>Z. Kárpát Dániel</i> (Jobbik)	1833
<i>Kiss László</i> (MSZP)	1834

Egyes törvényeknek a költségvetési tervezéssel, valamint a pénzügyi és a közüzemi szolgáltatások hatékonyabb nyújtásával összefüggő módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája

.....	1835
<i>Németh Lászlóné</i> , a Miniszterelnökség államtitkára, a napirendi pont előadója	1835

Felszólalók:

<i>Dr. Völner Pál</i> , a Fidesz képviselőcsoportja részéről.....	1841
<i>Tukacs István</i> , az MSZP képviselőcsoportja részéről	1843
<i>Schmuck Erzsébet</i> , az LMP képviselőcsoportja részéről	1848
<i>Dr. Staudt Gábor</i> , Jobbik képviselőcsoportja részéről	1850
<i>Szelényi Zsuzsanna</i> (független).....	1855
<i>Heringes Anita</i> (MSZP).....	1857
<i>Dr. Galambos Dénes</i> (Fidesz)	1858
<i>Volner János</i> (Jobbik)	1860

Szabolcs Attila (Fidesz).....	1864
Dr. Szakács László (MSZP).....	1866
Kiss László (MSZP)	1868
Kiss László (MSZP)	1869
Dr. Kovács Zoltán , a Miniszterelnökség államtitkárának válasza	1871
Napirenden kívüli felszólalók:	
Schmuck Erzsébet (LMP).....	1874
Ikotity István (LMP)	1876
Kiss László (MSZP)	1877
Demeter Márta (MSZP)	1879
Kepli Lajos (Jobbik).....	1880
Dr. Kovács Zoltán , a Miniszterelnökség államtitkára.....	1882
Bejelentés az Országgyűlés következő üléséről	1884
Az ülés bezárása	1884

Az ülésen jelen voltak:

DR. KOVÁCS ZOLTÁN, L. SIMON LÁSZLÓ és NÉMETH LÁSZLÓNÉ, a Miniszterelnökség államtitkárai, DR. TRÓCSÁNYI LÁSZLÓ igazságügyi miniszter, DR. RÉPÁSSY RÓBERT államtitkár, DR. RÉTVÁRI BENCE és SOLTÉSZ MIKLÓS emberi erőforrások minisztériumi államtitkárok.

Az Országgyűlés őszi ülészakájának
2. ülésnapja
2014. szeptember 16-án, kedden
(9.00 óra - Elnök: dr. Latorcai János
Jegyzők: Földi László és Mirkóczki Ádám)

ELNÖK: Jó reggelt kívánok. Tisztelt Képviselőtársaim! Szeretettel köszöntöm valamennyiüket és mindazokat, akik a televízión keresztül követik mai munkánkat.

Az Országgyűlés őszi ülészakájának 2. ülésnapját megnyitom. Tájékoztatom önöket, hogy az ülés vezetésében Földi László és Mirkóczki Ádám jegyző urak lesznek segítségemre.

A mai napon **napirend előtti felszólalásra** jelentkezett Ikotity István képviselő úr, az LMP képviselőcsoportjából: „Lesz valódi választás a kistételepüléseken is?” címmel. Megadom a szót. Parancsoljon, képviselő úr! Megvárom, míg fölteszi a mikrofont, csak nyugodtan.

Parancsoljon! Öné a szó.

IKOTITY ISTVÁN (LMP): Köszönöm szépen. Tisztelt Ház! Az LMP már jóval az önkormányzati választások előtt felhívta a figyelmet, hogy a választást követően hatályba lépő új szabályok miatt jelentősen csökken a kistételepülési polgármesterek fizetése, és fennáll a veszélye annak, hogy sok helyen senki sem fog indulni a választáson, vagy nem lesz érdemi választási lehetőség.

Sajnos, igazunk volt, az ajánlási időszak lezárultával egyértelműek azok a káros tendenciák, amelyekre felhívtuk a figyelmet. Két olyan település van, ahol egyáltalán nincs polgármesterjelölt és szintén kettő, ahol nem indult kellő számú képviselőjelölt, emiatt elmarad az október 12-ei választás. A szeptember 11-ei adatok szerint Baranya Kishajmás nevű településén és a Vas megyei Tanakajdon nem indult annyi jelölt, amennyit meg lehetne választani. Polgármesterjelölt hiányában pedig a Tolna megyei Aparhanton és a Vas megyei Tanakajdon marad el a polgármester-választás. 2010-ben ilyenre nem volt példa.

Továbbá rengeteg olyan kistételepülés is van, ahol csupán egy jelölt közül lehet választani. Négy évvel ezelőtt 493 ilyen volt, most azonban közel 50 százalékkal növekedett, 724 ilyen település van, ahol csak egy jelölt közül lehet választani. Az önkormányzati választást követően hatályba lépő szabályok szerint ugyanis az 500 fő alatti települések polgármestereinek díjazása nagyjából bruttó 149 ezer forintba csökken havonta. Ez azt jelenti, hogy egy kisebb falu vezetője alig 90 ezer forintért kell hogy ellássa majd a hivatalát. A település vezetője így kevesebb juttatást kap, mint amennyit alkalmazottai vihetnek haza. Sőt, előfordulhat, hogy a polgármester közel annyi bér kap csak majd, mint az általa foglalkoztatott

segédmunkás, közfoglalkoztatott, vagy kevesebbet, mint egy szakmunkás közfoglalkoztatott.

Figyelmeztettünk arra, hogy a polgármesteri illetmény csökkenése jelentősen szelektálja a lehetséges indulók körét. Nagyrészt azok lesznek jelöltek, akiknek anyagi helyzete lehetővé teszi, hogy kisebb illetmény mellett is ellássák tisztségüket, illetve azok, akiket valamelyik politikai párt egyéb módon támogat. Már a startkőről kiszorultak a kevésbé tehető, független emberek, akik bár tenni szeretnének településükért, egyszerűen nem engedhetik meg maguknak, hogy elinduljanak. Marad tehát a kiskirályoké és a pártembereké ez a lehetőség.

Az LMP ezért követelte, hogy még a jelölési időszak előtt állítsák vissza legalább az eredeti szintre a kistételepülési polgármesterek fizetését. A jelölési időszak lezárultával ez a hajó már elment, ahogyan az adatok is mutatják, sokkal kevesebben mertek elindulni az ideai választásokon. Lehet persze, hogy a Fidesz a választásokat követően mégis visszaállítja az eredeti illetményt, de ez ugyanaz az eljárás, mint a trafikpályázatoknál, amikor a pályázat beadási határideje után megemelték a tevékenység lehetséges haszonkulcsát. Az ismerősök és a bennfentesek könnyebben, szinte verseny nélkül kapták meg a koncessziót, így kizártak olyanokat, akik az eredeti feltételek mellett nem látták érdemesnek elindulni.

Félő, hogy a kistételepülések élére kevésbé támogatott és a nagypolitikának jobban kiszolgáltató emberek kerülnek majd, és a kistételepülések érdekérvényesítő képessége így tovább csökken, ami a magyar vidék további pusztulásához vezet. A kistételepülésen élők számának csökkenése egyébként azt is eredményezi, hogy a politikai erők egyre kevésbé vállalják fel a kistételepülésen élők képviseletét, emiatt romlik a közszolgáltatások minősége, és az ott élők másodlagos állampolgárokka válhatnak. Ha már saját első emberük sem lesz, aki felszólaljon értük, akkor ezeknek a közösségeknek a sorsa véglegesen megpecsételődött.

Az LMP célja, hogy a kistételepülésen élő közösségek irányítsák saját sorsukat, amelyek autonómiájukat saját gazdasági erejükre, önfenntartó képességükre kell hogy alapozzák. Szeretnénk felhívni a kormányzó pártok figyelmét arra, hogy óriási történelmi felelősségük van, hogy a vidék elnéptelenedésének folyamatát megpróbálják-e visszafordítani, az LMP által hirdetett erős vidék megvalósítása felé tesznek-e lépéseket, vagy az ilyen intézkedésekkel, mint a kistételepülési polgármesterek fizetésének drasztikus csökkentése, tovább lökik a szakadék felé a vidéket.

Az LMP következetesen kitart az egyre kisebb érdekérvényesítő képességű, de a vidéki élet megmaradása szempontjából kulcsfontosságú kistételepülések mellett, mert a jövő megújuló Magyarországnak megvalósításában kulcsszerepük van a kistételepüléseknek.

Köszönöm, hogy meghallgattak.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A kormány nevében Répássy Róbert államtitkár úr válaszol az elhangzottakra. Parancsoljon, államtitkár úr.

DR. RÉPÁSSY RÓBERT igazságügyi minisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselő Úr! Szeretnék mindenkit megnyugtatni, az ön által elmondott félelmeket nem támasztják alá az önkormányzati választások jelölési adatai. Ezeket mindenki leellenőrizheti a Nemzeti Választási Iroda honlapján.

2010-ben összesen 8752 polgármesterjelölt indult a választásokon, 2014-ben 8139, a tegnapi összesítés szerint. Ez körülbelül 7 százalékos csökkenést jelent. Még egyszer a számok: 8752 és 8139. Tehát nagyságrendileg nagyjából ugyanannyi polgármesterjelölt indul az önkormányzati választásokon, mint ahányan indultak 2010-ben. Ugyanez a helyzet egyébként, bár nem hozta szóba képviselő úr, a települési képviselőjelöltek esetén is, 8590 képviselőjelölt indult a 2010-es önkormányzati választásokon, és 8297 indul most, a 2014-es önkormányzati választásokon. Tehát sem a polgármesterjelöltek számában, sem a képviselőjelöltek számában drasztikus, lényegi csökkenés nem mutatható ki.

Ami a szabályozást illeti, bár ezt képviselő úr részben említette, szeretném megjegyezni, hogy az összeférhetetlenségi szabályok lényegesen változtak a 2010-es állapothoz képest. Ugyanis az önkormányzati törvény a települések lakosságszámához mérten differenciáltan szabályozza a polgármesterek összeférhetetlenségét. A szabályozással kapcsolatban ki kell emelnem, hogy a korábbiaktól eltérően a polgármesteri tisztség betöltésének módja tekintetében a törvény nem tartalmaz lakosságszámra vonatkozó megkötést. Vagyis bármely településen a tisztség főállásban vagy társadalmi megbízatásként is betölthető. Ismert, hogy korábban erre csak a legkisebb településeken volt lehetőség.

Összefoglalva tehát a képviselő úr által elmondott problémát, megvizsgálhatjuk a választási eljárási szabályok szempontjából, és megvizsgálhatjuk a jelölések szempontjából. És mindenkit meg tudok nyugtatni afelől, hogy nagyjából, ahogyan mondtam, körülbelül 7 százalékkal csökkent a polgármesterjelöltek és az önkormányzati képviselőjelöltek száma. Ez nem tekinthető alapvetően az ön által említett díjazásbeli problémának. Ha mégis előfordul olyan település, ahol nem indul polgármesterjelölt, érdemes megvizsgálni, hogy valóban a díjazás miatt nem indul-e polgármesterjelölt, vagy egyszerűen azért nem, mert abban a helyi közösségben nem épült fel még olyan személyiség, vagy nem volt olyan személyiség, aki vállalná a választásokon a megmérettetést.

(9.10)

Tisztelt Ház és tisztelt Közvélemény! Szeretném tehát megnyugtatni önöket, hogy az új díjazási sza-

bályok, az új önkormányzati választási szabályok lényegesen nem csökkentették az indulókat, és mindenkinek azt kívánom, hogy a több mint 8 ezer polgármesterjelölt közül mindenki találja meg a neki megfelelő polgármesterjelöltet. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Az MSZP képviselőcsoportjából napirend előtti felszólalásra jelentkezett Tóth Bertalan képviselő úr: „A devizahitel-mentés margójára” címmel. Parancsoljon, képviselő úr!

DR. TÓTH BERTALAN (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Fontos nap ez a mai, hiszen ma lesz a bankok tisztességtelen eljárásából eredő károk megtérítésével kapcsolatos jogszabály tárgyalása. Fontos ez a devizahitelek számára, és azt gondolom, hogy fontos minden magyar állampolgár számára.

Tegnap meghallgathattuk miniszterelnök urat, hogy tulajdonképpen a kormány egy hőstettet hajt végre, hiszen úgymond elszámoltatja a bankokat, azokat a fizetési kötelezettségeket, amelyek a tisztességtelen eljárásból erednek, most meg kell fizetni. Hallottunk itt százalékokat, hallottuk az időpontokat, a dátumokat, és ezt a törvényt fogjuk most tárgyalni.

De nagyon kevés szó esett a devizahitelekről. Úgy látom, a kormány elfeledkezett arról, hogy kik küzdelmének az eredménye az, hogy ma ezt a törvényt tárgyalhatjuk. Ez nem a kormány eredménye, hanem azoké a devizahiteleské, azoké a százaké, akik nem hagyták és pereket indítottak, bírósági eljárásokat kezdeményeztek, s ezeknek a bírósági eljárásoknak az lett a végeredménye, hogy a Kúria kimondta ezt a tisztességtelen eljárást, ami az árfolyamrésre vonatkozik, illetve a tisztességtelen, egyoldalú kamatemelésre. Igenis köszönet illeti őket, köszönet illeti azokat a jogvédő szervezeteket, azokat az egyesületeket, azokat az ügyvédi közösségeket, amelyek segítették a devizahiteleseket ezekben a perekben, amelyek alapján ez a kúriai döntés megszülethetett.

A devizahiteleseknek két dologgal kellett szembenézniük, egyrészt a bankok tisztességtelen eljárásával, másrészt az árfolyam drasztikus romlásával. Azt gondolom, hogy majd jön a válasz, hogy a devizahiteles problémáért az előző kormányzatok a felelősek, ezt majd meghallgathatjuk, viszont szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy a banki tisztességtelen eljárással kapcsolatos tevékenység nagyon sokat késett, hiszen négy éve önök vannak kormányon, és a mellett a tény mellett sem lehet elmenni, hogy a hibás gazdaságpolitika milyen árfolyamokat eredményezett akár a mai napon is, nem lehet amellel elmenni, hogy az euró 2010-ben még 265 forint volt, a svájci frank 186, amikor önök átvették a kormányzást. Meg kell nézni, most 315 forint az euró és közel

260 forint a svájci frank árfolyama. Ebben igenis van felelőssége a kormánynak, és van felelőssége akár az Országgyűlésnek is.

Elhangzott egy ígéret a nyár folyamán, amely arról szólt, hogy a devizahiteleseknek karácsonykor már nem kell foglalkozniuk ezzel a problémával, hiszen a forintosítás megtörténik. Ennek semmi köze nincs a bírósági eljárásokhoz, ahogy most mondják, hogy jövőre tolódtak a különböző határidők, és csak jövőre csökkennek a törlesztőrészek. Ez ettől teljesen független. Igenis számon kérjük ezt az ígéretet, és betérjünk egy országgyűlési határozatot - a Magyar Szocialista Párt választmánya erre kérte fel a frakciót -, amely arról szól, hogy a kormány tartsa be az ígéretét, és még az idén tegyen javaslatot a forintosításra. És arra is javaslatot teszünk ebben a határozati javaslatban, hogy a 2010. áprilisi átlagárfolyamon tegye ezt meg, nyilván úgy, oly módon, hogy ez ne veszélyeztesse Magyarország pénzügyi stabilitását.

Tehát igenis a probléma egyik része csak az, amit ma ez a törvényjavaslat megold, amiről ma vitatkozni, vitázni fogunk, de a nagyobb probléma az árfolyamváltozás, annak a megoldása várat magára, hiszen ne felejtsük el, hogy több mint 70 százalékkal emelkedett meg 2010 óta a törlesztőrészek nagyságrendje. És nem mehetünk el amellett, hogy ebben benne van a kormány hibás gazdaságpolitikájának az eredménye.

Várjuk a kormány megoldási javaslatait. Ezt a törvényjavaslatot most támogatni fogjuk, s bízunk benne, hogy még ebben az évben mindenki számára megnyugtató megoldás születik. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Az elhangzottakra a választ a kormány nevében Répássy Róbert államtitkár úr fogja megadni. Parancsoljon, államtitkár úr!

DR. RÉPÁSSY RÓBERT igazságügyi minisztériumi államtitkár: Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselő Úr! Valóban, a mai napon egy történelmi jelentőségű, a rendszerváltáskori igazságtételi törvényekhez hasonlítható, azokhoz mérhető törvény vitája kezdődik meg az Országgyűlésben, s természetesen ebben a történelmi jelentőségű igazságszolgáltatásban az MSZP-nek is van szerepe. Mégpedig nézzük csak meg, milyen szerepe van az MSZP-nek ebben a devizahitel-válságban.

Kormányzásuk nyolc éve alatt szabadultak el a bankok, kormányzásuk nyolc éve alatt következett be az a nagyon nagy számú, több százezer devizahiteles szerződés megkötése olyan általános szerződési feltételekkel, amelyeket most, 2014-ben a bíróságoknak és részben a törvényhozásnak kellett orvosolnia. Tehát abban az időszakban, amelyben önök 2002 és 2010 között felelősséget viseltek a magyar fogyasztók, a magyar emberek fogyasztási szerződéseikért és a pénzintézetekkel kötött szerződéseikért, önök lesze-

repeltek. Egyértelműen az önök által fémjelzett időszakban keletkeztek ezek a devizahitel-szerződések.

Amennyiben a mai napon a tisztelt Ház megkezdje ennek a történelmi jelentőségű törvénynek a tárgyalását, akkor orvosolhatja mindazokat a sérelmeket, amelyeket a bankok okoztak az MSZP kormányzásának felelőtlensége mellett az embereknek, a Magyar Szocialista Párt által vezetett kormány ugyanis nem tett semmit annak érdekében, hogy a tisztességtelen szerződéseket ne köthessék meg a bankok, nem tett semmit annak érdekében, hogy az egyoldalú szerződésmódosításokat megakadályozzák. A jelenlegi kormány ebben a ciklusban és a korábbi időszakban is mindent megtett annak érdekében, hogy a devizahitelesek és más fogyasztásihitelevéveők helyzete könnyebb legyen. A most tárgyalt törvény a bankok elszámoltatásáról szól, a bankok a törvény alapján el fognak számolni az ügyfeleikkel. Tehát a devizahiteleseknek és a lakáshiteleseknek, fogyasztói hiteleseknek fogjuk ezt a törvényt megalkotni.

Nagyon örülök annak, hogy az MSZP jelentkeztet arra, hogy megszavazza ezt a törvényt, de jobb lett volna, ha már 2010 előtt is mindent megtesz azért, hogy ne következzen be az a válság, amit most közös erővel az Országgyűlésnek kell megoldania. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Szintén napirend előtti felszólalásra jelentkezett a Kereszténydemokrata Néppártból Vejkey Imre képviselő úr: „Keresztényüldözés” címmel. Megadom a szót. Parancsoljon, képviselő úr!

DR. VEJKEY IMRE (KDNP): Tisztelt elnök úr, köszönöm a szót. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! A keresztényeket hitük vállalásáért az apostolok kora óta, vagyis az első keresztény nemzedék megjelenése óta nyíltan vagy burkoltan támadások érték, amelyek összességét nevezzük keresztényüldözésnek. Pedig már az őskeresztények sem keresték az összeütközést a világgal, sőt bizonyos moduluszokban Jézus szavai alapján: adjátok meg a császárnak, ami a császáré, Istennek, ami az Istené (Máté 22:21). De ha belegondolunk a Szentírás további szövegébe, akkor szembesülünk azzal a ténnyel is, hogy az éppen megszületett, szinte még jászolban lévő Jézust Heródes már kisded korában üldözte, ugyanis a napkeleti bölcsek látogatása után parancsot adott katonáinak arra, hogy a két év alatti fiúgyermeket Betlehemben mind gyilkolják le. Őket hívjuk aprószenteknek.

(9.20)

A keresztények nem bántottak senkit, békében éltek, de jószáguk és szeretetük mégis szemet szúrt az

őket üldözőknek, akik nem szerették látni, hogy lehet olyan teljesebb életet élni, amelyben nem földi kincseket gyűjtünk és nem az evilági élvezeteket habzsoljuk, mint ahogyan azt az üldözők és megbízóik tették.

A szembesülés és a tiszta élettől való változás féltelme váltotta ki nemegyszer vallási, gazdasági, politikai okokkal is átszöve azt, hogy az üldözők feljelentették a keresztényeket rendbontás vagy felségárulás miatt. Ókori kihallgatások anyagai azonban azt bizonyítják, hogy az üldözők semmi egyebet nem találtak az eljárás alá vont és kihallgatott keresztényeknél, csak azt, hogy ígéretet tettek egy szeretetközpontú tiszta életre, és bár semmi rosszat nem tettek, mégis a tisztaság iránti úgymond makacosságuk és a tiltott vallásuk gyakorlása okán büntették meg őket, amelyet jogi nyelven az üldözők úgy fejeztek ki, hogy a keresztények titkos és tiltott társaságokat alkotnak.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Mi a helyzet napjainkban? A világ úgymond humanizált felében a keresztény tanítás tárgyilagos megismertetése és megismerése társadalmi méretekben mára már szinte ugyanúgy lehetetlenné vált, mint ahogyan az az első századok nyílt keresztényüldözése idején volt. Természetesen vannak ez alól kivételek, így hazánk is, amely emiatt, vagyis a keresztény nemzeti értékek felvállalása okán állandó nemzetközi politikai támadások kereszttüzeiben áll. A világ humanizált felén a keresztény értékeket relativizálják, a hitet tudománytalanként tüntetik fel.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! És mi a helyzet a világ másik felén? Az onnan érkező hírekből arról értesülünk, hogy például Irakban megtizedelik a világ egyik legjelentősebb keresztény közösségét. A káld püspök szerint kifejezett népirtás folyik a keresztényekkel szemben. Az Irakkal szomszédos Szíriából pedig azt a hírt kapjuk, hogy nyolc keresztényt feszítettek keresztre. Nyilvánvalóan apokaliptikus viszonyok uralkodnak.

Egymás után pusztítják el a keresztény szent helyeket, és üldözik az onnan elköltözőket. A minap például Moszulban felgyújtottak egy 1800 éves templomot, és szerzeteseket elzavarva egy IV. századi kolostort is bevettek. A keresztények pedig ultimátumot kaptak: vagy kifizetik a havi 450 dolláros fejadót, amelyet ha akarnának se tudnának megfizetni, vagy áttérnek az iszlámra, vagy a halál vár rájuk.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Ne engedjük, hogy a gyűlölet és a kirekesztés ártatlanok millióinak életét fenyegetse. A KDNP és az IKSZ kiáll az üldözöttekért, és felszólítja a szélsőségeket az erőszak leállítására és a keresztények *(Az elnök csenget.)* elleni támadások beszüntetésére. Kérem, álljanak ki önök is. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Az elhangzottakra a kormány nevében Soltész Miklós államtitkár úr válaszol.

Parancsoljon, államtitkár úr!

SOLTÉSZ MIKLÓS, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Valóban, amit ön elmondott, egy olyan súlyos társadalmi, világpolitikai probléma, amelyre szerintem nagyon későn figyelt föl Európa, Észak-Amerika. 1700 évvel azután, hogy a nagy keresztényüldözések megszűntek, ezt követően sokkolta a világ jóérezésű népeit, nemzeteit, politikusait és embereit az, ami most akár Irakban, akár Szíriában, de hozzáteszem, egyes afrikai államokban is történik. Nem lehet az, és nem lehet kettős mércével mérni, hogy bárhol bármi történik a világban, ott arra mindenki azonnal föl emeli a szavát, ami egyébként nagyon helyes, de közben, ha a keresztények ezreit, tízezreit, száz ezreit üldözik el, irtják ki, és olyan módszerekkel teszik tönkre, amelyeket ön is említett, illetve iszonyatos halálnak vannak kitéve, az egyszerűen gyalázat, és ez ellen föl kell emelni mindenkinek a szavát.

Mindenképp fontos azt mondani és hangsúlyozni, amit Ferenc pápa is mondott, hogy ma nem kevesebben halnak mártírhálált hitükért, mint a keresztényüldözések első századaiban. Tehát mindenképp megrázó ez az időszak, és éppen ezért én azt gondolom, hogy érdemes tudni egyrészt azokról az országokról, ahol a leginkább ez történik. Az egyik Irak, és itt nem az iraki államról van szó, hanem egy magát államnak nevező, de igazából terror szervezet - és ez fontos - pusztítja többnyire a keresztényeket, de sajnos más vallású, más hitű embereket is. És azt kell mondani, hogy ez a pusztítás nem biztos, hogy megáll. Tehát ha Európa, Észak-Amerika és azok az iszlám államok, amelyek valóban vallási hitre helyezik az állami berendezkedésüket, valóban a hithez kapcsolódnak, akkor nem hiszem azt, hogy ők ezt a pusztítást, ezt a gyűlöletkeltést továbbengedhetik, mert sajnos ugyanez van Szíriában is, és sajnos ugyanez van Szudánban, Nigériában vagy Pakisztánban is.

Még egyszer hangsúlyoznom kell, itt ugyan a vallási köntösben az iszlám nevében teszik azt, amit tesznek, de mind a magyar állam, mind pedig most már az Európai Unió tagállamainak a vezetői is egyértelműen végre fölismerték azt, hogy itt egy terror szervezet gyűlöletheadjárataról van szó.

Mit tett a magyar kormány, és mit tehetünk mi magyar emberek, illetve minden jóérezésű párt? Én nem hiszem, hogy itt a parlamentben ebben a kérdésben túl nagy vita lenne az egyes politikai oldalak között.

Egyrészt augusztus 10-én Szijjártó Péter külügyminisztériumi parlamenti államtitkár a kormány nevében mind a NATO, mind pedig az Európa Tanács figyelmét föl hívta arra a felelősségre, amelyre most az országaink, illetve azok a nemzetközi szervezetek, amelyeknek tagjai vagyunk, igenis lépniük kell, és föl kell szólalniuk minden egyes területen.

Másrészt, amit én nagyon fontosnak tartok, hogy az Európai Tanács keretében az augusztus 30-ai

ülésem, és itt fontos kiemelni, hogy a visegrádi négyek államai tettek egy olyan közös nyilatkozatot, amely után született egy közös elítélő nyilatkozat. Én tudom, hogy ez kevés, és a másik oldalról meg az is biztos, hogy egy iszonyatos nehéz döntés előzheti meg azt, hogy milyen módon avatkozzanak be akár az iraki állam mellett és segítségével, hogy ez az üldözés megszűnjön, vagy bármilyen más országban az a gyűlöletkampány megszűnjön, de mégis minden egyes alkalmat meg kell ragadnunk, föl kell használnunk, hogy igenis odafigyeljen a média, odafigyeljen a közvélemény, és odafigyeljen ezáltal a demokratikus államok közössége arra, hogy ez hosszú távon és rövid távon természetesen nem mehet tovább.

Mindemellett pedig szeretnék köszönetet mondani a Magyar Katolikus Püspöki Karnak, a magyar kormányoknak is, illetve természetesen azoknak a karitatív szervezeteknek és a média munkatársainak is, akik vállalták egyrészt a humanitárius segélyek eljuttatását vagy összegyűjtését, másrészt pedig azoknak, akik közösen ott vállalták helyben a szétosztását, és tudósítottak ezekről a helyszínekről. Elképesztő feladatot vállaltak, de ha ezt ők nem teszik (*Az elnök cseppet.*), akkor még ennyit sem tudunk.

Köszönöm szépen a felvetését, és köszönöm azt is, hogy egyébként, még egyszer mondom, politikailag azt gondolom, hogy ebben az Országgyűlésben senki nem gondolkozik egyéb, más módon ebben a kérdésben. Köszönöm, hogy meghallgattak. (*Taps a kormánypárti sorokból.*)

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! A Jobbik képviselőcsoportjából „Ne hagyjuk magára Kárpátalja magyarságát!” címmel Szávay István képviselő úr kért lehetőséget napirend előtti felszólalásra. Megadom a szót. Parancsoljon, képviselő úr!

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Először is boldog születésnapot kívánok Pali bácsinak, aki éppen ma 100 esztendő. Isten éltesse!

Tisztelt Elnök Úr! Kedves Képviselőtársaim! Államtitkár Úr! A hétvégén Kárpátalján jártam, tájékozódtam, nagyon sok mindenkivel beszéltem, volt szerencsétlenségem tapasztalni a kiábrándultságot, a kilátástalanságot, a jövőtől való félelmet.

Kérem önöket, hogy ne jöjjenek megint azzal, hogy a Jobbik riogat; helyette inkább legyenek képesek és hajlandóak végre szembenézni a tényekkel, szembenézni a valós helyzettel, ami Kárpátalján van, és nézzenek szembe azzal is, hogy ezért a kialakult helyzetért részben az önök eddigi meghunyászkodó és az egyoldalú gesztusokra építő politikája is felelős.

(9.30)

A behívások réme továbbra is fenyegeti a kárpátaljai magyarságot és Kárpátalja lakosságát egy olyan háborúban, amelyhez nem sok köze van. A

falvakban jobbra csak nők, idősebbek és cigányok maradtak, a férfiak többsége, aki tudott, elment, elmenekült. Félő, hogy őket majd egy idő után a családjaik is követni fogják, a házaikba pedig ukrán menekülteket fognak telepíteni.

A betelepítések a másik olyan kérdés, amellyel kapcsolatban egyetlenegy mondat soha a magyar kormány részéről el nem hangzott. Készen vannak azok a tervek, amelyek a krími és a kelet-ukrajnai menekültek Ukrajnán belüli letelepítését célozzák, ez pedig a magyar falvakat is érinti. Ez a nemzetiségi viszonyok erőszakos megváltoztatását jelentheti, amelyet számos nemzetközi egyezmény tilt. Mikor lesz hajlandó végre a kormány ez ellen szót emelni?

Ne felejtjük el egyébként emellett azt, hogy az elmúlt hónapokban, az elmúlt években hogyan korlátozták továbbra is a kárpátaljai magyarság és egyébként az ukrajnai nemzetiségek nyelvi, kisebbségi jogait akár az oktatásban, akár a közigazgatásban, hozzáátéve azt egyébként, hogy a kelet-ukrajnai konfliktusnak az egyik fő eredője is az, hogy elnyomták az ott élő orosz közösséget, illetve korlátozták azoknak a nemzetiségi és nyelvi jogait.

Sokszorosan bebizonyosodott az elmúlt hónapokban az, hogy az ukrán hatalomnak a szava és az ígéretei pontosan annyit érnek, mint 23 évvel ezelőtt, amikor a magyar-ukrán alapszerződés aláírásakor az akkori ukrán vezetés megígérte az autonómia megteremtését, ezzel kapcsolatban volt is egy érvényes népszavazás Kárpátalján, amely Kárpátalja autonómiáját és egy Beregszász-központú magyar autonóm körzet létrehozását célozta volna. Miért nem szerepel soha a kormányzat retorikájában ez a kérdés? Miért nem beszélnek önök soha a magyar-ruszin vagy a ruszin-magyar autonómia megteremtésének a szükségességéről akkor, amikor helyzet van, akkor, amikor megint lenne lehetősége a magyar diplomáciának nemzeti érdeket érvényesíteni?

Bebizonyosodott, hogy mennyit ér az ukrán hatalom szava akkor, amikor néhány héttel ezelőtt Porosenko elnök arcul csapta a kárpátaljai magyarságot - és részben önöket, az önök eddigi politikáját is - akkor, amikor a Kárpátaljai Magyar Kulturális Szövetségnek az elnökválasztáson a támogatásért cserébe megígérte - többek mellett - az önálló magyar, magyar többségű választóközvet létrehozását is, hogy közvetlenül magyar képviselőt lehessen választani. Nos, Porosenko elnök ezt az ígéretét sem tartotta be.

A mai napon szavaz az Európai Parlament az ukrán társulási egyezményről. Önök megint arra készülnek, hogy feltétel nélkül előzetes egyoldalú gesztusokat tegyenek ennek az ukrán államhatalomnak, anélkül, hogy kihasználnák ezt a lehetőséget, anélkül, hogy világossá tennék, hogy Magyarország számára a kárpátaljai magyar közösség érdeke az elsődleges. Az elmúlt hónapokban számos kormányzati nyilatkozatot hallhattunk arról - nagyon rossz visszhangja van ennek Kárpátalján is, megnyugta-

tom önöket erről -, hogy a magyar kormány számára Ukrajna területi integritása a legfontosabb. A Jobbik számára a kárpátaljai magyar közösség érdeke a legfontosabb, és örömmel vennék, ha a kormány is végre ezt tekintené elsődleges feladatának.

A kárpátaljai magyar közösségnek arra van szüksége, hogy világos, erős és határozott támogatást kapjon Magyarországról, és arra, hogy lehetőleg egységesen fel tudjunk - minél nagyobb egységben, minél nagyobb konszenzusban és minél határozottabban - az ő érdekükben lépni.

A Jobbik két héttel ezelőtt javasolta egy magyar-magyar kerekasztalnak az összehívását, egy nagyon laza javaslatot tettünk a magyarországi kormány, a parlamenti pártok, a kárpátaljai pártok, egyházak, illetve az ottani magyar képviselő részvételével, bár jeleztük, hogy más meghívottakat is elképzelhetőnek látunk. Erre egyedül az Ukrainai Magyar Demokrata Szövetség, az ukrán parlament magyar képviselői, valamint az LMP reagált. A kormány két hete nem képes erre a felvetésre válaszolni, holott cselekedni kellene, szükség lenne arra, hogy világosan és határozottan megfogalmazzuk a feltételeinket és az elvárásainkat.

A Jobbik nyitott lenne - minden kritikája mellett - egy ilyenfajta konszenzus kialakítására (*Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.*), vagy legalább a legminimálisabb közös pontok megtalálására a kárpátaljai magyarság érdekében. Várom a kormányzat válaszát erre a felvetésünkre is. Köszönöm szépen. (*Taps a Jobbik és az LMP soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Az elhangzottakra a kormány nevében L. Simon László államtitkár úr válaszol. Parancsoljon, államtitkár úr!

L. SIMON LÁSZLÓ, a Miniszterelnökség államtitkára: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársam! Nem is lenne gond az ön felszólalásával, ha a felszólalását nem arra használta volna fel, hogy az egyébként a nemzetegyesítés útján hihetetlen nagy érdemeket szerzett Orbán-kormányt piszkálja, szidja, és olyan dolgokat kérjen számon, amelyek teljesen alaptalanok. (*Szávay István közbeszól.*)

Meghunyáskodó politikáról beszélni, képviselő úr, ebben az esetben enyhén szólva is túlzás, hiszen az elmúlt hónapokban is, ahogyan az elmúlt négy esztendőben is, a magyar kormány folyamatosan kifejezte azt, hogy minden kérdésben a kárpátaljai magyarság mellett van, minden kérdésben a Kárpát-medencei magyarság szellemi, lelki nemzetegyesítése ügyében elkötelezett, és ezért dolgozik. Nézzünk néhány konkrétumot!

Az elmúlt hónapok eseményei a magyar kormányt is egyébként joggal töltik el aggodalommal. Azok a kérdések, amelyeket ön megfogalmazott - nem a kormánnyal kapcsolatban, hanem a

kárpátaljai magyarság helyzetével kapcsolatosan -, mind valós problémák, jogos problémák, és ezekben a kérdésekben elég hatékonyan szólal meg a kormány mind a nyilvánosságban, mind a diplomácia területén, de hogy egyértelmű legyen az álláspontunk, ezt én most ki is fejtem önnek.

Egyrészt szomorúan tapasztaltuk azt, hogy a KMKSZ-szel, tehát a Kárpátaljai Magyar Kulturális Szövetséggel szoros kapcsolatot tartó és a kárpátaljai magyarság ügyét támogató, 2014 márciusától kormányzói tisztségben működő Valerij Luncsenkót elbocsátotta az ukrán elnök. Abban bízunk csak, hogy az új kormányzó, a megbízott vezető, Vaszil Hubal a magyarság érdekeihez pozitívan fog állni, ezt várjuk egyébként a magyar kormány nevében, hogy a jelenleg ideiglenesen a megye élén álló kormányzó is megfelelően viszonyuljon a kárpátaljai magyarsághoz.

Tudjuk jól, hogy júliusban részleges mozgósítást rendeltek el Kárpátalján, amely a magyarokat is érintette, erről a kérdéstről mind a nemzetpolitikai államtitkárságunk, mind a Külgazdasági és Külügyminisztérium folyamatosan tájékozik, és egyeztetéseket is kezdeményezett. Navracsics Tibor miniszter úr külön egyeztetett, és tájékoztatást kért Pavlo Klimkin ukrán kollégájától a katonai mozgósításokról. Nyilvánvalóan az az érdekünk, hogy a magyar nemzeti-ségi nemzettársainkat Kárpátalján ez a mozgósítás a lehető legkevésbé érintse.

Azzal is számolnunk kell, hogy Kárpátaljára Kelet-Ukrainából az elmúlt hónapokban elég sok menekült érkezett, több mint 1300 menekült költözött be Kárpátaljára. Nyilvánvalóan nekünk az az érdekünk, hogy a magyar nemzetrészek ottani tagjai minél inkább tudjanak élni a saját szülőhelyükön a saját jogaikkal.

Amit ön említett, képviselő úr, az mélységesen aggasztó. Az, hogy Porosenko ukrán elnök úr augusztus 25-én aláírta a parlament feloszlásáról szóló rendeletet, és bejelentette október 26-ára az előrehozott választásokat, és mindezek után nem tartotta be a KMKSZ-szel kötött megállapodásokat, és hogy az ukrán központi választási bizottság nem hozott létre az ígéretnek megfelelően magyar választóközteret Kárpátalján, mélységesen felháborító, egyetértek önrel, képviselő úr. Ugy ítéljük meg, hogy a kárpátaljai magyar közösség jogainak durva megsértése történt, és a magyar kormány szolidáris a kárpátaljai magyarsággal. Innen is támogatjuk és erősítjük őket, és a diplomácia eszközeivel is fel fogunk lépni annak érdekében, hogy a kárpátaljai magyarságnak az önrendelkezési joga biztosítva legyen, és hogy egyébként Porosenko ukrán elnök az ígéretét, sőt a KMKSZ-szel kötött megállapodását be is tartsa.

Mindezekkel együtt azt kell hogy mondjam önöknek, hogy az elmúlt négy esztendőben és az elmúlt néhány hónapban is, amióta a harmadik Orbán-kormány működésbe lépett, nagyon hatékonyan támogatjuk a kárpátaljai magyarságot. Ki kell emel-

nem a II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola helyzetét; azt is, hogy külön támogatásban részesült a munkácsi Szent István Líceum beruházása, a nagyberegai Református Líceum kollégiumának az építkezése, ezt egyébként augusztus 23-án Balog miniszter úr adta át; hogy külön kormánydöntés született a karácsfalvai Sztojka Sándor Görög-katolikus Líceumnak a működési támogatásáról. 2014-ben egyébként 80 millió forint, 2015-ben pedig 120 millió forint támogatásban fog részesedni ez a líceum is, hogy új tornatermet és kollégiumot építsen. Kárpátalján több mint 50 magyar nyelvterületen működő oktatási és kulturális, szociális intézmény felújítása valósult meg az elmúlt rövid időszakban, és a kormány további 500 ezer dollárral támogatja a kárpátaljai közintézmények felújítását.

A kapcsolattartás mind a minisztériumunk, a nemzetpolitikai államtitkárság, mind pedig a Külgazdasági és Külügyminisztérium részéről folyamatos (*Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.*), és határozottan kiállunk a kárpátaljai magyarság önrendelkezése és politikai jogai mellett. Köszönöm szépen a figyelmüket. (*Taps a kormánypártok soraiban.*)

(9.40)

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! „A gyermekek elleni szexuális bűncselekmények elévülése” címmel kért lehetőséget napirend előtti felszólalásra a Fidesz-képviselőcsoportból Selmeczi Gabriella képviselő asszony. Megadom a szót, parancsoljon, képviselő asszony!

DR. SELMECZI GABRIELLA (Fidesz): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Államtitkár Urak! Kedves Képviselőtársaim! A nyáron robbant Sipos-ügy világított rá arra, hogy lehetnek olyan gyermekek sérelmére elkövetett szexuális bűncselekmények, amelyeknek az elkövetőit elévülés miatt nem tudjuk felelősségre vonni. Ezért múlt héten Tapolcán a Fidesz-KDNP frakciója úgy döntött, hogy ez nem maradhat így, szigorítani kell a büntető törvénykönyvet annak érdekében, hogy ezek a bűncselekmények ne évülhessenek el, azért, hogy akik ilyen bűncselekményt elkövetnek, azokat meg tudjuk büntetni akár évek múlva is. Bárki, aki ilyesmit forgat a fejében, az élete végéig tudja azt, hogy bármikor lesújthat rá a törvény. Azok az emberek, akik ilyen bűncselekmények elkövetésére készülnek, akik azt forgatják a fejükben, hogy gyermekeket molesztálnak, bántalmaznak, azok tudják, hogy mostantól a büntető törvénykönyv módosításával életük végéig számolhatnak azzal, hogy meg lesznek büntetve. Ne úszhassák meg ezek az emberek, hogyha bántják, molesztálják a gyermekeinket.

Ezeknek a bűncselekményeknek az a jellemzőjük, hogy a sértettek, a bántalmazott gyermekek,

illetve a családjuk, a szüleik sokszor nagyon sokáig hordozzák magukban az elszenvedett traumát, tehát sokszor hosszú-hosszú évek múlva derül csak ki, beszélnek arról, hogy ezeket a gyermekeket milyen bántalmazás, milyen sérelem érte. A Fidesz számára elsők a gyermekek, ezért már az elmúlt ciklusban úgy módosítottuk, úgy szigorítottuk a büntető törvénykönyvet, hogy az elévülést kitoltuk, és azt mondtuk, hogy a nagykorúságtól számít az elévülés. Tehát 23 éves korig, tehát már felnőttkorig lehet indítani eljárást az elkövetővel szemben. De ez a nyáron robbant esemény arra világított rá, hogy ez kevés, még szigorítani kell, tovább kell szigorítani. Magyarul, gyermekek sérelmére elkövetett szexuális indíttatású, tárgyú bűncselekmények ne évülhessenek el.

A Fidesz már más törvényeket is szigorított, módosított annak érdekében, hogy ezeket a bűncselekményeket megelőzze, vagy ha már elkövették ezeket a bűncselekményeket, akkor szigorítson ezeken a büntetésén. Hadd említsem meg, hogy már az előző ciklusban elfogadtuk a gyermekbarát kihallgatósobákat, most már minden megyében legalább ilyen gyermekbarát kihallgatósoba van, és több száz munkatársat is felkészítettünk, képeztünk arra, hogy ezekkel a gyerekekkel hogyan kell foglalkozni. Vagy hadd emlékeztessenek arra, hogy módosítottunk a jogszabályokon azért, hogy akik a gyermekek sérelmére követtek már el a múltban súlyos bűncselekményeket, azok ne végezhesenek gyermekek nevelésével, felügyeletével, gondozásával kapcsolatos tevékenységeket.

De mindez kevés, ezért hadd hívjam még fel a figyelmet arra, hogy a társadalomnak és a médiának is van felelőssége ezekben az ügyekben. Annak érdekében, hogy senki ne úszhassa meg, aki ilyen bűncselekményt követ el, a mai napon a gyermekek védelmében benyújtom a büntető törvénykönyv módosítását, hogy akik gyermekek sérelmére követnek el szexuális bűncselekményeket, azoknak a büntethetősége ne évüljön el, az elkövetők életük végéig számoljanak aljas tettük következményével.

Én kérem szépen képviselőtársaimat, hogy támogassák ezt a törvénymódosítást majd. Köszönöm szépen. (*Taps a kormánypártok és a Jobbik soraiból.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. A kormány nevében a képviselő asszony által felvetett kérdésre Rétvári Bence államtitkár úr válaszol. Parancsoljon, államtitkár úr!

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Asszony! Tisztelt Ház! Az a bűncselekménytípus, amiről a képviselő asszony beszélt, az egyik legalávalóbb bűncselekmény, hiszen itt arról van szó, hogy valaki kiharcolja azt, hogy valaki a felügyeletére van bízva, valaki a gondozására van bízva, valakire valamilyen befolyása van, és a másik személy lényegében véde-

kezésre képtelen állapotú mind fizikai állapota miatt, hiszen a gyermek nyilván egy felnőtellel szemben nem tud védekezni fizikailag, mind pedig lelkileg, hiszen nem is tudja hova tenni azt a helyzetet, amibe adott esetben kerülhet.

Ez nem pusztán egy ügy, hiszen ha megnézzük a bűnözési statisztikákat, nagyon sok ilyen eset fordul elő, körülbelül 10 ezer gyerek az, aki évente valamilyen szexuális vagy agresszív bűncselekménynek az áldozata vagy szemtanúja lesz, és ez számára valamilyen traumát fog okozni, amit egyébként - mint szintén szociológusok kutatásából kiderül - élete végéig hordoz, önmaga is sokkal inkább utána az agressziót alkalmazni fogja, és ezt a fajta, a gyermekkorában akár csak látott, nemcsak személyében mint sértettként megtapasztalt, hanem akár tanúként is látott eseményt nem tudja feldolgozni, és torzítani fogja az ő jellemét is, az ő felnövekedését is. Ezért fontos az államnak nagyon hatékonyan, nagyon szigorúan, ellentmondást nem tűrően fellépni az egyik leginkább kiszolgáltatott csoportnak, a gyermekek védelmében. Az államnak mindig az a feladata, hogy a gyengébb oldalára álljon, ebben a kérdésben is, éppen ezért ellentmondást nem tűrően kell szigorú büntetési tételekkel fenyegetni és hatékony gyermekvédelmi rendszerrel védeni azokat a gyermekeket, akik adott esetben áldozatává válhatnak ilyen bűncselekményeknek.

Ahogy arra a képviselő asszony is utalt, az előző négyéves ciklusban is erre a problémára két törvénycsomagot is beterjesztettünk, ezzel igyekeztünk egyrészt a fenyegetettséget növelni, másrészt a megelőzést szolgálni, harmadrészt pedig ennél a bűncselekménytípusnál a nagyon magas látenciát, tehát a nem jelentett bűncselekményeknek a számát csökkenteni, és minél több bűncselekményt feltárhatóvá tenni.

Az egyik lépés volt a képviselő asszony által is említett szigorítások, amelyek 2013 júliusától léptek életbe a büntető törvénykönyvben. Ez a gyermekekkel szemben elkövetett nem erőszak esetében jelentősen szigorította a büntetési tételeket, ezáltal is elriasztva a potenciális elkövetőket, sőt a gyermekek nem aktusra való kényszerítését már erőszak vagy életveszélyes fenyegetés alkalmazása nélkül is büntetni rendelte. Tehát ezáltal könnyebb a bizonyítás is a bíróságon ezekben az esetekben. Eltörölte bizonyos esetekben a magánindítvány kötelező voltát, így már bárkinek a feljelentése alapján vagy hivatalból is eljárhatnak a hatóságok. Ez az említett látenciát hivatott csökkenteni, pontosan azért, hogy mindenki a büntetés-végrehajtás vendégszeretetét élvezze, aki ilyenfajta bűncselekményt követ el, mert ott a helye, nem pedig gyermekek közelében.

Az elévülési időket két részben is már módosítottuk. Kitoltuk - ahogy ön is mondta - első körben, 2012-ben 23 éves koráig, és utána pedig azt a módosítást hoztuk, amire utalt képviselő asszony, hogy kiki 18 éves korától tehet újra feljelentéseket, addig

nyugszik az elévülési idő, és 18 éves kortól nyílik újra meg ez az időszak. Tehát így akár valaki 33 éves koráig is feljelentést tehet. Nekünk az az érdekünk, hogy minél hamarabb megszülessen ez, akár már 18 éves kor előtt is vagy 18 éves kor után nem sokkal, hiszen a bizonyítás az évek múlásával egyre nehezebb. Tehát nekünk azért fontos, hogy minél hamarabb megtörténjen ez a fajta bejelentés, ez a fajta feljelentés.

Azért, hogy maga az eset elmondása akár szemtanúként, akár sértettként ne okozzon még egy traumát, vagy minél kisebb traumát okozzon a sértetteknek, a tanúknak, ezért vezettük be a gyermekbarát meghallgatósobák rendszerét, minden megyei kapitányságon, ahogy képviselő asszony is mondta. Ezek olyan módon berendezett szobák, mint egy gyermeknek a saját otthoni szobája, játékok vannak benne, természetes megvilágítás, természetes szellőztetés, van egy üvegablak, hogy ne legyen bezsúfolva öt-hat ember a terembe, hanem csak egy-két ember hallgatja meg az illető kiskorút, a többiek egy üvegfalon keresztül figyelik a tanú meghallgatását, és természetesen rögzítik, hogy a későbbiekben ez bizonyítékként is felhasználható legyen. És bízunk benne, hogy ezzel is sikerül csökkenteni, nem egy zsúfolt, bűnözőkkel telerakott szobában hallgatják meg ezeket a gyerekeket, akik ezáltal még egyszer átélik sajnos ennek a szörnyű cselekménynek minden egyes percét, hanem ezzel is tudjuk csökkenteni a traumát, és ezzel is tudjuk javítani a felderítés hatékonyságát, hiszen bízunk benne, hogy ezáltal is könnyebben és részletesebben tudják elmondani ezek a gyerekek azt, hogy mit láttak vagy mi történt velük.

Éppen ezért a kormány nyitott minden olyan módosításra, amely ezzel a bűnözői csoporttal szemben, amely tolerálhatatlan bűnözői csoport, a lehető legszigorúbban fellép. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Ezzel a napirend előtti felszólalások végére értünk.

(9.50)

Most soron következik a **Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvényben rögzített elszámolás szabályairól és egyes egyéb rendelkezésekről szóló törvényjavaslat általános vitája** a lezárásig. Az előterjesztés T/1272. számon a parlamenti informatikai hálózaton valamennyiük számára elérhető.

Elsőként megadom a szót Trócsányi László igazságügyi miniszter úrnak, a napirendi pont előadójának, 30 perces időkeretben, aki a felszólalását innen

az emelvényről mondja el. Megvárjuk, amíg miniszter úr felérkezik az emelvényre. Miniszter úr, ön é a szó, parancsoljon!

DR. TRÓCSÁNYI LÁSZLÓ igazságügyi miniszter, a napirendi pont előadója: Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Elnök Úr! Amikor legutóbb álltam a tisztelt Ház előtt, a kormánynak a devizahitelek megmentéséért tett fontos lépését ismertethettem önökkel. Miniszteri eskütételemet követően az egyik legfontosabb feladat az volt számomra, hogy a hiteladósok védelmét szolgáló jogi keretek mielőbb kiépüljenek. Mivel a Kúria 2014. június 16-án elfogadta a 2/2014. számú jogegységi határozatát, az igazságügyi tárca azonnal hozzálátott a szükséges jogalkotási lépések kidolgozásához. Ennek eredményeként az Országgyűlés 2014. július 4-i ülésnapján - vagyis három héten belül - elfogadta a 2014. évi XXXVIII. törvényt, ami a Kúria jogegységi határozatát emelte jogszabályi szintre, tiszta helyzetet teremtve az adósok és az érintett pénzüzetek számára.

Köszönöm, hogy a tisztelt Ház akkor szinte egyhangúan támogatta annak a törvénynek az elfogadását. Már akkor jeleztem, hogy számos kérdés rendezéséhez újabb jogalkotásra lesz szükség. Bonyolultságát tekintve ezek közül is kiemelkedik az elszámolás kérdésköre. Az elmúlt hónapokban az Igazságügyi Minisztérium, együttműködve az NGM-mel és a Magyar Nemzeti Bankkal, valamint konzultálva az Országos Bírósági Hivatallal nagy erővel dolgozott azon, hogy a devizahitelek problémájának megoldásán túlmenően valamennyi fogyasztói hitelre vonatkozóan rendezze az elszámolás kérdéseit.

Ennek a megfeszített munkának az eredménye az a törvényjavaslat, amelyet most az Országgyűlés elé terjeszték. A fogyasztói kölcsönszerződések adósainak a védelme és jogi helyzetük rendezése jelenleg hazánk egyik legsürgetőbb problémája. A feladat nehéz, erre utalt tegnap miniszterelnök úr is napirend előtti beszédében. Ez azonban egy egyedülálló vállalkozás, amelyhez a lehető legszélesebb társadalmi konszenzusra van szükség. A jobbitó szándékú javaslatok előterjesztésére itt a parlamentben biztosított a lehetőség, kérem azonban, hogy a törvényjavaslatra vonatkozó szavazatok leadása előtt vegyék azt is figyelembe, hogy ezek a jogszabályok több mint másfél millió magyar állampolgárt érintenek. Azt is világosan látni kell, hogy a javaslat egy folyamat második állomása.

A tisztelt Ház elé benyújtott törvényjavaslatot nem önmagában kell szemlélni, hanem annak a folyamatnak a részeként, amelynek a vége a fogyasztói kölcsönökre vonatkozó új szabályok megalkotása. Célunk olyan új szabályozási környezet kialakítása, ami a fogyasztó számára érthető és átlátható. Olyan jogi helyzetet szeretnénk néhány hónapon belül teremteni, amelyben a magyar fogyasztókat minimum olyan védelem illesse meg, mint a külföldi anyabankok országában a fogyasztók számára nyújtott ga-

ranciák. Ahhoz azonban, hogy ezt a célt mielőbb elérjük, a végleges jogi rendezésre irányuló folyamat valamennyi lépésére szükség van.

Bármelyik eleme is bizonytalanra válna ennek a folyamatnak, az a végső célt, a magyar fogyasztók európai színvonalú védelmének a megteremtését veszélyeztetné. Látható tehát, hogy ez a második törvény milyen szorosan kapcsolódik az előző jogszabályhoz. Az első jogszabály alapján megindított perek 2014. augusztus 15-től indultak, jelenleg 78 per van folyamatban. A jogi rendezés első részét jelentő jogszabály tehát működésbe lépett, maga a folyamat azonban még korántsem zárult le.

Ezzel kapcsolatban szeretnék röviden kitérni azokra a sajtóhírekre, amelyek arról szóltak, hogy három folyamatban lévő perben az eljáró bíró felfüggesztette az eljárást, és az Alkotmánybírósághoz fordult. Mint alkotmányjoggal foglalkozó professzor és mint volt alkotmánybíró, határozott jogi álláspontom, hogy a támadott jogszabály minden szempontból megfelel az Alaptörvény rendelkezéseinek, és kiállja az alkotmányosság próbáját. Ezzel kapcsolatos amicus curiae véleményemet írásban már a múlt héten megküldtem az Alkotmánybíróságnak, és az újabb felfüggesztésekre tekintettel ezt ezen a héten még további észrevételekkel fogom kiegészíteni.

Itt most röviden csak két érvt szeretnék cáfolni. Gyakori vád a bankok részéről, hogy az előző törvény a visszamenőleges hatályú jogalkotás tilalmába ütközik. Ez a törvény azonban nem alkotott új anyagi jogot, csupán a Kúria jogegységi határozatában foglaltakat vette át. A jogegységi határozat pedig az Európai Bíróság 2014. április 30-án hozott határozata alapján a Ptk.-nak a tisztességtelenségre vonatkozó rendelkezését értelmezte, pontosította. A tisztességtelenségnek ez a meghatározása azonban már 2004. május 1-je, vagyis hazánk európai uniós csatlakozása óta a magyar jog részét képezi. Az Európai Bíróság gyakorlata is folyamatosan fejlődik, többek között a fogyasztói szerződésekben alkalmazott tisztességtelen szerződésekről szóló 93/13-as irányelvhez kapcsolódóan. Az Európai Bíróságot mégsem érte soha az a vád, hogy visszamenőlegesen alkalmazná a jogot.

A visszamenőleges hatállyal kapcsolatban végül szeretném külön is idézni a Kúria egy korábbi elvi határozatát, a Polgári Kollégium 2/2012. 6. pontját, amely így szól: „Nem ütközik a visszaható hatályú jogalkalmazás tilalmába, ha a bíróság a szerződéskötés időpontjában hatályos Ptk.-rendelkezések alapján az általános szerződési feltétel tisztességtelenségét állapítja meg olyan okból, amelyet utóbb a külön törvény - adott esetben a kialakult joggyakorlat tapasztalatait felhasználva - kötelezően is szabályoz.” Ez történt a mi esetünkben is. Más okból sem tekinthető azonban alaptörvény-ellenesnek a jogszabály, a szerzett jogok védelme kapcsán a bírói indítványok az elévülés szabályaira hivatkoznak. A 2014. évi XXXVIII. törvény azonban nem mondott ki új elévü-

lési szabályt, a törvény csak azt a gyakorlatot rögzíti, hiszen folyamatos, tartós jogviszonyok esetén az elévülés a jogviszony megszűnését követően kezdődik. Amíg tehát a szerződés fennáll, fel sem merülhet az elévülés kérdése.

Szintén nem állják meg a helyüket az uniós jogba ütközésre vonatkozó érvek. A kormány tájékoztatta a törvényről az Európai Központi Bank elnökét, ezen túlmenően pedig a konzultációra vonatkozó Európa tanácsi határozat nem ír elő más jogkövetkezmenyt.

Összegzésként ismételnem szeretném azt kiemelni, hogy tehát az előző törvény mind az Alaptörvény, mind az uniós jog rendelkezéseinek megfelelő. Azért fontos, mert erre a törvényre épül ez a jelenlegi törvény. Tehát nyilván ez egy alkotmányos jogszabály, ennek megfelelően ez a jogszabály is alkotmányos lesz. Ezért tartottam indokoltnak, hogy az előző jogszabályra kicsit visszatérjek.

És most rátérek az új jogszabályra, amelyet a most beterjesztett elszámolási törvény előkészítése során is szem előtt tartottunk. Munkánkat mindekenélőtt az Alaptörvény M) cikkében írtak határozták meg, amely szerint Magyarország fellép az erőfölénnyel való visszaéléssel szemben, és védi a fogyasztók jogait. Tehát maga az Alaptörvény is kötelez bennünket, hogy lépünk föl.

Engedjék meg tehát, hogy most akkor a törvényjavaslatot ismertessem. Az elszámolási törvény egyik fő célja az érvénytelen szerződéses kikötések miatt a fogyasztók javára mutatkozó túlfizetések elszámolása. Ezeknek a múltbeli túlfizetéseknek az elszámolására kell a második törvényben a jelen szabályokat megállapítani. Az ilyen jellegű múltbeli túlfizetések elszámolására jelenleg sem kötelező érvényű jogegységi határozat, sem pedig kifejezetten ezt rendező egyedi bírósági döntés nincs. Emiatt a jogalkotónak a bírói gyakorlat szélesebb körű elemzéséből merítő, és a polgári jog elveit szem előtt tartó absztraktabb jogértelmezés útján kellett az elszámolás általános elveit meghatározni.

Fontos szempont volt az is, hogy a jogalkotó a fogyasztó számára a legkedvezőbb megoldást válassza, ez pedig a javaslatban szereplő előtörlesztési módszertan. Erre is tekintettel a javaslat az elszámolásnak csak az általános polgári jogi szabályait határozza meg, a részletszabályok kidolgozására a Magyar Nemzeti Bank kap felhatalmazást. A fogyasztói hiteltípusoknak a gyakorlatban előforduló nagy számára tekintettel a törvényben nem lehetséges valamennyi részletszabályt meghatározni, sőt indokolatlan is.

(10.00)

A rendeleti szintű szabályozás előnye, hogy bármilyen új esetcsoport felmerülése esetén rugalmasabb reakciót tesz lehetővé, mint egy törvény-

módosítás. Ez azonban nem jelenti azt, hogy az elszámolás elveit és alapjait ne a törvény tartalmazná. Technikai részletszabályok, amelyeket a Magyar Nemzeti Banknak kell meghatározni, amelyek természetesen fontosak. Az elszámolás fő szabálya, hogy az érvénytelen szerződéses kikötések alkalmazása miatt keletkezett túlfizetést, mint említettem, előtörlesztésként kell figyelembe venni. Ennek lényege, hogy a fogyasztót olyan helyzetbe kell hozni, mintha a szerződéskötés időpontja óta a törvényes árfolyamon és a szerződéskötéskori, eredeti kamatszinten történt volna az elszámolás. A fennálló szerződésekhez kapcsolódóan a pénzügyi intézményeknek újra kell számolniuk a tartozás teljes összegét, valamint meg kell határozniuk a jövőbeni törlesztőrészleteket is. Az új árfolyamon és kamatszinten történő elszámolás következtében mind a tartozás még fennálló összege, mind pedig a törlesztőrészletek csökkenni fognak. Fennálló szerződések esetén a pénzügyi intézmény a túlfizető fogyasztó javára, a még hátralévő tartozás terhére írja jóvá. Ebben az esetben tényleges pénzkifizetésre nem fog sor kerülni.

A javaslat külön szabályozza azt az esetkört, amikor a fogyasztónak a pénzügyi intézménnyel szemben lejárt tartozása van, tehát nem fizetett rendszeresen, egyik hónapban fizetett, a másik hónapban kevesebbet fizetett, tehát van egy lejárt tartozása. Erre akkor kerülhet sor, ha az aktuális törlesztőrészlet összegénél kevesebbet fizetett, tehát késedelembe esett, vagy bizonyos idő óta egyáltalán nem fizet. Ezekben az esetekben a régi Ptk. 293. §-át, valamint az új Ptk. 6:46. §-át kell alkalmazni a lejárt tartozás pénzügyi intézmény általi elszámolása során. Eszerint, ha a kötelezett a kamattal és a költséggel is tartozik, és a fizetett összeg az egész tartozás kiegyenlítésére nem elég, azt elsősorban a költségre, aztán a kamatra és végül a fő tartozásra kell elszámolni.

A szerződésszerű teljesítéssel megszűnt szerződéseknel a túlfizetés részben azt jelenti, hogy a szerződés megszűnésére ténylegesen egy korábbi időpontban került sor, tehát lejárt szerződésekről van szó. Ettől a korábbi időponttól kezdve az adósnak devizaalapú szerződéseknel már nem állt fenn devizafizetési kötelezettsége. Miután nincs jogviszony, meg kell nézni, hogy milyen alapon lehet vele elszámolni. Az ettől az időponttól kezdve teljesített túlfizetést emiatt a jogalap nélküli gazdagodás szabályai szerint kell visszatéríteni. Jó, hogy tudjuk, hogy a polgári törvénykönyv még másodlagosan határozza meg a jogalap nélküli gazdagodást mint jogcímet. Ez azt jelenti tehát, hogy a szerződés megszűnésének újra megállapított helyes időpontjáig a túlfizetést a fennálló szerződésekre irányadó általános szabályok szerint kell kiszámítani. A megszűnés utáni időpontban teljesített fizetéseket azonban a jogalap nélküli gazdagodás szabályai szerint kell az adós javára visszatéríteni. A lezárt, megszűnt szerződések esetén a

túlfizetést a pénzügyi intézmény tehát ténylegesen ki fogja fizetni a fogyasztónak.

A megszűnt szerződésekhez kapcsolódó elszámolás vonatkozásában az előző törvény hatálybalépését megelőző öt évet kell alapul venni. Ez azt jelenti, hogy a pénzügyi intézményeket a 2009. július 26-át követően megszűnt szerződésekhez kapcsolódóan terheli az elszámolási kötelezettség. Tehát aki 2007-ben vagy 2006-ban vett fel öt évre, tíz évre, akkor természetesen rá vonatkozik, hiszen 2009-ben élő szerződése volt. Az ezt megelőzően, tehát 2009-et megelőzően megszűnt szerződésekhez is kapcsolódik azonban az elszámolási kötelezettsége, ha bizonyítani lehet, hogy nem következett be mégsem az elévülés, de ott bizonyítás kell. Előfordulhatott, hogy a pénzügyi intézmények különböző kedvezményeket biztosítottak az adósok számára. A pénzügyi intézménynek alkotmányos szempontból is méltányolható érdeke fűződik ahhoz, hogy a törvény az elszámolás során ezeket a kedvezményeket figyelembe kell hogy vegye, vegye figyelembe. Ez egy alkotmányos követelés, és így van rendben. Ennek alapján a törvény kimondja, hogy a pénzügyi intézmény jogosult levonni annak a kedvezménynek az összegét, amelyet korábban a fogyasztónak nyújtott, tehát a jogszabály egyensúlyban áll.

A javaslat három olyan esetkörre külön szabályt mond ki, amelyeket korábban jogszabály rendezett. Egy: a kedvezményesen végtörlesztett fogyasztói kölcsönszerződések. Ez nagyjából 180 ezer szerződés. Meg kell azonban jegyezni, hogy a végtörlesztésben részesült fogyasztók esetében össze kell vetni a korábban kapott kedvezményt és a túlfizetett összeget, és csak a különbözet - amennyiben van - jár a fogyasztónak. A Nemzeti Eszközkezelő Zrt. által megvett lakóingatlanokhoz kapcsolódó fogyasztói kölcsönszerződések, ez mintegy tízezer lezárt ügy és megvásárolt ingatlan, illetve 10 400 folyamatban lévő lakáseladást érint; itt a Nemzeti Eszközkezelő Zrt.-nek a hitelezői kérhetnek elszámolást, a Nemzeti Eszközkezelő Zrt. kérjen a pénzügyi intézménytől. Végül az árfolyamgáttal érintett fogyasztói kölcsönszerződések, ez mintegy 170 ezer adós esetében áll fenn, az árfolyamgátások esetében a túlfizetett összeg elsősorban a gyűjtőszámlán kerül jóváírásra.

A javaslat külön fog rendelkezni azokról a követelésekről, amelyeket a bank faktorcégekre engedélyezett, tehát a követeléskezelőkre. Az elszámolás a javaslat alapján a jelenben történő korrekciót jelent, amely nem érinti a lezárt banki mérlegeket és adóbevallásokat. Ez a jelenben történő korrekció egyrészt kedvező a központi költségvetés számára, másrészt ezt a bankok informatikailag tudják kezelni. Mindez az adósok számára is jól átláthatóvá teszi az elszámolást. Az elszámolás többlépcsős, attól függően, hogy devizaalapú vagy forint hitelről van-e szó, illetve attól függően, hogy az adott pénzügyi intézmény indított-e pert az előző törvényben felállított vélelem megdöntése iránt vagy sem.

A javaslat szerint, ha a pénzügyi intézmény a devizaalapú fogyasztói szerződéseivel kapcsolódóan nem indított pert a vélelem megdöntése iránt, akkor az elszámolást 2015. január 15-e és január 29-e között kell megküldenie a fogyasztónak, tehát az elszámolást. Ha azonban a pénzügyi intézmény pert indított a vélelem megdöntése iránt, és elveszti a pert, akkor az elszámolást 2015. február 14-e és február 28-a között, de legkésőbb a per jogerős befejezését követő 60 napon belül kell megküldenie a fogyasztónak.

Forinthitelek esetén, ha pénzügyi intézmény nem indított pert a vélelem megdöntése iránt, az elszámolást 2015. április 16-a és április 30-a között kell a fogyasztónak megküldeni. Ha azonban a pénzügyi intézmény pert indított, akkor az elszámolás megküldésének határideje 2015. augusztus 15-e és augusztus 29-e között van, de legkésőbb a per befejezését követő 60. nap. A végtörlesztettekkel pedig november 30-ig kell az elszámolást elkészíteni.

Tehát ez azt jelenti, hogy mint láthatják, tisztelt képviselők, 2015 januárjától egészen novemberig egy folyamat van, és ebben a folyamatban a különböző csoportok különböző módon kapják meg az elszámolást. Ez nyilvánvalóan azért is van így, mert különböző időszakokhoz van megindítva a perek megindítása, már csak azért is, hogy a bíróságok kezelni tudják a pereket. Tehát a 2015. év tulajdonképpen a banki elszámolásokról fog szólni a törvény szerint.

A javaslat egyetlen, egységes elszámolást ír elő, amely magában foglalja az árfolyamrés, valamint az egyoldalú szerződésmódosítás érvénytelensége miatti túlfizetéseket. Ez így logikus, hogy a fogyasztó egy számlát kapjon. A javaslat fontos célkitűzése, hogy az elszámoláshoz kapcsolódóan ne induljon bonyolult perek sokasága. Meg kell védenünk nyilván a bíróságokat is olyan szempontból, hogy kell jogorvoslatot biztosítani természetesen, de ezt jól kell tudni kezelni. Ezért, ha a fogyasztó a bank által készített elszámolást vitatja, márpedig miért ne vitathatná, első lépésként a pénzügyi hitelintézménytől kérhet korrekciót, nyilván aki készíti az elszámolást. Ennek sikertelensége esetén a Magyar Nemzeti Bank keretében működő Pénzügyi Békéltető Testülethez fordulhat.

A Pénzügyi Békéltető Testület határozatát követően mind a fogyasztó, mind pedig a pénzügyi intézmény a törvényben meghatározott polgári nemperes eljárást indíthat, amely ellen fellebbezni is lehet. Tehát a jogállamiság százszázalékosan garantálva van mindenki számára. Mindemellett a Magyar Nemzeti Bank fogyasztóvédelmi jogkörében eljárva ellenőrzi, hogy a pénzügyi intézmények az MNB rendeletében foglaltak szerint készítik el az elszámolást. Tehát azt láthatjuk, hogy a fogyasztót védjük az utolsó pillanatig, hisz a fogyasztó tudása nem minden esetben felel meg a banki tudásnak, ezért a fogyasztó számára megfelelő garanciákat építettünk be, hogy az elszámolás menetét is tulajdonképpen ellenőrizni tudja.

(10.10)

Technikailag a törvény tartalmaz szabályokat arra nézve is, hogy hogyan kell a banknak az elszámolást kézbesítenie, közzétenni, mi van, ha meghalt a fogyasztó, mi van, ha új lakáscíme van s a többi, ezekre mind gondolni kellett ebben a törvényben.

A javaslat részletesen szabályozza a forinthiteleket. Ennek során fontos szempont volt, hogy a forinthitelekhez kapcsolódóan megindult perek ne terheljék le túlzottan a bíróságokat, és ne veszélyeztessék a már megindult devizaalapú perek eredményes és gyors befejezését. Ezért a javaslat előírja, hogy forinthitelek esetén a bankok a tisztességtelenség vélelmének megdöntésére irányuló pereket 2015. január elején indíthatják meg.

A forinthitelek között emellett különbséget kell tenni aszerint, hogy a vizsgált szerződéses kikötés hatályban volt-e már 2010 előtt. 2010 után ugyanis a forinthitelek esetében kamatcsökkentésre került sor, illetve több jogszabály is született, amely ezeket rendezte. Emiatt indokolt, hogy a forinthiteleknél a 2010. november 27-től hatályos szerződéses kikötéseket elsőként a Magyar Nemzeti Bank vizsgálja meg fogyasztóvédelmi jogkörében. Amennyiben az MNB ezeket a szerződéses rendelkezéseket tisztességtelennek találja, közérdekű keresetet indít. Nem kerül sor a közérdekű perindításra, ha a kikötés ugyan tisztességtelen, de a bank ez alapján nem emelt kamatot. Az átlátható árazásra való áttérést ugyanis nem akadályozza az, ha a bíróság nem mondja ki ezeknél a forinthiteleknél a kikötések érvénytelenségét.

A 2010. november 27. előtt hatályos szerződéses kikötések vonatkozásában azonban a pénzügyi intézményeknek ugyanúgy pert kell indítaniuk a tisztességtelenség vélelmének megdöntése iránt, mint a devizaalapú szerződéseknél. Ezekre a forinthiteles perekre is ugyanazok az eljárási szabályok és szoros határidők irányadóak, mint a most folyó devizaperekre.

Indokoltnak tűnik bizonyos forintalapú hiteltípusok kivétele a törvény hatálya alól, például hitelkártya, folyószámlahitel. Ezek nagyon speciális termékek, rövid időtartamúak, másrészt fix kamatúak. Ezek olyan speciális termékek, amelyeknél az egyoldalú módosítás kérdése nem kerülhetett szóba, és az árazás is más elvek szerint történik.

A javaslat a forintalapú hiteleknél sorra kerülő eljárással azonos eljárást írna elő a deviza-deviza szerződések esetében is. Ezek fő jellegzetessége, hogy nemcsak a kölcsönösszeg folyósítása történt devizában, hanem a törlesztésre is devizában kerül sor. Erre tekintettel ezek a fogyasztói hitelek közelebb állnak a forintalapú hitelekhez, mint a devizaalapúakhoz, például ezeknél sem volt árfolyamrész. Ezekre is irányadó lenne a 2010 előtt, illetve 2010-től történő hatálybalépés szerinti eltérő eljárási rend.

A javaslat rendezi annak a 12 ezer pernek a sorát, amelyeket a 2014. évi XXXVIII. törvény alapján

felfüggesztettek. A cél ezeknek a pereknek az alkotmányos keretek között történő, mielőbbi befejezése. Ennek egyik eszköze, hogy a fogyasztóknak meg kell jelölniük azt az érvénytelenségi jogkövetkezményt, amelyet a bíróságtól kérnek a megállapítási perek helyett. Ennek hiányában a bíró nem tud reálisan dönteni az érvénytelenség megállapításáról, emellett pedig a jóhiszemű joggyakorlást is ez szolgálja. Az érvénytelenség megállapítása és az érvénytelenség jogkövetkezményének az alkalmazása két, egymástól elválaszthatatlan dolog. A külföldi jogrendszerek példái is jól tükrözik ezt.

A javaslat emellett bizonyos kedvezményeket irányoz elő azoknak az adósoknak, akik az elszámolásra tekintettel a korábbi keresetüktől elállnak. Ezek közül a legfontosabb, hogy teljes egészében visszakapják az illetéket, és mentesülnek a másik fél per-költségének a megfizetése alól.

A javaslat a megszakított végrehajtási eljárásokról is rendelkezik. A 2014. évi XXXVIII. törvény alapján több tízezer végrehajtási eljárás szakadt meg. Fontos elvi rendelkezés, hogy az újraindulással kapcsolatban a végrehajtók nem számíthatnak fel újabb díjakat.

Külön rendelkezik a javaslat az elszámolással kapcsolatos számviteli szabályokról, valamint a kapcsolódó adójogi módosításokról is.

A javaslat fontos célja az átlátható árazásra való mielőbbi áttérés elősegítése. Ennek érdekében a javaslat legkésőbb 2016. április 30-ig kamatmoratóriumot ír elő, amely alatt a pénzügyi intézmény egyoldalú kamat-, költség- vagy díjemelésre nem jogosult. Nyilván ki kell alakítani a fair bankok rendszerét, és ebben a kamat kérdése fontos szerepet fog játszani. A kamatmoratórium azonban megszűnik, ha a bankok az átlátható árazásra, vagyis a kamatok, költségek, díjak egyoldalú emelésének tisztességes szabályaira már korábban áttérnek.

A javaslat záró rendelkezései a 2014. évi XXXVIII. törvény időközben szükségessé vált módosításait tartalmazza.

Elnök Úr! Tisztelt Ház! Az általam betervezett előző törvényhez hasonlóan most is nagy érdeklődéssel tekintek a vita elé, és számítok a képviselők észrevételeire, módosító indítványaira. A vita során ugyanis arra is legyenek majd figyelemmel, hogy a javaslat fontos célkitűzése az is, hogy lezárja azt az időszakot, amely alatt a magyar bankszektorban a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen eljárásokra széles körben sor kerülhetett.

A fogyasztókkal való elszámolások befejezését követően a magyar bankrendszerben új időszámításnak kell kezdődnie. Ez valamennyiünk érdeke. Az új szabályozás meg fog felelni elvárásainknak minőségi értelemben is: az ethosz és a gyakorlat szigorúbb keretek közé fogják szorítani a bankok ügyfeleikkel szembeni magatartását, és magasabb szintre emeli a fogyasztóvédelmet a gazdaságnak ebben a kiemelkedően fontos szegmensében.

A Kúria jogegységi határozata s a két törvény által most orvosolt szerződések a gazdasági erőfölénnyel való olyan tömeges, hosszú időn át zajló visszaélést testesítenek meg, amely veszélyes a társadalmi igazságosságra és a gazdaság ésszerű működésére, sőt magára a jogállamra nézve is. A jogalkalmazó, a kormány és a jogalkotó reagált, az egyensúly helyre fog állni.

Végül ismételtelen szeretném megköszönni a Nemzetgazdasági Minisztérium, a Magyar Nemzeti Bank, az Országos Bírósági Hivatal szakértő munkatársainak a javaslat kidolgozásához nyújtott, hathatós segítségét. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, miniszter úr. Tisztelt Országgyűlés! Most a képviselői felszólalások következnek. Ezek első körében a vezérszónoki felszólalásokra kerül sor, képviselőcsoportonként 15-15 perces időkeretben. Elsőnek megadom a szót Rogán Antal frakcióvezető úrnak, a Fidesz képviselőcsoportja vezérszónokának, aki felszólalását innen az emelvényről mondja el. Megvárom, amíg frakcióvezető úr felérkezik. Köszönöm szépen. Frakcióvezető úr, öné a szó, parancsoljon!

ROGÁN ANTAL, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Azt gondolom, hogy a miniszter úr előterjesztésében egy meglehetősen világos, szabatos összefoglalását hallhattuk annak, hogy mit is tartalmaz a törvény, milyen jogelvek vezérelték a törvény előkészítőit, előterjesztőit akkor, amikor ezt megfogalmazták, így ez kellő alapot jelenthet a vitának.

De mielőtt ebbe belevágnánk, engedjék meg nekem, hogy én talán egy kicsit más oldalról azokat a célokat világítsam meg, amelyek szerintem a köznapi ember számára is értetővé és világossá teszik, hogy miért is gondoltuk, hogy szükség van a bankok elszámoltatásra.

Mögöttünk van jó néhány olyan év, amikor azt kell hogy mondjam, a magyar bankrendszer működésének szinte összes rákfénjére fény derült. Egy olyan bankrendszer működését éltük meg Magyarországon, amely úgy tűnik, hogy nem volt kordába, keretek közé, törvények közé szorítva, nem voltak meghatározva azok a működési elvek és szempontok, amelyek jól védték volna a fogyasztó, azaz a magyar családok érdekeit a minden esetben természetesen meglehetősen nagy befolyással, óriási jogi szaktudással és rengeteg pénzzel rendelkező bankokkal szemben.

Természetesen a piaczgazdaságban mindenki részéről normális és elvárt elv is, hogy egyébként, amikor a bankok hiteleket nyújtanak, akkor természetesen pénzt akarnak ezzel keresni. Azt gondolom, ez nem vitatható, a profit lehetőségét senki nem is akarja elvitatni tőlük. Itt a kérdés a tisztességes pro-

fiton van. Az a kérdés, hogy valóban tisztességes volt-e mindenben a bankok viselkedése az elmúlt, ha most visszanezünk, 8-10 esztendőben, és azt láthatjuk, hogy sajnos, volt egy olyan időszak Magyarországon, alapvetően 2002 és 2010 között, amikor sem a törvényalkotó, sem a kormány, sem pedig az intézmények nem próbálták a bankokat azok közé a keretek közé szorítani, amelyek közé ildomos lett volna szorítani azért, hogy a valóban tisztességes hitelezés szabályai Magyarországon ne csak kialakuljanak, hanem állandó kontroll alatt is legyenek.

(10.20)

Két világos jelzése is van annak, hogy a kontroll nem létezett. Az egyik maga a devizahitel mint termék. Ha lett volna kontroll a bankrendszer fölött, akkor a devizahitel nem tudott volna elterjedni. Mert az, hogy megjelenik a devizahitel, önmagában nem probléma, hiszen miért ne lehetne a fogyasztóknak egy olyan része, akik azt gondolják, hogy egyébként pillanatnyi előnyökért cserébe komoly kockázatot vállalnak a későbbiekre nézve.

De ez nem igaz az átlag devizahitelt felvevő magyar polgárra. Már csak azért sem igaz, mert a kockázatok túlnyomó többségével nem volt tisztában. Nem volt tisztában azzal, hogy ez mekkora kockázatot jelent, és hogy valójában nemcsak egy árfolyamkockázatot visel, hanem a szabályozás hiányosságai miatt olyan kockázatot is, hogy mivel devizaalapú hitelt vett fel, ezért a kamatát, a költségeit, a rászámított díjakat ugyanúgy befolyásolni fogja minden ezzel kapcsolatos változás.

A másik nagyon fontos jele annak, hogy a magyar bankrendszer szabályozása nagyon sok betegségben szenvedett, az pont az egyoldalú szerződésmódosítások lehetősége. Az egyoldalú szerződésmódosításoké, amely, azt gondolom, hogy szintén olyan esetekben, amikor mondjuk, tömegtermékeket terjeszt el valaki, akkor ez végül valamennyire el is képzelhető, és akár még keretek közé szorítva elfogadható gyakorlat is, mert miért ne lehessen olyan valóban, ha valaki egyenszabványok alapján százezernyi fogyasztóval tart kapcsolatot, akkor egyébként valóban az általános szerződési feltételek megváltoztatásával világosan jelezze, hogy éppen mi hogyan változik meg, mert a körülmények megváltozása a szerződés feltételeinek megváltozásával is együtt járt. Azonban ezeket nagyon szigorú korlátok közé kell szorítani.

Az egyoldalú szerződésmódosítás lehetőségével a bankok az előző években egyértelműen visszaéltek. És ezt a visszaélést kell a mostani törvényjavaslatnak kezelni. Egyoldalú szerződésmódosítással élve változtatták meg a kamatokat, emelték meg a devizahitelek esetében például a 6 százalékos kamatszintről közel 9 százalékra a kamatokat, miközben egyébként

a devizák irányadó kamatlába csökkenő tendenciát mutatott.

Másik oldalon az egyoldalú szerződésmódosítás lehetőségével élve alkalmazták azt a gyakorlatot, amit a költségek és a díjak emelkedésénél lehetett megfigyelni. Végezetül maga az árfolyamrész alkalmazása, ami, azt gondolom, hogy a tisztességtelenségnek az igazi mintapéldánya volt, hiszen devizaműveleteket számoltak el nemcsak a hitel folyósításakor, de hónapról hónapra minden fogyasztóval szemben, miközben egyébként a magyar átlagcsalád devizát nem vásárolt és nem adott el. Ennek ellenére egy fiktív műveletnek, fiktív devizaváltásnak a költségeit mindvégig megfizette.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ez mutat arra, hogy egyik oldalról szabályokat kellett alkotnunk a magyar bankrendszerrel szemben. Szeretnék emlékeztetni mindenkit arra, hogy ez a folyamat 2010-ben kezdődött el, akkor, amikor a második polgári kormány hivatalba lépett, rögtön az őszi politikai évad nyitányakor, négy esztendővel ezelőtt, itt a Házban Kósa Lajos képviselőtársammal terjesztettük elő azt a törvényjavaslatot, amely megtiltotta az egyoldalú szerződésmódosítást, és keretek közé szorította az árfolyamrész alkalmazását. Ez azonban nyilvánvalóan csak a jövőre nézve megszületett döntés volt; 2010-ig bekövetkezett egyoldalú szerződésmódosításokra, kamatemelésekre, költség- és díjemelésekre, valamint az addig alkalmazott árfolyamrészre nem tudott hatással lenni.

Ahhoz, hogy eljuthassunk odáig, tisztelt képviselőtársaim, hogy ezzel a kérdéssel érdemben foglalkozni tudjunk, ahhoz valóban szükség volt a bíróságok közreműködésére is. Nem véletlen az, hogy az elmúlt egy-másfél esztendőben nem egy alkalommal sürgettük mindannyian itt a parlamentben és a Parlament falain kívül is, hogy minél előbb szülessen meg ebben a tekintetben a magyar bírósági rendszer csúcsa, a Legfelsőbb Bíróságnak, a Kúriának jogegységi állásfoglalása.

Eljutottunk odáig ennek az évnek a közepére, hogy a Kúria jogegységi állásfoglalása két tárgyban is megszületett. Az egyik tárgy az árfolyamrész alkalmazásának tisztességtelensége, a másik pedig az egyoldalú szerződésmódosítások, tehát a kamat-, költség- és díjemelések alkalmazásának tisztességtelensége. Sem a kormány, sem parlament nem késlekedett ezt követően, hiszen a júniusban megszületett jogegységi határozatok után július elejére a parlament már megalkotta azt a törvényt, amely megadta az indító lépést a bankok elszámoltatásához.

Az elszámoltatásnak azonban kell hogy legyenek szigorú szabályai, és ezeket azért is érdemes minél előbb megalkotni, tisztelt képviselőtársaim, mert közben nem szabad elfeledkeznünk arról, hogy természetesen a bankok mindent megtesznek annak érdekében, hogy ez az elszámoltatás késlekedjen, minél később valósuljon meg, és ha lehet, ne legyen teljes körű. Ennek érdekében élnek a magyarországi,

főleg a legnagyobb pénzintézetek a jogorvoslat lehetőségével, amit természetesen biztosít számukra a júliusban meghozott törvény, és próbálnak időt húzni akár az Alkotmánybírósághoz vagy európai bírói fórumokhoz való fordulással.

Azt gondolom, hogy a miniszter úr világosan elmondta azokat a jogi érveket, amelyek alapján mi azt gondoljuk, hogy az alkotmányellenességre való hivatkozás semmilyen formában nem állja meg a helyét, és valóban csupán egy időhúzó taktika a bankok részéről.

Talán érdemes még szólnunk arról, hogy van-e keresnivalójuk nemzetközi bírói fórumokon. Szintén hangsúlyozta miniszter úr, én csak külön szeretném kiemelni, hogy a Kúria rendkívüli körülménnyel járt el a jogegységi határozat meghozatalakor, hiszen európai bírói fórum, a luxemburgi bíróság előzetes véleményét is kikérte. Ennek alapján nyugodtan mondhatjuk, hogy a Kúria jogegységi állásfoglalása az európai bíróságok véleményét tükrözi, és a parlament által meghozott törvény pedig a Kúria véleményén és döntésén alapszik.

Tisztelt Képviselőtársaim! Innentől kezdve arról kell beszélnünk, hogy ez az elszámolási törvény, ami itt, a tisztelt Ház előtt van, valóban megfelel-e azoknak az elveknek, amelyek alapján azt gondoljuk, hogy tisztességesen el kell számolnia a banknak a magyar családokkal. Meggyőződésem szerint igen, de itt még egyszer szeretnék hangsúlyozni: azért van szükség erre a törvényre is, mert a bankoknak el kell számolniuk a magyar családokkal. De ez az elszámolás nem vagy csak nagyon hosszú idő alatt történik meg, ha mi nem számoltatjuk el őket.

Ezért van az, hogy a bankok elszámoltatását az Országgyűlésnek kell elvégeznie, és az Országgyűlésnek kell meghatároznia szigorúan és pontosan egyrészt az időbeli ütemezését az elszámoltatásnak - hogy az ne szenvedjen késedelmet -, másrészt pedig a szabályait is meg kell alkotnia kellő részletességgel és kellő alaposággal. Ez történik meg a mostani törvényjavaslat keretében.

Kiknek jelent ez segítséget? Kezdjük onnan, hogy 1 millió 300 ezer magyar család számára jelenti azt, hogy velük szemben a magyar bankrendszernek e kell számolnia minden felvett deviza- és forinthitellel. Másrészt szögezzük le, hogy ez azt jelenti, hogy minden magánszemély által felvett hitellel el kell számolniuk a magyar bankoknak. El kell számolni a devizahitelek különféle fajtáival: a lakáscélra felvett hitellel, a szabad felhasználású jelzáloghitellel, a gépkocsihitellel, a személyi fogyasztási hitellel. El kell számolniuk minden hasonló forinthitellel szintén, minden forintszerződéssel és annak minden forintjával.

Természetesen ez az elszámolás, tekintettel arra, hogy visszanyúlik azokra az időkre, amelyek keretében a bankok a folyósításokat végezték, azt gondolom, megfelel a polgári törvénykönyvben is rögzített szigorú szabályoknak, ezekre a miniszter úr utalt.

Egyik oldalról: lezárt szerződések esetében nem nyúlunk túl 2009 júliusán. Ha tehát valaki lezárta a szerződését 2009 júliusa előtt, akkor nyilvánvalóan neki már nem lehet követelése a bankokkal szemben.

Egészen más azonban az elévülés az élő szerződések esetében. Azt gondolom, hogy miniszter úr erre nagyon helyesen rávilágított: amíg egy szerződés él, addig a feleknek természetesen lehet egymással szemben követelésük. És minden olyan élő szerződés esetében, ahol az adós ma is fizet a banknak vagy tartozik a banknak, ott nyilvánvalóan a banknak is el kell számolnia azzal a túlfizetéssel, amit tisztességtelenül vett el az adóstól.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ezek fontos elvek, mert itt szögezik le azt, hogy hogyan teszünk különbséget aközött, hogy természetesen fair szabályok szerint, de mégiscsak elvégezzük az elszámoltatást a bankrendszer egészével.

A másik nagyon fontos dolog, amiről érdemes beszélnünk, hogy miért mondjuk azt, hogy az élő hitelszerződések esetében az elszámolás végeredménye nem készpénzkifizetés az ügyfél számára. Azt gondolom, erre is utalt miniszter úr. Egyik oldalról át kéne lépniünk a jelenleg hatályos polgári törvénykönyvet, ha azt mondanánk, hogy a szerződésen kívül kell elszámolni.

Egy élő szerződés esetén ha eleve abból indulunk ki, hogy a szerződés, az élő szerződés az alapja az akár öt éven is túlnyúló elszámolásnak, akkor nyilvánvaló, hogy a szerződés keretein belül kell elszámolni. Erre miniszter úr utalt: megadja a Ptk. a megfelelő iránymutatást. Amennyiben van díjra, költségre vonatkozó tartozás, először onnan, ha van kamatra vonatkozó tartozás, azt követően onnan, és amennyiben ilyenek nincsenek, akkor nyilvánvalóan a tőkére vonatkozóan kell teljesíteni az elszámolást és levonni azt az összeget, ami tisztességtelen befizetés vagy túlfizetés keretében történt.

(10.30)

Azt gondolom, hogy ez a másik oldalról egyébként sokkal előnyösebb is az élő hitelszerződéssel rendelkezők számára. Ellenkező esetben, tehát mondjuk, ha készpénzben megkapnák ezt a bankoktól, akkor szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy semmivel nem csökkenne a hiteltartozás; a hiteltartozásra fizet valaki kamatokat. A bank örülne a legjobban annak, ha egyéb nagyobb összegre újabb és újabb kamatokat tudna lehúzni a jövőben. Ezért azt gondolom, nemcsak a polgári törvénykönyv irányadó szabályai, hanem egyébként a józan ész is azt súgja, hogy a meglévő szerződésen belül kell elszámolni és csökkenteni a tőkét, mert így fognak csökkenni a hitelfelvevő valódi költségei. Minden más valójában a bankok érdeke, mert ők szeretnék, ha megmaradnának a hitelek, és azok után még több kamatot tudnának szedni a jövőben.

Nagyon fontos dolog az, hogy nemcsak az elszámolás történik meg, hanem a visszatérés is a tisztességes szabályokhoz, tisztelt képviselőtársaim. Ezért van az, hogy ennek a törvénynek a keretében nemcsak az mondatik ki, hogy az elszámolás jegyében azt az összeget, ami túlfizetés volt, el kell számolni, hanem gyakorlatilag a tisztességtelenül megemelt kamatnál az indokolatlan kamatemelés végül is - ha most a hétköznapi értelemben mondom - semmis, tehát visszatérünk ahhoz a kamatszínhez, ami előtte volt.

Ráadásul ezt kétféleképpen tesszük: azok esetében, akik fix kamatú hitelt vettek fel, a megemelt kamatszint helyett visszatérünk a felvételkori hitelszintre, amennyiben a bankok elvesztik az összes ezzel kapcsolatos pert; ahol viszont valamilyen referenciakamathoz kapcsolódó hitelt vettek fel, ott értelemszerűen a referenciakamatra ráakadó kamatmarzs csökken vissza az eredeti mértékére. Azok a hitelfelvevők, akik így kockázatot vállaltak, és közben a referenciakamat szintje csökkent, talán még nagyobb nyertesei lesznek egyébként az elszámolásnak, mint azok, akik fix kamatú hitelt vettek fel. De azt gondolom, hogy itt is a vonatkozó törvények szabályainak megfelelően járunk el.

Tisztelt Képviselőtársaim! Az utolsó, amit szeretnék kiemelni így, ahogy az időm fogytán van, hogy természetesen ez a szabályozás nemcsak a múltra és nemcsak a jelenre, hanem a jövőre is gondol, mivel mi valóban egy tisztességes és fair bankrendszert szeretnénk; olyat, ahol átlátható árazásúak a hitelek; ahol nincsenek apró betűs részek hitelszerződésekben, amelyek az ügyfelek számára kiszámíthatatlan viszonyokat jelentenek. Ezért van az, hogy 2016. április 30-ig kamatemelési moratórium lép életbe, kamat-, költség- és díjmelési moratórium, és ez alatt az időszak alatt az Országgyűlésnek lesz módja arra, hogy az átlátható árazásnak, a tisztességes és fair bankrendszernek a szabályait a jövőre nézve kidolgozza.

Köszönöm szépen a figyelmüket, és mindenkitől szeretném kérni, hogy támogassák a törvényjavaslat mielőbbi elfogadását. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, frakcióvezető úr. Tisztelt Országgyűlés! Az MSZP-képviselőcsoportjának vezérszónoka Burány Sándor képviselő úr, aki felszólalását szintén az emelvényen mondja el. Megvárom, amíg a képviselő úr felérkezik. Igen, megadom a szót. Parancsoljon, képviselő úr!

BURÁNY SÁNDOR, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Miniszter Úr! Az MSZP-frakció támogatni fogja ezt a törvényjavaslatot, hiszen számos olyan problémát orvosol, ami a Kúria döntéséből következik, és ami a családok helyzetét megkönnyíti. Ugyanakkor engedtessek meg nekünk, hogy

nemcsak a problémának azt a részét látjuk, amit a törvényjavaslat meg kíván oldani, hanem a problémának azt a részét is látjuk, ami részben a törvényjavaslatban szerintünk rosszul szerepel, és a problémának azt a részét is látjuk, amit a törvényjavaslat egyáltalán nem érint.

Az elmúlt négy évben a Fidesz számos kísérletet tett arra, hogy a bankokat valamilyen módon megregulázza. Hiába mondtuk többen, elemzőkkel összhangban, hogy óvatosan kell bánni ezzel, mert nem elég jó ezen a téren a fogyasztóvédelem, és minden olyan túlzott lépés a kormány, illetve az Országgyűlés részéről, amely a bankok életét nehezíti, előbbutóbb azzal a következménnyel jár, hogy a bankok meg fogják nehezíteni ügyfeleik dolgát. Pontosan ez történt. Önmagával semmi probléma nincs a bankadóval, ezt már a szocialista kormányok is bevezették, viszont figyelmeztettünk arra a brutális mértékre, amit az Orbán-kormány alkalmazott, figyelmeztettünk arra, hogy ennek könnyen az lehet a következménye, hogy a bankok a veszteségeiket az ügyfelekre hárítják át.

Pontosan ez történt. Pontosan ez történt, ezért most, amikor a fogyasztókat, a hitelezőket védi a törvényjavaslat, akkor azért nem árt elmondani, hogy a bankok többek között azért emeltek egyoldalúan kamatokat, azért emeltek egyoldalúan díjtételeket, mert a kormány által zsebükből kivett pénzt akarták a fogyasztóktól visszaszerezni. Ez természetesen nem egy jó magatartás, félreértés ne essék, de kiszámítható magatartás volt piacgazdasági körülmények között, és ezzel a kormány nem számolt. Magyarán: a Fidesz-kormány egyoldalúan nehéz helyzetbe hozta a bankokat, pontosan tudván, hogy a bankok ezt követően egyoldalúan nehéz helyzetbe fogják hozni a hitelezőket, a fogyasztókat. Ezért örülünk annak, hogy ez a törvényjavaslat ezt a gyakorlatot megszünteti, és azt a védelmet megadja a hitelezőknek, amit tulajdonképpen négy-öt éve meg kellett volna kapniuk.

A másik probléma magában a törvényjavaslatban van, hiszen egy ponton ez a törvényjavaslat átесik megítélésünk szerint a ló túloldalára. Teljesen jogos elvárás, hogy gátat kell szabni annak a gyakorlatnak - amiről részben az előbb is beszéltem -, hogy a bankok egyoldalúan kamatot emelnek, sőt, ha nem kamatot emelnek, akkor más díjtételekkel, költségelemekkel teszik nehezzé a hitelfelvevők életét, illetve könnyítik meg zsebüket.

Ugyanakkor azzal az előírással, amelyet a törvényjavaslat alkalmazni kíván, átесik a ló túlsó oldalára, nevezetesen azzal az előírással, hogy egyfajta kamatemelési moratóriumot helyez kilátásba és tesz kötelezővé. Egyikünk sem jövőkutató, egyikünk sem látnok, egyikünk sem tudhatja, hogy mit hoz a jövő, ezért sokkal indokoltabb lenne egy olyan szabályozás, amely a Magyar Nemzeti Bank hivatalos kamatpolitikájához köti ezt a szabályozást, hiszen nagyon könnyen előállhat olyan eset, amikor - akár már egy

hónap múlva vagy akár fél év múlva - a Magyar Nemzeti Bank kénytelen lesz kamatot emelni a forint védelmében. Indokolatlan azt mondani, hogy ebben az esetben egyetlen más bank sem emelhet kamatot.

Ezért mi egy olyan szabályozást tartanánk szükségesnek a benyújtott törvényjavaslat vonatkozó passzusa helyett, ami azt mondja, hogy igen, gátat kell szabni a kamatemeléseknek és a díjtételeknek, de a kamatemelés mértékében legfeljebb a Magyar Nemzeti Bank kamatemelésének mértékéig a törvényjavaslat megengedő, annál is inkább, mert a törvényjavaslat a fogyasztókról szól, a fogyasztói hitelekről beszél. És ahogy az előbb említettem, ha a bankok életét törvényekkel nehezebbé tesszük, akkor a bankok nehezebbé fogják ügyfeleik életét tenni, és ez a gyakorlat folytatódhat ebben a konstrukcióban is. Ha ugyanis a bankoknak megtiltjuk, hogy a fogyasztókkal szemben ilyen eljárást alkalmazzanak, és egyébként ez helyes, akkor könnyen lehet, hogy a bankok a könnyebb ellenállás irányába fognak elmozdulni, és a vállalkozókban verik le ennek minden következményét. Ott ugyanis a törvényjavaslat nem vezet be moratóriumot, így a bankok könnyen a vállalkozói hitelek terén, a vállalkozókban verhetik le minden következményét annak, amit egyébként a törvényjavaslat a családok védelmében jogosan megpróbál megvalósítani.

De elsősorban az a problémája ennek a törvényjavaslatnak, amiről egyáltalán nem beszél, és itt kifejezetten a devizahitelesek gondjairól szeretnék szólni. Teljesen világos, hogy a devizahitelesek legnagyobb veszteségét az árfolyamkockázaton kellett hogy elszenvedjék, márpedig az árfolyam nem független a kormány gazdaságpolitikájától.

(10.40)

Az elmúlt néhány évben ezen a téren elszabadult a pokol. A forint olyan mértékben gyengült meg, hogy fő problémájává vált a devizahiteles problémahalmaznak. Magának a Magyar Nemzeti Banknak a saját statisztikája szerint is egy átlagos havi törlesztőrészlet összege 2010 óta 70 százalékkal növekedett, és ez nagyobb részben az árfolyamkülönbség alakulásából ered. Ezért teljesen egyoldalú dolog a probléma kisebbik részét orvosolni, miközben a probléma nagyobb részével, az árfolyammal, a gyenge forinttal semmit nem kíván a kormány kezdeni.

Hogy a helyzet mennyit romlott, arra, engedjék meg nekem, hogy néhány számot idézzek. 2010 áprilisában egy euró átlagosan 265 forintba került. A mai nap reggelén egy euró több mint 314 forintba kerül. 2010 áprilisában a svájci frankért átlagosan 185 forintot kellett fizetni. A mai nap reggelén a svájci frankért több mint 260 forintot kell fizetni. Márpedig a forint gyengülésének, sőt kimondom, gyengítésének első számú felelőse a kormány, Orbán Viktor és Matolcsy György együttműködése. Az a politika,

amely az első években sorsára hagyta a forintot, majd az utóbbi hónapokban már nyíltan hirdette meg gyakorlatilag, hogy a forintot nem is kívánja megvédeni. Egyre több elemző beszél a forint tudatos gyengítéséről.

Ez egyértelműen a kormány gazdaságpolitikájának következménye. Ezért az MSZP azt mondja, hogy miközben támogatja a probléma egy kisebbik részének orvosolását, szembe kell nézni a probléma nagyobb részével is, és a forint erősítésére is szükség van. Amennyiben a kormány erre nem hajlandó, akkor ennek következményét viselnie is kell. Azt mondjuk, hogy a kormány, a Fidesz ne halogassa a devizaalapú hitelek forintosítását, hiszen ezt már idén őszre megígérte. Most idén ősszel azt ígéri, hogy majd jövő tavasszal fogja megoldani, jövő tavasszal nyilván meg fogja ígérni, hogy majd megint őszre tologatja ezt a határidőt, folyamatosan és folyamatosan kibújva a felelősség hatálya alól. Olyan ez nagyjából, mint amikor az első világháborúban azt mondták a katonáknak, hogy mire a levelek lehullanak, hazatérhetnek otthonaikba, de nem mondják meg nekik, hogy hány évnek kell ehhez elteltetnie, hogy végleg lehullanak azok a levelek. Ezért mi a devizaalapú hitelek minél előbbi forintosítását szorgalmazzuk, mégpedig a Fidesz kormányzását megelőző hónap átlagos árfolyamán. Magyarán... (*Z. Kárpát Dániel: Megkésve bár, de törve nem.*) Magyarán a Fidesz-kormányznak ezért a forintgyengítésért viselnie kell a következményeket, és azt a veszteséget, amit ezzel a gazdaságpolitikával okozott magyar családok százazreinek, meg kell számukra téríteni.

Összefoglalva tehát, a törvényjavaslatot az MSZP-frakció támogatni fogja. Egy téren módosító indítvánnyal kívánunk élni: a kamatmoratóriumot össze kívánjuk kötni a Magyar Nemzeti Bank kamatpolitikájával, és azt szeretnénk ebben a törvényjavaslatban látni, hogy legfeljebb a Magyar Nemzeti Bank kamatemelésének mértékéig, de bizony a kamatokat emelhetik a kereskedelmi bankok, hiszen súlyos veszélyeket rejtene, ha a Magyar Nemzeti Bank kamatot emelne, miközben az ország összes többi bankja ezt nem tehetné meg.

Másodszor, a törvényjavaslat kiegészítéseként változtatlanul szorgalmazzuk a devizaalapú hitelek minél előbbi forintosítását. Ennek érdekében tegnap az MSZP egy országgyűlési határozati javaslatot nyújtott be a tisztelt Háznak, és azt kérjük a kormánypárti többségtől, hogy ezt ugyanúgy támogassa, mint a probléma kisebbik részének megoldását.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket. (*Szórványos taps az MSZP soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A KDNP képviselőcsoportjának vezérszónoka Vejkey Imre képviselő úr, aki felszólalását szintén itt, az emelvényen mondja el. Képviselő úr felérkezett az emelvényre. Képviselő úr, ön a szó. Parancsoljon!

DR. VEJKEY IMRE, a KDNP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! A fogyasztói hitelekhez kapcsolódó kérdések jogi rendezésének első lépéseként Magyarország parlamentje 2014. július 4-i ülésnapján elfogadta a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvényt. Ezzel a magyar parlament jogszabályi szintre emelte és általános érvényűvé tette a Kúria 2/2014. PJE határozatában foglalt polgári jogi rendelkezéseket.

A parlament egyidejűleg kimondta az árfolyamrés semmisségét, továbbá felállította az egyoldalú szerződésmódosítási jog kikötésére vonatkozó tisztességtelen vélelmet.

A törvényjavaslat az érvénytelen szerződések alapján szükségessé váló elszámolás kérdéseit rendezi. Ez az elszámolás az árfolyamrésnek a 2014. évi XXXVIII. törvény 33. §-ában kimondott semmisségre, valamint az egyoldalú szerződésmódosítási jogra vonatkozó kikötések bíróság által megállapított érvénytelensége miatt válik szükségessé. Az érvénytelen szerződések és kikötések alkalmazása következtében ugyanis a banki adósok javára túlfizetés keletkezett, amellyel a bankoknak magyar honfitársainkkal, a magyar családokkal szemben tételesen el kell számolniuk.

Fontos cél továbbá a devizaalapú hitelezés által kiváltott rendkívüli helyzet mielőbbi lezárása, valamint az elszámoltatáshoz kapcsolódó tömeges perindítások elkerülése. A törvényjavaslat külön szabályozza a forintalapú fogyasztói hitel-, kölcsön- és pénzügyi lízingszerződésekben szereplő kikötések érvénytelenségéből fakadó kérdéseket is.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Ez a törvényjavaslat, összhangban a Kúria 2/2012. PJE határozatával, valamint a 2014. évi XXXVIII. törvény rendelkezésével, kizárólag fogyasztói hitelekre vonatkozóan tartalmaz rendelkezéseket. A fogyasztóknak nyújtott hitelekről szóló 2009. évi törvény 3. § (3) bekezdése szerint fogyasztó az önálló foglalkozása és gazdasági tevékenységi körén kívül eljáró természetes személy. A fogyasztói hitel körébe ennek alapján a magánszemélyek nem üzleti célú hiteltartozásai tartoznak. A törvényjavaslat az új Ptk.-val összhangban rendezi a fogyasztókkal való elszámolás szabályait. Ehhez kapcsolódóan a törvényjavaslat az alábbi kérdések rendezésére terjed ki: az elszámolás módja, az elszámolás menete, a forinthitelek, valamint a devizában nyújtott és a devizában is törlesztett fogyasztói kölcsönszerződésekre vonatkozó külön szabályok, a felfüggesztett perekre és a végrehajtási eljárásokra irányadó speciális eljárási rendelkezések, 18 hónapos kamatmoratórium, számviteli és adózási rendelkezések.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! A törvényjavaslat egyik fő célja, hogy az érvénytelen szerződéses kikötések miatt a magyar állampolgárok javára mutató túlfizetések végre elszámolásra kerüljenek.

(10.50)

A 2014. évi XXXVIII. törvény alapján a szerződések teljes vagy részleges érvénytelensége miatt a magyar állampolgárok, a hiteladósok javára túlfizetés keletkezik, amelyet az elszámolási törvénynek rendeznie kell. A törvényjavaslat olyan általános elszámolási szabályokat, olyan elszámoltatási szabályokat rögzít, amelyeket az egyedi perekben a Ptk. értelmezése alapján a bíróságoknak is kötelezően kell majd alkalmazniuk.

Az elszámolás általános szabályait azért indokolt törvényjavaslatban meghatározni, mert ennek hiányában a bíróságok eseti döntéseire hárulna az a feladat, hogy az elszámolási kérdések mikéntjét rendezzék. A törvényjavaslat az elszámolás szempontjából egységesen kezeli az árfolyamrés semmissége és az egyoldalú szerződésmódosítási jogra való kikötések érvénytelensége miatt szükségessé váló elszámolást, tehát az elszámolási szabályok egyaránt irányadók a mindkét érvénytelenségi esetkör kapcsán felmerülő túlfizetésekre.

A törvényjavaslat a Magyar Nemzeti Bankot tartalmazza fel arra, hogy makroprudenciális jogkörében eljárva valamennyi elszámolás részletkérdéseit és módszertanát rendeletben szabályozza, figyelemmel arra is, hogy ez a megoldás új esetcsoport felmerülése esetén rugalmasabb reagálást tesz lehetővé, mint egy esetleges törvénymódosítás.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! A törvényjavaslat szerint az adós javára mutatkozó túlfizetést a tőketartozás terhére előtörlesztésként kell elszámolni. Az előtörlesztéses elszámolás lényege, hogy a korábbi kedvező árfolyamból származó nyereség az adósoknál, vagyis honfitársainknál jelenik meg, mivel az adósokra nézve ez a számítási módszertan a legkedvezőbb. A fő szabály tehát az, hogy a fogyasztót olyan helyzetbe kell hozni, mint ha a szerződéskötés időpontja óta a 2014. évi XXXVIII. törvény 3. §-ában meghatározott árfolyamon, valamint a szerződéskötés kori eredeti kamatszinten történt volna az elszámolás.

Amennyiben a tartozás devizában került meghatározásra, akkor a túlfizetést is át kell váltani az adott devizára. Ennek során a túlfizetést is azon az árfolyamon kell elszámolni, amelyen a pénzügyi intézmény a törlesztést, vagyis a túlfizetéshez kapcsolódó kamat- és tőketörlesztést átváltotta. Amennyiben a fogyasztónak lejárt tartozása van a pénzügyi intézménnyel szemben, akkor a túlfizetés elszámolására a régi Ptk. 293. §-a, az új Ptk. 6:46. §-a az irányadó. Ebben az esetben tehát a túlfizetést először a kamatra, majd ezt követően a költségekre, végül pedig a tőketartozásra kell elszámolni.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! A bankok ténykedése az elmúlt tíz évben többnyire nem volt tisztességes, ezért célul tűztük ki, hogy a tisztességtelenül megszerzett banki jövedelmek kerüljenek vissza a magyar családokhoz. Az elszámoltatásnak kell hogy

legyen szigorú szabálya; ezeket a szigorú szabályokat tartalmazza a jelen törvényjavaslat. A bankoknak el kell számolniuk tételesen a magyar családoknak okozott károkkal.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Mindezek alapján, a fentiekben elmondottak mielőbbi megvalósulása érdekében kérem önöket arra, hogy a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződésére vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvényben rögzített elszámolás szabályairól és egyes egyéb rendelkezésekről szóló T/1272. számú törvényjavaslatot támogassák. A KDNP a törvényjavaslatot támogatja. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A Jobbik képviselőcsoportjának vezérszónoka Z. Kárpát Dániel. Képviselő úr felszólalását a helyén mondja el. Megadom a szót. Parancsoljon, képviselő úr!

Z. KÁRPÁT DÁNIEL, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Önmagában kissé bohózatba illő, hogy egy 2010-ben már eszkalálódott probléma részleges megoldásáról ma folytat le vitát a tisztelt Ház, és az is, hogy 2014-ben ez még mindig kérdések tárgyát képezheti, főleg egy olyan folyamatára végén, ahol egy másfél-két éves huzavona, egy rétestesztanyújtás folyamodványában elmondható az, hogy a Kúriára, az Alkotmánybíróságra, az európai különböző szervezetekre, majd megint a Kúriára várakozva egy olyan ígéretnami zajlott le a magyar közéletben a devizahitel-károsultak ügyében, ami párját ritkítja és egyben példátlan is. Most végre eljutottunk oda, hogy a tavaly novemberi nagyon kemény, a bankoknak adott ultimátumszerű határidőt, miszerint ha önmaguktól nem gyakorolnak belátást, azt követően a kormányzat nagyon keményen helyre teszi őket - ebből ugye nem lett semmi -, váltotta fel végül egy most őszre ígért teljes körű elszámoltatási és megoldási csomag. Ezen őszi ígervényből most eljutottunk oda, hogy egy előttünk fekvő, február-márciusra tervezett részleges forintosítási terv van előttünk, aminek a véleményezése legalábbis érdekes feladat elé állítja a tisztelt Ház képviselőit, hiszen maga a képlet majd a Magyar Nemzeti Bank által lesz meghatározva. Kicsit részben egy biankó csekket írunk alá, de legalább jó irányba indulunk el. Ennek a hiányosságait azért érdemes mindenképpen szemrevételezni.

Az tehát, hogy a mostani őszi ígervényből hogyan lett megint csak részleges megoldás és „majd tavasszal”, ráadásul egy kicsit később azok esetében, akiknek a bankja a magyar államot, tehát a piacot „biztosító” magyar államot pereli, egészen elképesztő. Az lenne szükséges, ha egy alapkitételben meg tudnánk állapodni, ez pedig az, hogy a lopott holmi

visszajár. Ha viszont a lopott holmi teljes egészében visszajár, akkor ki kell jelenteni, hogy nagyon sok fölösleges vitát folytattunk és folytatunk le a kérdéskör kapcsán. Hiszen ha szóba került a forintosítás, és meglepő, majdhogynem megrendítő módon MSZP-s részről is szóba került az a forintosítás, amelynek a csírája sem volt meg ezen politikai közületben akkor, amikor kormányon volt, akkor, amikor hagyta eszkalálódni ezt a katasztrofális helyzetet, akkor, amikor a svájci jegybanktól kezdve már majdnem az egész világ figyelmeztette önöket arra, hogy ebből óriási probléma lesz, a probléma az, hogy az akkori kormányzat, az akkori fogyasztóvédelem és az akkori ellenzék egymással karöltve nem tett semmit. Hiszen ki kell jelenteni, hogy ezért a problémakörért nagyon a balliberális kormányzatok felelőtlen és sokszor áruló politikája a felelős.

De azt is ki kell jelenteni, hogy mi átkutattuk az akkori parlamenti archívumot, és az akkori ellenzék jobbító módosító beadványait nem találjuk. Nem találjuk a harcos kiállást abban a kérdéskörben, amit most látszólag meg szeretne oldani a kormányzat. Hogy van az, hogy 2010-től mi, jobbkiosok már itt a parlamentben jeleztük ezt a problémát, jeleztük a forintosítás igényét, azóta ezt nagyon sokszor szakmaitatlannak minősítették, kivitelezhetetlennek minősítették, most mégis részben ugyanez fekszik előttünk? Ugyanakkor az azt megelőző időszakban, tehát három hónappal azelőtt, hogy mi ezt jeleztük volna, az akkori ellenzék semmiféle tanújelét nem adta annak, hogy egyáltalán felismerné, hogy ilyen probléma létezik Magyarországon. Az akkori balliberális „elittről” pedig nem érdemes beszélnünk, hiszen a Bankszövetséggel való összekacsintások mennyisége akkor volt talán egy hónapra eső tekintetben a legmagasabb.

Most ugyanakkor azt kell látnunk, hogy igen érdekes momentumok fekszenek az előttünk fekvő javaslatban. Ha tehát abból indulnánk ki, hogy a lopott holmi visszajár, akkor egészen el kell képednünk azon, hogy a rendes bírói út lényegében kizárásra kerül, és az a 12 ezer per, ami felfüggesztésre kerül, tulajdonképpen egy, a mostani kormányzat által az Alaptörvényben biztosított alapjogtól fosztja meg azokat a károsultakat, akik a bíróság vagy a törvényszék előtt keresnek a saját igazukat. Felmerül és felsejlik az emberben, hogy miközben a kormányzat nyáron nem nagyon találkozott a károsultakat védő civil szervezetekkel vagy pedig azokkal a közületekkel, akik valóban értenek ehhez a problémakörhöz, nálunk itt jobban, hiszen a tárgyalótermekben öt éve, hat éve, nagyon régóta vívják azokat a harcokat, ahol a károsultak számára valódi engedményeket és valódi eredményeket tudnak elérni, mégis az sejlik fel, hogy a kormányzat nyáron valakivel tárgyalgatott. Kivel tárgyalhatott? Nyilvánosan bejelentette, hogy a Bankszövetséggel folyamatosan végzi ezt a tevékenységet, de hát érdekes módon emlékeim szerint maga a Magyar Nemzet című lap

volt az, amely felelevenítette, hogy bizonyos kormányzati vezetők titkos találkozókat folytatnak olyan bankvezetőkkel, pénzügyi vezetőkkel, akiktől arra kíváncsiak, hogy a pénzügyi teherbíró képessége meddig terjed, tehát meddig terhelhetők még.

(11.00)

Tehát előállt az a sajtósárgos helyzet, hogy a károsultakkal, a károsultakat védő szervezetekkel egykét kivételtől eltekintve nem konzultált senki, nem kérték el tőlük azt a hatalmas tapasztalattömeget, ami többéves munka után a rendelkezésükre áll, miközben tárgyaltak a részlegesen bűnelkövetőkkel vagy a feltételezhető bűnelkövetőkkel, és velük közösen kialakítva a kereteket letettek valamit azt asztalra, amin sajnálatos módon ott van a Bankszövetség keze nyoma. A Bankszövetség és az érintett pénzügyi szervezetek ugyanis többször, számtalan alkalommal kérték a kormánytól bizonyos dolgokat, de a leghangosabban talán azt kérték, hogy az érintett ügyekben indított pereket, a tömeges pereket valamilyen úton-módon állítsák meg, szüntessék meg. Ezen javaslat pedig, láss csodát, 12 ezer pert függeszt fel.

Érdekes módon eljutottunk oda is, ezen perek kapcsán már az indokolásban is megjelent, hogy a tömeges perindítások elkerülése a cél. És amikor felmerül az, hogy magyar emberektől hatalmas összegtömeget vettek el - ez visszajárna, hiszen túlfizetés történt -, akkor pedig ilyesmi indokolásokkal találkozunk, benne van a javaslatban, hogy a túlfizetők, az ügyfelek „feltehető akarata az, hogy előtörlesztést foganatosítsanak a tartozásuk kapcsán”. Milyen alapon dönti el akár kormányzat, akár parlamenti párt, akár frakció, akár a jogalkotó azt, hogy az az adott ember, akinek visszajár az az összegtömeg, előtörlesztésre kell hogy fordítsa a saját pénzét, amit jogtalanul vettek el tőle? Ez a saját pénz ugyanis visszajár, és aztán a polgár saját döntési joga kellene hogy legyen, hogy ha adott esetben pontosan e miatt a hibás szerződés miatt az élete más területen lehetetlenült el, mondjuk, nem tudta beiskoláznai a gyerekeit, nem tudott egy olyan egészségügyi kezeléssel részt venni, ami az életminőségét mérhető módon javította volna, hadd döntse el már az az adós, hogy az életét milyen irányba terelgetné, ne döntse el helyette az állam vagy a kormány. Ezt a rendszert az önök állítása szerint már magunk mögött hagytuk, a jelek mégis azt mutatják, hogy nem sikerült teljes egészében.

Tehát önmagában az, hogy feltehető akarata lenne egy adósnak, hogy előtörlesszen, semmiképpen nem minősíthető kizárólag az adós érdekének. Ez egy nagyon jól kezelhető és a bankok kézlenyomatát magán viselő javaslat részeként értékelhető csak.

Az, hogy az esetleges túlfizetést át kell váltani devizára, mind szakmai, mind etikai szempontból röhej. Tehát aki ezt megpróbálja indokolni, az nyilván

vánvaló, hogy a saját későbbi önéletrajzának a fekete, sötét foltjainak ágyaz meg, hiszen látható az, hogy azon túlfizetés tekintetében átváltásról beszélni, ahol a devizabevonás még részlegesen sem bizonyítható, egészen röhejes. Nézzék már meg, könyörgöm, azokat a részleges bírósági ítéleteket, azokat a már befejezett eljárásokat, ahol az ügyvédeknek, a védőknek egyetlen egyszerű feladatuk volt: kérni egy igazolást a banktól, hogy figyelj, te bank, azon a napon te bevontad devizában azt az összeget, amit állítólag papíron kihelyeztél az ügyfélnek. Szinte egyetlen bank sem tudott ilyen papírost letenni az asztalra.

A másik közröhej az, hogy Magyarország kormánya ezzel a kérdéssel itt a parlamentben lényegében még nem foglalkozott, hogy ezek a pénzüzetek nem tudják igazolni azt, hogy devizát vontak be azok számára, akiknek állítólag kihelyezték azt. Tehát arra a napra vonatkozóan fel kellene tudniuk mutatni, hogy ez megtörtént. Az esetek több mint 80 százalékában erre képtelenek. Erről is kellene és lehetne beszélni, de önmagában az, hogy a túlfizetés devizára való átváltására kötelezzenek bárkit is, megint csak egy másik rendszert idéz, és abban a rendszerben szerintem mi nem akarunk élni, hiszen a szabad és független Magyarországtól ez igen-igen távol áll.

Tehát még egyszer visszatérve a tegnapi kérdésre, amikor felmerült az, hogy kik a Jobbik szakértői, akik azt sugalmazzák, és ezek által azt mondjuk mi is, hogy igenis a polgár dönthesse el saját maga, hogy a saját pénzével mihez kezd, akkor felmerül, hogy kik voltak a kormányzat szakértői, amikor ezt az előterjesztést írták, kik voltak a titkos tárgyalások, az esetleges vagy a Magyar Nemzet által megszerveztetett titkos tárgyalások résztvevői, milyen sugalmazásokkal látták el Magyarország kormányát. Ha nem történtek ilyenek, és a fejngatásokból arra következtek, hogy önök is megosztottak e kérdésben, akkor föl lehet állni, ki lehet jelenteni, hogy Magyarország kormánya, annak képviselői semmiféle titkos tárgyaláson nem vettek részt a bankvezetőkkel, bankszövetségi vezetőkkel, pénzüzeti vezetőkkel. Ez a tegnapi felszólításunkra sem történt meg. Ha ma sem történik meg ezen vita során, az önmagában beszédes lesz.

(Az elnöki széket Jakab István, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

El kell hogy mondjuk azt is, hogy ez a javaslat támogatható. Egyébként egy olyan irányba indul el, ahol az irányt nehéz kétségbe vonni. Nyilvánvaló, hogy egy elszámoltatási folyamat részeként ennek finomhangolásáról érdemes beszélni, de a finomhangolásról nagyon.

Felmerül a kérdés, hogy ha majd forintosítani akar a kormányzat, mert amiről évekig azt mondták, hogy szakmai blódség, kivitelezhetetlen, bedöntené a piacot, 800 forintos árfolyamot idézne elő az euró tekintetében, ezt az önök saját államtitkárai éveken

keresztül mantrázták, nem tudom, melyik osztály, nem tudom, ki által összeállított szakanyagaiból; most mégis eljutottunk oda, hogy már nemcsak az MSZP akar egy ilyen véghajrával forintosítani, nyilván még a saját időszakának végére hajazó és feltupírozott árfolyammal, hanem most már szerencsére a kormányzat is belátta, hogy itt a forintosítás egy olyan eszköz lehet, ami tulajdonképpen kihúzza a probléma méregfogainak nagy többségét.

Látható viszont az, hogy nagyon homályosan vagy sehogy sem fogalmaznak kormánypárti képviselők a tekintetben, hogy milyen áron, milyen árfolyamon kívánnak forintosítani. A Jobbik modellje, amit 2010 óta hangoztatunk, a felvételi árfolyamon történő forintosítás ugyanis amellelt, hogy átfogó megoldás, tökéletesen szükségtelessé tenné az előttünk fekvő javaslatcsomag egy részét, hiszen ki tudná oltani azokat a problémákat, amikre itt próbálnak meg válaszolni. Tehát erős bennünk a gyanú, hogy ha ilyen átfogó módon megpróbálnak most egy látszólagos megoldást kieszközölni, akkor az a bizonyos forintosítás nem a felvétel árfolyamán fog következni, márpedig kijelenthető durván és egy elnagyolt átlaggal, hogy olyan 165 forintos árfolyam környékén vette fel a nagy többség a maga hitelét. Ha ehhez képest akár az MSZP által javasolt magasabb árfolyamon forintosítanánk, ez azt jelentené, hogy a lopott holmi egy részét az MSZP-től nem meglepő módon tudatosan otthagynák a bankoknál.

Nyilvánvaló, még egyszer mondom, hogy nem a korábbi balliberális kormányzatok magatartásán lepődök meg ilyenkor, hanem azon lepődök meg, hogy miközben Rogán frakcióvezető úr egyébként teljesen helyesen, általam támogatott módon kijelenti azt, hogy igenis az utolsó forintot is vissza kell venni abból, ami indokolatlanul került át az emberek pénztárcájából bankok, pénzüzetek zsebébe, a cselekvés mégis más irányba látszik mutatni, hiszen nem arról beszélünk, hogy hogyan konvertáljuk át ezeket a hiteleket, hogyan viselkedjünk úgy, mintha ezek az emberek forinthatelt vettek volna fel és forintban törlesztettek volna.

Mert mi történt a valóságban? Ezek az emberek jobbára, kilencvenakárhány százalékban forintot kaptak, forintban törlesztettek, és egy adminisztratív trükkoszorozattal a kereskedelmi bankok érintett része, annak a jó nagy része úgy tett, mintha lett volna devizabevonás, a negyedéves jelentésekből meg kiderül, hogy az esetek 80 százalékában nem történt meg az a devizabevonás.

Tehát egy adminisztratív hackkel, egy hibás termékkel állunk szemben, amelynek kijavítása csak akkor lenne lehetséges, ha legalább deklarálnánk azt, önök is beismernék azt, hogy 10 éven keresztül ez a pénzügyi szisztéma dróton rángatta Magyarország mindenkori kormányait, dróton rángatta a felügyeleti rendszereket, és egy kifosztó szivattyúmechanizmust üzemeltetve éves szinten a GDP mintegy 2-3 százalékának befizetésére kötelezte törlesztés címszó

alatt a magyar állampolgárokat, amely 2-3 százalék jelentős része indokolatlanul szivárgott át a pénzügyi szektorhoz. Ez lenne az az alapvetés, amiből kiindulva valódi megoldási csomagot lehetne alkotni.

Hozzá kell tennünk, hogy kezelni kellene annak a kérdését, hogy a banki ágazati különadó mégis hogy a fenébe kerülhet teljes egészében áthárításra, az a tranzakciós illeték, amit nem a polgároknak kellene kizárólagosan fizetniük, hogyan kerülhet teljes mértékben áthárításra, és hogy fordulhat elő az, hogy ha bármilyen terhelés éri ezt a szektort, akkor a kártyadíjak, a különböző hitelbírálati és egyéb díjak pár ezrelékes emelésével hogy lehet további milliárdokat kihúzni magyar állampolgárok zsebéből.

Látszólag tehát egyik kézzel ad valamit a kormányzat, amit én támogatni fogok, mert a rendteremtés irányába mozdulunk el, és ez egy nagyon jó folyamat kezdete lehetne. De ha közben sötétben a másik oldalon bizonyos kezek visszaveszik ezeket az összegeket vagy adott esetben többet azoknál, akkor azt mondhatjuk, hogy csak porhintés történt és semmi mérhető eredmény. Ugyanakkor egy olyan monitoringrendszer még mindig nem került kiépítésre, amely azt vizsgálná, hogy ezen emelések, banki díjtételváltozások mögött állnak-e valós piaci folyamatok, vagy pedig csak ezeknek a különböző látszólagos terheléseknek a beárazása történik meg általuk.

És akkor nem is beszéltünk arról, hogy itt felsorolták, hogy ki mindenkin segít a kormányzat, ugyanakkor kimaradtak teljes társadalmi csoportok. Mi történik például azokkal, akik kamattámogatással nyújtott forintalapú, mondjuk lakáshoz kötött hitelt vettek fel, vagy nem lakáshoz kötöttet, de azt lakáscélokra fordították, ezt igazolni tudják, viszont az állami támogatásnak „köszönhetően” ezen előterjesztésben leírt módon kimaradnak mindenféle segítő formából.

Tehát összefoglalva, a kizárólagos cél, amiről beszélhetnénk, valóban az, hogy minden egyes forintot vissza kellene szerezni a károsultak javára. Nem biztos, hogy ezen az úton érünk el a legkönnyebben oda, mint ami előttünk van, a hitelek felvételtől árfolyamon történő forintosítása és a teljes körű banki elszámoltatás nélkül ez nem fog menni.

Éppen ezért a Jobbik részt vesz ennek finomhangolásában, de jelzi, hogy lenne sokkal egyszerűbb, sokkal tisztességesebb módszer, amely nélkül nem érhető el teljes körű eredmény. Köszönöm a figyelmet. *(Taps a Jobbik padsoraiból.)*

(11.10)

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Köszöntöm a képviselőtársaimat. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Schiffer András képviselő úrnak, az LMP képviselőcsoportja vezérszónokának.

DR. SCHIFFER ANDRÁS, az LMP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Kénytelen vagyok én is ott kezdeni, hogy a törvényjavaslat indokai, illetve az előzmények miatt elvárható lett volna az elmúlt hónapokban, hogy egy nyílt, transzparens, tehát a választópolgárok, a károsultak számára átlátható egyeztetési folyamatban vegyen részt a kormány. Elvárható lett volna, hogy ez a törvényjavaslat úgy jöjjön a Ház elé, hogy pontosan tudjuk egyik oldalon, hogy a kormány az elmúlt hetekben, hónapokban kikkel, miről tárgyalt, pontosan láthatjuk azt, hogy a kormány miről tárgyalt a Bankszövetséggel és miről tárgyalt adott esetben a hitelkárosultak szervezeteivel, ne adj' isten, szembesülni lehetne azzal is, hogy adott esetben ilyen szervezetekkel egyáltalán nem egyeztetett.

Nem utolsósorban, ennek a törvényjavaslatnak úgy kellett volna idejönni a Ház elé, hogy a képviselőház pontosan tudja mérlegelni, hogy a törvényjavaslat elfogadása egyik oldalon a hitelkárosultak számára mit jelent, mivel jár, időben mivel jár, mikor juthatnak újra abba a helyzetbe, mint ha nem lett volna ez a hibás termék, a másik oldalon pedig le kellett volna a kormánynak tenni az asztalra egy olyan hatástanulmányt, amely világosan bemutatja azt, hogy ez a törvényjavaslat milyen következményekkel jár a hazai gazdaságra, a hazai kis- és középvállalkozói szektorra a hitelpiacon keresztül.

Sem a kormány elmúlt hónapokbeli egyeztetéseiről, sem a törvényjavaslat - bár egy, a kormány által előterjesztett javaslatról beszélünk kivételesen - várható társadalmi, gazdasági hatásairól nem tudunk semmit. Ez azért is külön érdekes, mert pont az igazságügyi tárca - és talán pont Répássy Róbert előterjesztésében - 2010-ben elfogadott, elfogadtatott a parlamenttel egy új jogalkotási törvényt, amelyik egyébként eljárási kötelezettségévé teszi a kormányzatnak, hogy úgy terjesszen elő törvényjavaslatokat, hogy mind a társadalmi egyeztetéseket, mind pedig a hatástanulmányokat mellékelje az Országgyűlésnek. Tehát ezen a ponton előljáróban szeretném jelezni azt, hogy a törvényjavaslat előkészítésénél és előterjesztésénél a kormány törvényt sértett. Ha megállapítjuk - és azt gondolom, hogy megállapíthatjuk - azt, hogy a devizaalapú hitelek, ennek a hibás terméknek a kivezetése szükséges ahhoz, hogy a magyar gazdaság talpra álljon, ha megállapítjuk és meg tudjuk állapítani azt, hogy több tíz- vagy éppen százezer család tönkremeneteléhez járult hozzá az elmúlt kormányok bűnössége, akkor elvárható lenne, hogy ez a kormány úgy áll elő egy megoldási javaslatral, hogy világossá teszi, milyen érintett csoportokkal egyeztetett, ezeknek a csoportoknak mi volt a véleménye, a másik oldalon pedig világosan bemutatja a képviselőház és az emberek számára, hogy ennek a javaslatnak milyen várható hatásai vannak az érintett családokra és milyen várható hatásai vannak a magyar nemzetgazdaságra nézve. A kormány ezt a kötelezettségét nem teljesítette.

Tisztelt Országgyűlés! Azt is rögzítenünk kell, hogy ha már elszámoltatásról beszél a kormány, akkor el kell számoltatni természetesen az előző kormányokat is, de el kell számoltatni a második, harmadik Orbán-kormányt is. Tudniillik van egy négy és fél éves mulasztás, aminek az okát nem leljük, és sem Rogán Antal, sem a kormány, sem tegnap a miniszterelnök nem adta magyarázatát annak, hogy miért kellett a devizahitel-krízis megoldására négy és fél évet várni.

Szeretném jelezni azt, hogy az első években kizárólag a tehetőseket segítő jogalkotásra került sor, gondolok itt az árfolyamgátra, gondolok itt a végtörlesztésre. Ezt akkor, azokban a vitákban jeleztük, hogy pont a legszerencsétlenebb helyzetbe került családokon a 2011-es jogalkotási lépések nem segítettek. Azt is mondhatom, hogy az ideai törvényalkotási javaslatok a Fidesz részéről beismerései a '11-12-es kormányzati politika kudarcának. Ha megfelelő eszközöket választ 2011-12-ben a kormányzat, nem lenne most szükség külön törvényjavaslatra, mert már meg lehetett volna oldani a devizahitel-krízist.

Tehát én azt is várnám, hogy ha már elszámoltatásról beszélünk, akkor számoltassuk el az Orbán-kormányt, hogy a késelem ideje alatt a forintárfolyamnak az elszabadulása milyen károkat okozott a családoknak. Tudniillik azt meg lehet állapítani, hogy a hibás termék elszabadulásáért mely kormányok a felelősek. Itt én elmondtam azt is két hónappal ezelőtt, hogy azért a kezdő lövést vagy a startpisztolyt ebben az ügyben az első Orbán-kormány dörrentette el. Nyilvánvaló, hogy megbocsáthatatlan bűne van ebben a szocialista-liberális kormányoknak, és különösen súlyos a felelőssége a Bajnai-kormánynak, amely világos és egyértelmű figyelmeztetéseket kapott mind külföldről, mind belföldről, például Róna professzor úrtól, másoktól is, hogy sürgősen lépni kell, hiszen ég a ház. Az úgynevezett válságkezelő vagy inkább válságteremtő kormánynak 2009-ben egy banki magatartási kódexre futotta. De nem tudjuk, hogy a második Orbán-kormány miért késedelmeskedett. Nem tudjuk meg ebből az elszámoltatási hajcihőből, hogy mennyi kárt okozott a késedelmével a második Orbán-kormány azoknak a családoknak, akik már beleestek korábban a devizahitel-csapdába. Tehát erről is beszélni kellene. Arról is beszélni kellene, hogy ha elszámoltatunk, nincs kettős mérce, nemcsak a bankokat kell elszámoltatni, el kell számoltatni a kormányokat is.

Tisztelt Országgyűlés! Az elmúlt években az LMP világos és egyértelmű javaslatokat tett le a parlament asztalára a devizahitel-krízis megoldása érdekében. Szeretném megemlíteni például azt, hogy az egyoldalú szerződéskötések tilalmát - jegyzem meg, ezt mi már parlamenten kívül 2009 nyarán követeltük, akkor a Bajnai-kormánytól -, illetve az árfolyamrész megszüntetését, az MNB-középfolyam alkalmazását már 2010-ben támogattuk. Volt két évvel ezelőtt egy Ertsey-Vágó-féle javaslat, hogy rögzítsék törvényben, a polgári törvénykönyvben, hogy milyen esetekben tisztességtelen az egyoldalú szerződésmódosítás, hiszen az alapelveket a Kúria addigra már kidolgozta.

Szeretném továbbá megemlíteni azt is, ha már a késelelemről beszélünk, hogy annak sem látom észszerű indokát, hogy az idén júliusi törvénynél, az idén júliusban elfogadott első devizamentő csomagnál miért nem lehetett már azokat a kérdéseket is tárgyalni, amelyek most vannak a Ház előtt. Én tudom a választ: azért, mert most van önkormányzati kampány, és önöknek mostanra is kellett valami kampányfogás. Csak éppen az, hogy önök pusztán kampányfogásként kezelik ezeket a családoknak a megmentését, felettébb szánalmas és szégyenletes.

Szeretném elmondani azt is, hogy ezt a két évvel ezelőtti javaslatunkat, amelyet Ertsey Katalin és Vágó Gábor jegyezték, önök lesöpörték az asztalról, jöllehet már két évvel ezelőtt lett volna megoldás a tisztességtelen egyoldalú szerződésmódosítások kezelésére - igaz, hogy ha ezt önök akkor elfogadják, akkor most nem lehetne ezzel kampányolni a '14-es önkormányzati választásokon. Nem lehetne rádióba bementetni naponta azt, hogy hány bankot kaszáltak el a bíróságok; ha elfogadták volna a javaslatunkat, nem lehetne most óriásplakát-kampányt indítani közpénzből a Miniszterelnökségnek, hogy önök az önkormányzati kampány kezdetén hogyan számoltatják el a bankokat.

Javaslatot tettünk arra is idén év elején, januárban, még az előző ciklus végén, hogy pontosan amiatt, hogy nemcsak a családok, a devizahitel-károsult családok életében, de az egész magyar nemzetgazdaságnak ez a hibás termék, a devizaalapú hitelezés milyen károkat okozott, le kell vonni a polgári jogi következtetéseket, és a polgári törvénykönyvben a jövőre nézve meg kell tiltani az ilyen típusú jogügyletek megkötését.

Javasoltuk továbbá azt, hogy ha és amennyiben devizaalapú hitelügyletből valaki végrehajtási jogot szerez, csak úgy lehet végrehajtási jogot szerezni, hogy mögötte ott áll egy jogerős bírói ítélet. Magyarul: kértük, követeltük a kétharmados többségtől, hogy a devizaalapú hitelügyleteknél ne kerülhessen sor a bírói ítélet megkerülésével, pusztán közjegyzői okirat alapján végrehajtásokra.

Harmadrészt, követeltük azt is, azt is kértük önöktől, hogy a devizaalapú hitelügyleteknél tiltsuk meg a bankoknak, hogy a követeléseiket különböző félbűnözői háttérű behajtó cégekre testálhassák át.

(11.20)

Mind a három javaslatunk lepergett a Fidesz-KDNP-ről. Önök továbbra sem akarják a jövőre nézve a Ptk.-ban megtiltani az ilyen jellegű jogügyleteket; továbbra sem akarják megtiltani azt, hogy közjegyzői okirat alapján lehessen végrehajtást vezetni

ilyen természetű ügyletekből; és továbbra sem kívánunk annak megálljt parancsolni, hogy a bankok a követeléseiket kétes háttérű behajtó cégekre testálják át. Holott ez lenne a megoldás arra, hogy ne tudjanak félbűnöző alakok csak úgy rátörni békés családokra, idősekre, kisgyermekes családokra. Ezeket a javaslatokat önök lesöpörték, viszont az, amit itt felkínáltak a parlamentnek, továbbra is hagy kételeyeket, és továbbra sem jelent végleges megoldást a hitelkárt szenvedett családok, magánszemélyek számára.

Szeretném elmondani azt, hogy a törvényjavaslat alapján egyáltalán nem állapítható meg, hogy ki mikor, mennyit fog visszakapni, hiszen az elszámolás módszereit - ahelyett, hogy azt a törvény meghatározná - a Matolcsy varázsló által vezetett jegybankra bízta. Ráadásul, gondolom, majd vudu módszerekkel Matolcsy György ezt valamikor egyszer - ahogy képviselőtársam közbeszólt - meg fogja állapítani.

És arról is szólni kell, hogy éppen ezért a mostani szabályozás, a mostani szabályozási javaslat maga is hozzájárul a lassúsághoz: a kétfajta visszatérítést, az árfolyamrést, illetve a kamat- és díjemelést együtt kell elszámolniuk a bankoknak az ügyfelek felé. Tehát meg kell várni a most zajló perek lezárultát. Ez azt jelenti, hogy az elszámolásokat 2015. január 15. és november 30. között küldik meg majd az ügyfeleknek, attól függően, hogy folyik-e per vagy sem. Arról pedig nem is szól a törvény, hogy igazából mikor csökkenhet az elszámolásoknak köszönhetően a törlesztőrészlet.

Tisztelt Országgyűlés! A Lehet Más a Politika már korábban is kijelentette, egész pontosan az elmúlt ciklus kezdete óta folyamatosan hangoztatja, hogy devizaalapú nyilvántartásnak nincs helye egy kölcsönszerződésben, éppen ezért azonnali forintosításra lenne szükség. A kormány a devizaalapú számítások teljes kivételét ígérte; egyáltalán nem világos, hogy az elszámolás után fennmaradt tartozás hogyan lesz forintosítva, ha egyáltalán lesz ilyen forintosítás.

Tehát, még egyszer. Mi azt kértük, követeltük évek óta, hogy ezeknél a hitelügyleteknél egész egyszerűen a devizaelemet, a devizaalapú elemet gyomláljuk ki, és egyébként ezeket a jogviszonyokat adott esetben érintetlenül is lehet hagyni. Természetesen a devizaalapú elem kigyomlálása után egy elszámolásra van szükség a hitelintézetek és a hitelkárosultak között. A forintosítás hiánya az egyik legnagyobb hiányossága ennek a törvényjavaslatnak.

És nem utolsósorban itt még egy kockázati tényezőről viszont szólni kell, nevezetesen a javaslat 45. §-áról. A 45. §-a a törvényjavaslatnak azt mondja, hogy a pénzügyi intézmény fogyasztói kölcsönszerződések tekintetében külön törvényben meghatározott időpontig, de legkésőbb 2016. április 30. napjáig nem jogosult egyoldalú kamatemelésre, költségemelésre vagy díjemelésre. Jól értsük: itt nem csak azokról a fogyasztói kölcsönszerződésekről van szó, ame-

lyek egyébként az úgynevezett devizamentő törvények által érintettek; nem csak azokról a fogyasztói kölcsönökről van szó, amelyek valamilyen módon köthetők a devizahitel-krízishez. És nem véletlenül hiányoltam én a bevezetőmben a hatástanulmányt, amit egyébként az igazságügyi tárcának kötelessége lett volna adott esetben a nemzetgazdasági tárcával együtt letenni az asztalra. A tegnapi napirend előtti vitában már említettem azt, hogy jelenleg a helyzet úgy áll, hogy a Fidesz minden korábbi fogadkozása ellenére ma egy multinacionális cégnek a magyar kormány tízszer akkora támogatást ad munkahelyteremtő beruházásokra, mint egy hazai kis- és középvállalkozásnak. Végiggondolta-e azt a felelős magyar kormány, hogy ha és amennyiben a fogyasztói kölcsönök teljes spektrumában '16. április 30-áig kamatemelési moratóriumot hirdet úgy, hogy nem látjuk világosan, hogy a nemzetközi pénzpiacokon hogyan változnak a kamatok, illetve a jegybank milyen műveletekre készül majd a következő hónapokban, ennek milyen következményei vannak a magyar hitelpiacra? Ennek a moratóriumnak a kárvallottjai nem a bankok lesznek, hanem azok a hazai kis- és középvállalkozások, amelyek egyébként nem nyalhatnak fel akkora támogatásokat, mint amiket az önök stratégiai partnerei, a nagy multicégek felnyalhatnak, viszont egyedül képesek arra, hogy tartós, valódi munkahelyeket teremtsenek Magyarországon.

Nagyon komoly nemzetgazdasági kockázat rejlik a 45. § mögött, és ez a nemzetgazdasági kockázat elsősorban azt a hazai kis- és középvállalkozói szektort fogja sújtani, amelyik a leginkább rászorul arra, hogy a hazai bankoktól hitelhez jusson. Már így is nehezen jutnak hitelhez, ha a hitelpiac teljesen befagy, ennek a kárvallottjai a hazai kkv-k lesznek, egy olyan gazdasági környezetben, ahol önök amúgy is a multik zsebet tömik meg sok pénzzel. Köszönöm szépen. *(Taps az LMP soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A vezérszónoki felszólalások végére értünk. A határozati hárszabály rendelkezése szerint most az elsőként jelentkezett független képviselő 15 percben szólhat fel. Ebben a felszólalási körben Varju László képviselő úr jelentkezett, azonban nem tartózkodik a teremben, így a másodikként jelentkezett Szelényi Zsuzsanna független képviselő aszszonynak adom meg a szót.

Parancsoljon, képviselő asszony!

SZELÉNYI ZSUZSANNA (független): Köszönöm szépen. Tisztelt Képviselőtársaim! Nehéz egy olyan törvénytervezetről beszélni, ami nem az, aminek látszik. Kétségtelen, hogy a devizahitelek öt évvel ezelőtt megugró adóssága, a családok megemelt terhei a mai napig nagyon súlyos problémát jelentenek sokaknak. A kormány már lassan öt éve hitegeti az embereket a megoldással, de teljes körű megoldást még messze nem nyújtott. Legutóbb éppen augusz-

tusban ősre ígerte a miniszterelnök a megoldást, tegnap tavaszról beszélt, ezután pedig nyilván majd a következő tél fog következni. A Fidesznek mindez csak arra jó, hogy hecckampányt folytasson a bankok ellen és szórakozzon az emberekkel.

A helyzet egészen átlátszó: a kormány politikai céljaira használja fel az adósok bajait, és újabb és újabb kampányokban politikai tőkét kovácsol a folyamatos hitegetésből. Valójában a devizaadósoknak ma is havonta nő a törlesztőrészlete. 2010-ben 190 forint volt a svájci frank árfolyama, ma pedig 260. A mai problémáknak már rég mind a Fidesz az okozója.

Mindeközben a Fidesz, a miniszterelnök kedvenc gazdaságpolitikusa, jobb keze, Matolcsy György a jegybank élén áldatlan kamatcsökkentési politikát folytat, amellyel folyamatosan rontja a forint árfolyamát. Na, éppen itt van a kutya elásva! A Nemzeti Bank politikájának következtében, ennek eredményeképpen az emberek forintmegtakarításai folyamatosan gyengülnek, a fizetésük elértéktelenedik, a pénzüik egyre kevesebbet ér. A devizaadósok terhei viszont napról napra nőnek.

Matolcsy György pedig csak profitál a forintgyengítésből. A Magyar Nemzeti Banknál felhalmozódott hatalmas nyereség az adófizető emberek pénze. Olyan pénz, ami sokféle közcélra felhasználható volna, például adósságtörlesztésre, iskolák, óvodák építésére, az egyetemek megerősítésére. Ezt a közpénzt azonban a jegybankelnök nem fizeti be a költségvetésbe, hanem a parlament felhatalmazása nélkül a saját hobbijaira költi. Épületeket vesz, alapítványokat hoz létre, de ha éppen úgy látja jónak, kézműves műhelyt, divatbemutatót finanszíroz belőle a Müpában. Ez a helyzet, kérem szépen.

A miniszterelnök és a villamosfeliratok a bankok elszámoltatásáról harsognak. Eközben Matolcsy György elszámoltatás nélkül garázdálkodik a jegybankban. Őt ki fogja elszámoltatni azért, hogy folyamatosan gyengíti a forintot? Abszurd kifogásokkal kibújik a Költségvetési bizottság ellenőrzése alól, a Fidesz pedig ehhez asszisztál, mint tegnap éppen Varga Mihály nemzetgazdasági miniszter. Érdekes, hogy mennyire nem érdekli őt 200 milliárd forint közpénz sorsa.

Átverés zajlik itt ezerrel. Visszaélés a devizaadósok napi gondjaival. Mi régóta azt mondjuk, hogy aki valódi megoldást akar a devizahitelek gondjainak megoldására, annak olyan megoldást kell találni, amely a kormány, a kockázatvállaló hitelfelvevők és a bankok között felelősségarányosan osztja meg a terheket. Erről azonban egyáltalán nincs szó.

A kormány hitegető, halasztgató politikájának eredménye az, hogy az emberek csak várják az isteni csodát. Sokan ezért nem is fizetik a törlesztőrészleteket. Pedig tavaszig nem fog velük semmi sem történni, és jó esély van arra, hogy azután sem. Mindez hosszú távon pusztító a magyar gazdaság szempontjából.

A hatalmas, bankokra rótt sarcok - amiről fogalmunk sincs, hová tűnt - már eddig is ezermilliárdos nagyságrendű összeggel sújtották a magyar bankrendszert.

(11.30)

Most egy újabb hasonló teher következik, ami drámai hatással lesz a magyar gazdaságra, mert megrendíti a hitelpiacot, és hitelezési válságot fog előidézni. Tudnunk kell, ha máshonnan nem, a legnagyobb magyartól, Széchenyitől, hogy hitel nélkül és a hitelezést működtető bankok nélkül nincsen működő és fejlődőképes gazdaság. A fiókbezáásokra és távozásra kényszerített bankok - ami előttünk áll - helyét senki sem fogja tudni átvenni. Csak a megfelelően szabályozott bankrendszer nyújt garanciát arra, hogy a megtakarítások gyarapodhassanak, és a tervekkel, projektekkel a bankhoz forduló emberek, az ügyfelek pénzhez jussanak. A bankrendszer a gazdaság gerince; olyan mint bármely más, kiszámíthatóságot biztosító intézményrendszer. Elképzelhetetlen enélkül gazdasági növekedés. Ami ma zajlik, az a piaci viszonyok teljes szétzilálása. Ez nem elszámoltatás, ez leszámolás a magyar bankrendszerrel, ami pedig az ország hosszú távú növekedésével való leszámolás is.

A kormányfő rögeszméjének fogságában, ahogy az kommunista és autoriter rendszerek vezetőire mindig is jellemző volt, már jó ideje azt hiszi, hogy felülírhatja a piacgazdaság alapvető normáit, értékeit. Önök pedig, tisztelt kormánypartii képviselők, csak nyomogatják a gombokat. Ennek előbb-utóbb összeomlás lesz a vége, úgy persze, hogy a devizaadósoknak továbbra is csak a hangzatos, de hazug ígéretek maradnak.

Ez a javaslat teljes egészében nyilvánvalóan elfogadhatatlan. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő asszony. Tisztelt Országgyűlés! Most kétperces felszólalások következnek. Megadom a szót Z. Kárpát Dániel képviselő úrnak, Jobbik-képviselőcsoport.

Z. KÁRPÁT DÁNIEL (Jobbik): *(Hangosítás nélkül.)* Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Az iménti független felszólalás során egészen elképesztő mondatokat hallhattunk. Egyrészt állítólag hecckampány folyik a bankok ellen, és hát ugye... - jogos, bocsánat.

ELNÖK: Kérnénk szépen egy hangosítást. Beszámítjuk az időt, képviselő úr.

Z. KÁRPÁT DÁNIEL (Jobbik): Állítólag az oránumnak köszönhetően valami csak hallatszott belőle. De az iméntiekben - köszönöm szépen a beszámítást - egészen elképesztő kiszólások hallatszottak független részről, miszerint hecckampány folyik a bankok ellen, és az is elhangzott az imént, hogy

mindennek a Fidesz az okozója. Engem nagyon sok mindennel lehet vádolni, de a kormányzat devizaügyi cselekményeinek védelmével semmiképpen. Tehát nagyon nehezen tudnék azonosulni azzal, amit a Fidesz-KDNP ezen porhintési folyamat során elkövetett az utóbbi években. De azért arról ne feledkezzünk már meg, hogy 2001 és 2004 között volt tapasztalható az egyoldalú módosítások tömeges elhárapózása, és arról se feledkezzünk meg, hogy mi zajlott a balliberális kormányok ámokfutása, szőnyegbombázása idején. Hiszen hatalmas mennyiségű deviza jött az anyabankoktól ide azon leányvállalatokhoz és azon kirendeltségekhez, akik aztán ebből nem hiteleztek, hanem átváltották itt forintra az összegeket, betették fialtatni magas kamatlábon a Magyar Nemzeti Bankba, az akkori törvény értelmében pedig a Magyar Nemzeti Bank kénytelen volt a különbözetet fizetni. És ebből, ezen hatalmas pénzszivattyúból a nemzetközi pénzügyi hálózatok elképesztő módon meggazdagodtak. Az akkori kormányzatok ezt hagyták, az akkori állami felügyeleti rendszer ezt hagyta, és ez volt az, amit részben aztán a Fidesz-KDNP-kormányzat helyben hagyott, mind a kettő egyébként.

Tehát a felelősség valóban megállapítható, de az, hogy itt hecckampány folya a bankok ellen, egész egyszerűen nem állja meg a helyét. Itt egy olyan banki kifosztó szivattyú működött évtizedes távlatban, amelynek az elhárítását nem tette meg egyetlen kormányzat sem, egyetlen állami felügyeleti rendszer sem, de ezt a felelősséget meg kell hogy osszák egymással, nem lehet csak az egyik félre hárítani.

A Jobbikon és az itt ülő LMP-n, amely nem volt még kormányon, tehát ezen pártokon kívül mindenki felelős a történetekben, és az összes érintett párt korábbi képviselője is. Köszönöm a figyelmet. *(Taps a Jobbik padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Mivel több kétperces felszólalásra jelentkező nem volt, ezért folytatjuk a további képviselői felszólalásokat. Akik írásban bejelentették felszólalási szándékukat, felhívom figyelmüket, hogy 15-15 perces időkeret áll rendelkezésükre. Megadom a szót Szatmáry Kristóf képviselő úrnak, a Fidesz képviselőcsoportjából.

SZATMÁRY KRISTÓF (Fidesz): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Ma itt ennek a törvénynek az általános vitáját folytatjuk, ezért én a felszólalásom első részében legalábbis szeretnék visszatérni ennek a törvénynek valóban ahhoz - talán szerénytelenül, vagy nem is tudom, hogy hangzik - a korszakalkotó lépéséhez, amiről itt talán a korábbiakban kevés szó esett.

Miért merem ezt a törvényjavaslatot korszakváltónak nevezni? Nemcsak azért alapvetően, mert valóban több százezer, sőt millió magyar állampolgár

számára teremt jobb gazdasági lehetőséget, és segíti a mindennapi életüket, hanem azért is, mert úgy gondolom, hogy egy új gondolkodásmód jelenik meg, egy új értelmezés a politikáról, a kormány szerepéről, és mindez itt, Európában Magyarországon a XXI. században. Ez a törvény nem egyszerűen új jogszabályt hoz, de nevezzük nevén a dolgot, igazságot szolgáltat az embereknek, egy olyan igazságot, amelyről talán már sokan lemondtak ebben az országban. És ez némileg válasz azokra a kérdésekre is, hogy miért most, 2014-ben, lényegében az Orbán-kormány vagy harmadik Orbán-kormány 2010 utáni negyedik évében vagyunk itt, hiszen ez egy hosszú folyamat eredménye, egy hosszú, olyan közös gondolkodásnak az eredménye, amikor rájöttünk közösen arra, hogy nem elég bizonyos jogszabályokat a régi koncepciók szerint módosítani, hanem elég bátornak kell ahhoz lenni és elég erősnek ahhoz, hogy bizonyos alap, nevezzük paradigmának, megváltoztatását is fel kell vállalni.

A bankok elszámoltatásáról szóló törvény azzal, hogy visszaadja az embereknek, amit igazságtalanul elvettek tőlük, azt is bizonyítja, hogy alapvetően a politika nem feltétlenül a közhelyes módon mindig csak önmagáról szól. Ezzel a törvénnyel a polgári kormány mindenképpen, de az azt támogató frakciók - és a Fidesz-frakció mindenképpen ilyen lesz - túllép az úgynevezett liberális államfelfogáson, ahol az állam szerepe csupán éjjeliőrként írható le olyannak, amelynek nem dolga a társadalmi szereplők vitáját eldönteni, maximum ezeket a vitákat kiegyensúlyozni. Tehát itt valójában az állam és a kormány, a parlament szerepvállalása is egy új dimenzióba kerül.

Ez a törvény, lehet úgy fogalmazni, hogy az igazságos állam koncepcióját teszi le. Ezzel a jogszabállyal nemcsak az igazságtalanul elvett pénzt tudjuk visszaadni az embereknek, de talán a hitet is ahhoz, hogy van értelme a politikának, az emberek számíthatnak a saját államukra, még nagy átláthatatlan nemzetközi szervezetekkel szembeni vitájuk esetében is, mint például most a bankoké. Ez a törvény kis túlzás nélkül talán az állampolgársági törvényhez vagy az új Alaptörvényhez, vagy talán a rezsicsökkentés bizonyos jogszabályaihoz mérhető változásokat eszközöl.

2010 óta, mióta a Fidesz kormányra került, ismerjük azokat a gazdasági problémákat, amiket megörökölt, de folyamatosan azon dolgozott, hogy a megörökölt devizaadósság problémáját kezelje. Csak a számok kedvéért: 2002 és 2010 között lényegében az embereket belecsalták a devizaalapú hitelezés rendszerébe, nem figyelmeztették őket kellő súllyal a kockázatokra, valamint nem nyújtottak nekik védelmet a hitelintézetekkel szembeni egyenlőtlen helyzetükben. Nem tették ezt egyébként annak tükrében sem az akkori kormánypártok, hogy jó néhány szomszédos ország, Lengyelországtól kezdve Csehorszáig rendelkezett kellő bátorsággal a politikai elit

tekintetében arra vonatkozólag, hogy korlátozza, bizonyos keretek közé szorítsa a devizaalapú hitelezést. Ennek eredménye, hogy ott nem is okozott egyébként ekkora problémát.

Talán hosszú lenne, és nem is tudnám itt a rendelkezésre álló időkeretben felsorolni azokat a lépéseket, amelyek lényegében megelőzték ezt a mostani törvényt, amely folyamatosan próbálta ezt a nagyon nehéz örökséget felszámolni, de talán itt érdemes az általános vita kapcsán elmondani, hogy már 2010 augusztusában módosította az akkori kormány a polgári törvénykönyvet, amelyben korlátozta a devizaalapú jelzálog-hitelezést. Októberben egyébként szigorú szabályokat hozott a bankokkal szemben az ügyfelek védelme érdekében. Ilyen volt az egyoldalú szerződésmódosítás tilalma, a kamatemelés korlátozása és a korábbinál lényegesen szigorúbb feltételekhez kötött költségdíjemelések teljes tilalma, valamint a 90 nap felmondás utáni késedelmi kamat, büntetőkamat, extra díj és költség alkalmazásának tilalma.

(11.40)

2011 májusában az otthonvédelmi akcióterv keretében újabb intézkedéseket hozott a kormány a rögzített árfolyammal kapcsolatban a kényszerértékesítések kvótához kötése, a Nemzeti Eszközkezelő létrehozása, illetve új, forintalapú otthonvédelmi támogatási program indításával.

2011 szeptemberében a magyar családok százezrei számára kínálta a kormány az új jogszabályokkal a devizahitelből való teljes kilépés lehetőségét a vég-törlesztési program elindításával. Jól tudjuk ma már, hogy ezzel közel 170 ezer család élt, 170 ezer család tudott akkor rögzített árfolyammal a kormány jogszabálya által ebből a csapdából kikerülni. A Nemzeti Eszközkezelő is ekkor indult el. Mind a mai napig közel 20 ezer lakást sikerült megvásárolni, és sikerült az ott élő magyar családok legnagyobb rémét eloszlatni, vagyis azt, hogy el kell hagyniuk a családi házat, el kell hagyniuk a lakást, amiben éltek, csak azért, mert nem tudják fizetni a törlesztőrészeket. Önök is láthatják, hogy az elmúlt négy évben számos lépést tettünk a felelőtlen banki hitelezési gyakorlatból fakadó problémák kezelésére. Összességében 2010 óta félmillió családnak sikerült valamilyen módon, teljesen vagy részben segíteni, viszont ez a mostani törvény a többiek számára is reményeink szerint megoldást ad.

2014. június 16-án hosszasan várt jogegységi döntést hozott meg a Kúria, ami lényegében fordulópontnak tekinthető, és a kormány és a parlament számára felhatalmazást adott arra, hogy újabb jogszabályokkal segítse a devizahiteleket. Ez egy másik kérdés, hiszen az összes banki gyakorlatra vonatkozóan, tehát a forinthitelben eladósodottak számára is reményt ad ez a törvényjavaslat. A számítások szerint 1,3 millió család, 680 ezer devizahiteles és

körülbelül 650 ezer forintalapú adós jár jobban e szabályok elfogadása esetén. A számítások szerint 25-30 százalékkal csökkenhetnek a törlesztőrészek, és több mint 400 pénzintézetet érint egyébként, hozzávetőlegesen ezermilliárd forintos értékben. A javaslat, amint említettem, a devizahitelek mellett azért is egy fontos fordulópontra ebben a küzdelemben, hiszen a forinthitelt felvett magyar családok számára is biztosítja a tisztességes elszámolás lehetőségét. A javaslat célja a teljes bankrendszer elszámoltatása. Fő szabályként, ahogy elhangzott, 2009. július 26-át követően megszűnt, illetve a jelenleg is élő szerződésekre vonatkozik. Az elszámolási törvény részletei egyébként a Nemzeti Bank számára adnak lehetőséget, hogy a pontos elszámolást és a visszajáró összegeket meghatározza.

Engedjék meg, hogy röviden utaljak arra, hogy milyen veszélyeket látnak ellenzéki képviselők abban, hogy a kamatemelési moratórium kapcsán a bankok kire próbálnák áthárítani a felelősséget. Itt a vállalkozások kérdése többször felmerült. Tisztelettel felhívnom a képviselőtársaim figyelmét arra, hogy a mai magyar vállalati finanszírozás 90 százalékát adó nemzeti banki finanszírozás fix kamattal működik, fix 2,5 százalékkal. Újabb hitelprogramot indít egyébként a Nemzeti Bank. Tehát minden olyan magyar kis- és közepes vállalkozás, amely hitelhez akar hozzájutni, függetlenül a moratóriumtól, ami a többi pénzügyi tranzakcióra vonatkozik, 2,5 százalékkal fog tudni a jövőben is a kereskedelmi bankoktól hitelt felvenni, hiszen itt be van korlátozva a felső korlátja a kamatnak. Tehát olyan veszély, hogy ez a hazai kis- és közepes vállalkozások finanszírozásán csattanna, annak a befagyását eredményezi, a hitelkonstrukciók miatt, vagy említhetném például a Széchenyi-kártyát is, nem valós veszélyként jelenik meg.

Egyébként még egy érdekes kérdést vet fel ez a törvény, illetve a Kúria döntése, és ez annak a kérdése egyébként, hogy valószínűleg a jövőben lesznek olyan szervezetek, lesznek olyan vállalkozások, amelyek a tisztességtelen banki magatartást nemcsak a fogyasztók és a lakosság tekintetében fogják megkérdőjelezni, hanem a vállalkozói hitelezés tekintetében is, ami egy újabb frontot, egy újabb részt kínál arra, hogy Magyarországon valóban az igazság legyen a legfőbb elv a közügyek, akár a banki ügyek kezelésében is. Valóban, a független magyar bíróságok azt mondták ki nemrég a döntésükben, amit sok millióan régóta várunk itt Magyarországon, vagyis azt, hogy valóban a magyar bankok visszaéltek az erőfölényükkel, sok esetben tisztességtelenül jártak el, egyoldalúan a magyar családok rovására és a maguk javára módosították a szerződéseket.

Szeretném önöket emlékeztetni arra, hogy a magyar bankok 2010 őszéig valóban egyoldalúan módosították a szerződéseket, az ügyfél beleegyezése nélkül, minimális értesítési kötelezettség mellett. Most ennek a gyakorlatnak az elszámoltatására kerül

sor, az egyoldalú szerződésmódosításoknak, az ügyfél hátrányára megállapított költségdíjemeléseknek, kamatemeléseknek, reméljük, hogy egyszer s mindenkorra vége.

A bankoknak el kell számolni a lakáshiteleknél, a szabad felhasználású jelzáloghiteleknél, az autóhiteleknél, a fogyasztási hiteleknél, valamint minden forinthitelnél. Ez a törvényjavaslat azt jelenti, hogy a szocialista kormányok által elvesztegetett évtizedet követően végre igazságot tudunk szolgáltatni, igazságot 1,3 millió magyar családnak. Kérem minden képviselőtársamat, hogy támogassa a törvényjavaslatot.

Köszönöm szépen. *(Taps a Fidesz soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra következik Volner János képviselő úr, Jobbik-képviselőcsoport. Öné a szó.

VOLNER JÁNOS (Jobbik): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Akkor, amikor a támogatott lakáshiteles konstrukciót, amelyet az első Orbán-kormány bevezetett, felváltotta a devizahitelezés konstrukciója, már látni lehetett azokat a beépített rendszerkockázatokat, amelyeket maga a törvényalkotó betonozott be, illetve ezekről tudni lehetett azt, hogy a későbbiek folyamán aligha lehet őket kezelni. Hát mi is volt ezzel a devizahitelezési probléma alapvetően? Hát az, hogy egy alkalmatlan eszközt választottak arra, hogy a lakosságot finanszírozzák. Egy devizahitelezés egy rövid lejáratú vállalati hitel esetén szóba jöhető konstrukció olyankor, amikor az árfolyamkockázatot különböző pénzügyi tranzakciókkal eredményesen menedzselik az egyébként ilyen árfolyam-kockázati menedzsmentben képzett emberek.

A lakosságnál nyilvánvaló volt, hogy húszéves időtávlatban megjósolni azt, hogy egy magas volatilitású deviza hogyan fog viselkedni, milyen lesz az árfolyam, azt eleve nagyon nehéz lett volna, nem lehetett. Nagyon fontos volt, amivel hosszú időn keresztül nem kezdett semmit az Orbán-kormány, és ebben a mostani törvényjavaslatban sem mondja ki teljesskörűen a bankok felelősségét, hogy a devizahitelezés felfutása idején, 2004-2005-ben, amikor Magyarországon hatszor annyi lakás épült, mint jelenleg, amikor romokban van az építőipar, akkor a hatályos hitelintézeti törvény úgy rendelkezett, hogy szakképzett embereknek kell a hitelt közvetíteni, hitelközvetítéssel is csak azok foglalkozhatnak, az ügyfélkapcsolatokat ők ápolhatják, hát ehhez képest ha megnézzük, hogy kik közvetítették ezeket a hiteleket, akkor azt láthatjuk, hogy néhány gyorstalpalón részt vett ember elad olyan hiteleket, amelyek kockázataival, az árazás mikéntjével maga sincs tisztában. Természetes, ha ő maga nem tudja, hogy milyen kockázatokat vállal majd a hiteladós ezért az ügyletért, még egyszer mondom, két évtizedes időtávra előre, akkor természetes, hogy nem tett eleget a bank

a hitelintézeti törvény előírásainak, nem tájékoztatta az ügyfeleket kellőképpen arról, hogy milyen kockázatokkal jár az a hitel, és nyilvánvaló az is, hogy ez a fajta sérelem a hiteladósokon csattan. Ezzel sem most, sem korábban nem kezdett semmit az Orbán-kormány, nem lépett fel ezen a területen.

Érdemes lenne megnézni azt, hogy milyen cselekvési tere volt a szocialista, illetve az Orbán-kormány arra, hogy lépjen ezen a területen. A szocialisták kiterjesztették a devizahitelezést, elmélyítették a válságot, és egy óriási problémát okoztak egész Magyarország számára. Az Orbán-kormány pedig az elmúlt négy és fél évben gyakorlatilag érdemi lépéseket annak érdekében, hogy megváltoztassa ezt a törvényi környezetet, nem tett.

(11.50)

Néhány kozmetikai jellegű beavatkozásra került sor, igazán komoly lépésre azonban sajnos, azt kell hogy mondjuk, nem, éppen ezért fuldokolnak még most is a devizahitelben, és hozzáteszem, a forinthitelben, hiszen ők is érintettek a banki önkénnyel kapcsolatban, a forinthitelben is fuldoklanak magyar családok. A kormány ténylegesen nem lépett fel a bankokkal szemben, noha kétharmados parlamenti felhatalmazással, önállóan alkotmányt volt képes elfogadni. Átírhatta volna az Orbán-kormány, mondjuk úgy, hogy egy-két napon belül a törvényeket teljesen az ügyfelek érdekeinek, az igazságnak megfelelően, de ez sajnos nagyon hosszú időn keresztül egész egyszerűen nem történt meg.

Nagyon fontos azt is látni, hogy hogyan áll össze a törlesztőrészletek emelkedése, és mi az, amit nem tett a kormány annak érdekében, hogy mérsékelje ezeket a terheket, és egy, a jog és az igazságosság talaján álló megoldást válasszon. Az ügyfelek érdeklődésének fókuszában az árfolyamkérdés állt a hitel felvételének pillanatában, és a kormányzat által tematizált közbeszéd is csak az árfolyamra fókuszált, noha az árfolyam változása csak a hitelkockázat egy részét ölelte föl, a másik kockázat magában a kamatban volt, amiről mi, jobbikosok már nagyon régóta beszélünk, hogy a kamattal is foglalkozni kell, nemcsak az árfolyamkockázattal.

Hogy is nézett ez ki? Három évvel ezelőtt, amikor megnéztük a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeletének rendszeres jelentését, amit az Európai Központi Bank felé kellett hogy továbbítson a hitelintézeti szektorról, akkor azt láttuk, hogy az úgynevezett „egyéb deviza” kategóriában, ahova az eurón kívül az összes devizanem sorolva volt, fölhalmozódott a hitelintézeti szektornak 1627 milliárd forint saját hitele, és közel ötször ekkora mennyiségű volt az a hitelállomány, amit a hitelintézeti szektor kihelyezett. Tehát körülbelül ötödrészben volt ténylegesen devizafedezet a kihelyezett hitelek mögött, és megjegyzem, ebben az ötödrészben benne van a bankok saját kereskedelmi portfóliója, adott esetben

az, hogy mondjuk, ingatlanvagyonot birtokol a bank, és ezért a saját anyabankjától hitelt vesz föl, és ebből építi meg azt az ingatlanportfóliót, amit itt Magyarországon aztán a későbbiek folyamán gazdasági haszonszerzés végett - ezt most minden negatív felhang nélkül mondom - hasznosít. Tehát, ha ötöd részben van a hitelek mögött ténylegesen devizafedezet, akkor miért van az, hogy az ügyfelektől a teljes árfolyamváltozás költségét folyamatosan elvették a bankok, sok-sok éven keresztül? Az elmúlt négy és fél évben, amióta a Fidesz hatalomra jutott, ugyanez történt: érdemben nem léptek föl ellenük, nem hatottak ellene, noha egyébként képzett jogászok, például a Jobbik szakértői csapatát is erősítő Damm Andrea elmondják, hogy több száz, bankokkal folytatott pereskedés után egyetlen olyan esetet nem találtak, amikor a bank az idegen deviza bevonását a hitelügyletbe képes lett volna igazolni. Nem volt ilyen, hölgyeim és uraim. Ötöd részben volt a hitelek mögött ténylegesen devizafedezet. Akkor miért kell az ügyfelektől ezt a pénzt, úgymond, legombolni? Ez egy devizaalapú hitel volt, nem ténylegesen devizahitel, ahol az elszámolás alapját a deviza árfolyamváltozása adta.

Nagyon fontos azt is látni, hogy a kamatokkal mi történt, ugyanis az az állapot, hogy egy ügyfél a kezdet kezdetén fizetett törlesztőrészletéhez képest két és félszeres törlesztőrészletet fizet, az nem annak köszönhető, hogy az árfolyam változott ilyen óriásit. Az árfolyam a svájci franknál durván másfélszeresére emelkedett a hitel felvételéhez képest. Ez az óriási törlesztőrészlet-változás annak volt köszönhető, hogy a kereskedelmi bankok szabadon garázdálkodhattak a hitelek kamataival, oda emelték, ahová szerették volna. Most gondoljunk bele abba, amikor fölveszi egy magyar ember a hitelt, a svájcifrank-alapú hitelét, mondjuk, 5 százalékos hitelkammal, ugyanezt ugyanebben az időpontban megteszi egy lengyel hiteladós, a magyar hiteladósnak hirtelen fölszökik a törlesztőrészlete azért, mert a hitelkamat elmegy az eredeti 5 százalékról egészen 11 százalékig, ehhez képest a lengyel hiteladósoknál nincs ilyen jellegű változás. Miért is van ez? Azért, mert a bankok a kamatoldalon, a kamatok durva túlárazásával olyan mennyiségű, óriási profitra tettek szert Magyarországon, ami azt eredményezte, hogy a bankok nemzetközi szintű összehasonlításban vizsgált jövedelmezősége Magyarországon volt a legmagasabb. Egész egyszerűen kifosztották a lakosságot azzal, hogy durván több mint kétszeresére képesek voltak az eredeti szinthez képest megemelni a kamatokat.

Most nézzük meg ezt az ügyfelek oldaláról! Bemegy valaki a bankba, beszél a hitelügyintézővel - a hitelügyintézőnek fogalma nincs arról, hogy milyen rendszerkockázatok vannak, hiszen maga is a hitelintézeti szektorra vonatkozó törvényeket sértő módon ül abban a székben, ahol ül és beszél az ügyfelekkel -, nem világosítják fel az ügyfelet a rendszerkockázatokról. Arra számít ugyan az ügyfél, hogy

esetleg a svájci frank árfolyama elmozdul a forinthez képest, és ebből neki vesztesége keletkezik, de azt mondja, hogy ennél a lakáshitelnél az, hogy hatvanvezerről esetleg egy rossz forgatókönyv esetén nyolcvanezer forintra fölkúszik a törlesztőrészlet, ezt még beárazza, azt mondja, a nyolcvanezret is ki fogjuk bírni, vegyük föl nyugodtan a hitelt. De ez a szerencsétlen hiteladós számíthatott arra, hogy Magyarországnak olyan kormányai lesznek, akik engedni fogják a kereskedelmi bankoknak azt, hogy ne csak az árfolyamváltozást hárítsák át az ügyfelekre, de kényük-kedvük szerint emeljék meg a kamatokat is? Itt ugyanis ez történt. Erre nem számíthatott egyetlen hiteladós sem, hogy a kamatokat szabadon engedni emelni a kormány.

És nézzük csak meg azt a kamatkörnyezetet, ahol ez megtörténhetett! A forrásország devizájánál, Svájcban a jegybanki alapkamat 2008 őszi-téli mélybe zuhant, csökkent nagyon drasztikus mértékben a jegybanki alapkamat, 0,25 százalék körül jár jelenleg, sőt már negatív alapkamatokról is hír van. Ehhez képest a magyar hiteladósok kamatszintje az eredeti 5 százalékról nem elkezdi csökkenni, mint ahogy a forrásország devizájának kamatszintje, hanem elkezdi brutális mértékben nőni, kétszeresére nő, jelenleg másfélszeres a kamatszint az eredeti szinthez képest. Tessék mondani, mi indokolja ezt az iszonyú kamatemelkedést? Semmi egyéb, csak az, hogy a bankok luxusprofitját ilyen módon biztosította mind az előző, szocialista kormányzat, mind pedig a mostani Orbán-kormány.

Szépségflastrom jellegű beavatkozások persze történtek: az árfolyamgát konstrukciójának bevezetése, amit úgy interpretálnak különböző vezető kormánypárti politikusok, hogy megmentettük az embereket, bevezettük az árfolyamgát intézményét, nem lehet áthárítani az ügyfelekre az árfolyamváltozás terhét, hiszen egy kedvező árfolyamon törleszthetik az ügyfelek a törlesztőrészleteket. Na de mi is ez az árfolyamgát? Egy elkülönített számlán az aktuális árfolyam és az árfolyamgátban rögzített árfolyam közti különbség tovább-tovább kamatozik, és ezt ötéves moratórium lejáta után bevasalják az ügyfelektől. Mi is történik? A problémát öt évvel kijebbi tolja a kormány, a bankok pedig egy olyan pénztömegre tesznek szert, amit most ugyan nem kapnak meg az ügyfelektől, de sebaj, az a pénztömeg öt évig kamatbevételt jelent folyamatosan egy elkülönített számlán a bank részére, és öt évet követően ismét fizethet az ügyfél egy megemelt törlesztőrészletet. Ezzel nyilvánvaló, hogy az ügyfél nincs megmentve, öt évre átmenetileg elodázták a problémát, de a tartozása tovább ketyeg, tovább nő egy elkülönített számlán. Ez minden, csak nem megoldás. Ez egy szépségflastrom, egy átmeneti megoldás arra a nagyon súlyos problémára, ami kibontakozott.

Végtörlesztés intézménye. Úgy kommentálta ezt az első néhány kormányközlemény, hogy a végtörlesztéssel közel 200 ezer magyar családot kiszabadít

tottunk a devizahitelezés fogságából. Lefordítom ezt önöknek magyarra, nekem is van ilyen kiszabadított ismerősöm: bement a kereskedelmi bankba, és az eddigi devizahitelét átváltotta a további árfolyamváltozástól rettegve forinthitelre, és körülbelül ugyanakkora vagy valamivel kevesebb törlesztőrészletet fizetett a forinthitele után, mint a devizahitel után. Az ő esete azt mondhatja egy kormánypárti politikussal, hogy tessék, itt egy, a devizahitelezés csapdájából kiszabadított ember. Ha ténylegesen megnézem, tényleg kiszabadult - nem devizahitelt nyög, hanem forinthitelt. De vajon változott-e ténylegesen az ő helyzete? Javult-e? Nyilvánvaló, hogy nem szabadították ki a hitelesapdából.

(12.00)

A másik összefüggés: a végtörlesztéssel mi történik? A fizetőképes ügyfél, aki meg tud szabadulni akár új hitel felvételével, akár pedig a meglévő megtakarításainak felhasználásával a jelenlegi hitelétől, visszafizeti a pénzt, kiszáll a legjobban fizető, leggazdagabb réteg, nekik van lehetőségük arra, hogy megszabaduljanak a devizahiteltől. Ez a kispénzű emberek, azokon, akik igazi hitelcsapdában vannak, aligha segít, hiszen nem őket érinti kedvezően ez az intézkedés, hanem a gazdagabbakat, illetve a felső középosztályt.

Mi történik a banki oldalon? Drasztikusan romlik a hitelportfóliók minősége, hiszen a jól fizető ügyfeleket a kormány kiszedi ebből a devizahitelezés csapdából, akik fuldokolnak a devizahitelben, akik attól rettegnek, hogy elárverezik a házukat, azok pedig benne maradnak ebben a csapdában. Nyilvánvalóan nem volt ez sem jó megoldás.

Most pedig egy olyan megoldás van előttünk, amikor a választópolgárokat a kormány egész egyszerűen gyermeknek nézi. Akkor, amikor megtörténik ez az elszámolás, és az emberektől jogtalanul felvett pénzt előtörlesztésre kell fordítani, akkor nincs meg a polgár szabadsága ahhoz, hogy a saját pénze fölött, amit tőle éveken át jogtalanul elvettek a bankok, rendelkezessék. Majd a kormány megmondja, hogy hogyan legyen ez a pénz fölhasználva.

Hölgyeim és Uraim! Ez sem olyan irány, amit támogatni lehet, de hozzáteszem: egészében véve, mivel mégiscsak segítséget nyújt az ügyfeleknek ez a mentőcsomag, természetesen támogatjuk, de azzal a kitételrel, hogy nézzük már felnőttek az embereket, és hadd dönthessék el, hogy az ilyen módon hozzájuk visszakérülő pénztömeeggel mit kezdenek. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps a Jobbik padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Az írásban előre jelentkezett első felszólalói kört követően kétperces felszólalásokra kerül sor. Megadom a szót Z. Kárpát Dániel képviselő úrnak, Jobbik-képviselőcsoport.

Z. KÁRPÁT DÁNIEL (Jobbik): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Szatmáry Kristóf bár nem várta meg a vita kifutását, de mégis az ő szavaira kell reagálnom, hiszen fennen hangoztatta, hogy a kormányzat mennyi mindent megtesz a károsultakért, és mennyire ügyel az apró részletekre. Én valóban szeretném, hogy ez így legyen, éppen ezért pár apró részletre fel kell hívnom az ő figyelmét így a távolból is.

Első körben például arra, hogy ha valaki elmaradásba került és mondjuk, az esedékesség napján 180 forintos árfolyamon kellett volna törlesztenie, de késedelme után már 185 forint volt az árfolyam, akkor az előttünk fekvő törvényjavaslat értelmében 185 forinton kell elszámolni a különbözetet is számára, tehát enyhén szólva rosszul jár a károsult. Gesztusértékű lenne és alig kerülne valamibe, ha ebben az esetben is a károsultak érdekeit néznék.

De ami egészen elképesztő, hogy a végrehajtások menetét is befolyásolni kívánja ez az előterjesztés, miközben pontosan a 2014. évi XXXVIII. törvény - amit önök nagyon-nagyon jól ismernek - mondja ki, hogy az adósok tartozása nem annyi, mint amennyit a pénzügyi intézmények meghatároztak. Ezt a kiváló Damm Andrea levezetéséből is megismerheték volna, amennyiben elolvasták volna és amennyiben igényt tartottak volna a nagyon jól képzett civil szakértők teljesítményére, tudására.

Ugyanis ezen törvényből is kiderül, hogy egyetlen közjegyzői okirattal elrendelt végrehajtási ügyben sem lehet valós a követelés, ebből következően a végrehajtandó összeg is valótlán, így tehát a végrehajtásoknak sokkal inkább a felfüggesztése lenne indokolt, mint az ilyen módon történő befolyásolása, manipulálása, mint amit önök szeretnének.

Önmagában pedig az, hogy elveszik az emberektől még a jogorvoslat jogát is, és elérik azt, hogy adott esetben 12 ezer per kerüljön felfüggesztésre, való igaz, megint csak gyermeknek tekintik nemcsak a saját választóikat, de az összes hitelkárosultat, akiknek a lopott holmi visszajárna, és a lopott holmi fölötti rendelkezés joga is visszajárna, ha az a saját tulajdonuk és valóban visszakapják egyszer. Köszönöm. *(Taps a Jobbik padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Mivel további kétperces felszólalásra senki nem jelentkezett, így folytatjuk az írásban előre bejelentett felszólalások sorát.

Megadom a szót Kara Ákos képviselő úrnak, Fidesz-képviselőcsoport.

KARA ÁKOS (Fidesz): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Úr! Képviselőtársaim! A bankok elszámoltatásának egyik legfontosabb fejezete következik. Az új parlament idei nyári döntése azt szolgálta, hogy ne kelljen az embereknek egyenként pereskedni. Felállítottuk itt a parlamentben mi közösen azt a vélelmet, hogy a bankok minden esetben tisztességtelenül jártak el, ez ellen a bankok

perelhettek, és ha ezek a perek lefutnak - jórészt ezek már lefutottak -, akkor jön az elszámolás ideje.

A törvényhozás feladata most az, hogy egy olyan törvényt tudjunk megalkotni, amely azt rögzíti - ahogy ígértük a nyáron -, hogy kinek mekkora összeg jár vissza, és azt milyen módon kell az adósok, az adós emberek, az adós családok számára folyósítani. De még mielőtt a mostani, előttünk levő törvényjavaslat részleteivel foglalkoznánk, muszáj beszélni az elmúlt időszakról, arról a rossz gyakorlatról, arról az időszakról, amikor családok százazreit károsították meg, amikor emberek százazrei kerültek a létüket veszélyeztető körülmények közé.

Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! A szocialista kormányok felelőtlen gazdaságpolitikájának köszönhetően magyar családok százazreinek életét nyomorította meg a vállukra nehezülő deviza- vagy éppen a forinthitel. Emlékeztetnék rá, hogy 2003-ban a lakosság teljes lakáshitel-állománya még nem érte el az 1500 milliárd forintot és ennek mindösszesen 1 százalékát tette ki a devizahitelek aránya, vagyis kevesebb mint 20 milliárd forintnyi devizával tartoztak a bankoknak a magyar családok.

Ugyanakkor 2003-tól a baloldali kormányok több lépésben döntöttek az első Orbán-kormány által létrehozott, államilag támogatott forinthitelek, forintalapú otthonteremtési program visszavonásáról. Emlékezhetünk arra, hogy mi történt akkor. A magyar családok ezt követően kényszerültek a megdrágult forinthitelek helyett az olcsónak tűnő devizahitelek felé fordulni, és úgy fordultak ezek felé a devizahitel-konstrukciók felé, úgy vették fel ezeket a hiteleket, hogy nem voltak és nem is lehettek tisztában ennek kockázataival. Nem voltak tisztában az egyoldalú szerződés módosítás lehetőségével, és nem voltak tisztában azzal és nem is feltételezték azt, hogy a bankok vissza fognak élni azzal a lehetőséggel, amit számukra az egyoldalú szerződés módosítások biztosítottak.

2002-2010 között a lakossági devizahitelek összege 140-szeresére emelkedett. Ez összeg szerint úgy nézett ki, hogy 2010-re a magyar lakosság már több mint 6300 milliárd forint értékű lakáshittel rendelkezett. Ebből több mint 2800 milliárd forintnyi tartozás devizahitel volt. Óriási szám ez.

Ugyanakkor a szocialista kormányok a 2002 és 2010 közötti 8 év alatt semmit nem tettek a devizahitelek drasztikus növekedése ellen, miközben a bankok profitja évről évre kimagasló volt. Ezzel szemben 2010 óta - tisztelt képviselőtársaim - a lehetőségekhez mérten mindent megtettünk annak érdekében, hogy az ő hibájukon kívül nehéz helyzetbe került devizahiteles családok terheit mérsékelni tudjunk.

Az otthonvédelmi akcióprogram keretében eddig több mint 500 ezer család jutott valamilyen formában segítséghez. Ahogy elhangzott, én is megismétlem, mert fontos: 170 ezren éltek a végtörlesztés lehetőségével, 180 ezren jelentkeztek eddig az árfo-lyamgátba, és közel 150 ezer családnak nyújtott át-

meneti segítséget a kilakoltatási moratórium, mi-
közben közel 20 ezren ajánlották fel ingatlanjukat a Nemzeti Eszközkezelőnek. Ezek az intézkedések azt eredményezték, hogy a deviza-lakáshitelek összege 4 év alatt közel 1100 milliárd forinttal csökkentek, miközben közel 150 ezer család szabadult meg végleges-
esen a devizahitelek kiszámíthatatlan terheitől.

Tisztelt Képviselőtársaim! Az előttünk fekvő törvényjavaslat sok fontos fő szabályt és részletszabályt állapít meg. Én is a fő szabályokra emlékeztetnék, aminek a következménye az lesz, az lehet, azt várjuk, hogy 1,3 millió család kaphatja vissza a bankoktól a tisztességtelenül elvett összegeket, és fontos, hogy nemcsak a deviza-, hanem a forintalapú hiteleket is - közel 650 ezret - érint, érinthet szándékaink szerint. A törlesztőrészletek átlagosan 25-30 százalékkal csökkenhetnek, és a 400 érintett pénzintézetnek tehát majd minden deviza- és forinthittel el kell számolnia.

Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! A Kúria 2014. június 16-án ma már sokszor felemlített jogegységi döntése alapján megteremtődtek a feltételek arra, hogy a bankokat teljes mértékben e tekintetben el tudjuk számoltatni, hiszen a legfelsőbb bírói fórum Magyarországon még nem mondta ki soha, hogy a bankok a devizahitelekkel szemben tisztességtelenül jártak el és visszaéltek erőfölényükkel.

(12.10)

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Kedves Képviselőtársaim! Megítélésem szerint az előttünk levő vita időszakában - amikor a törvény pontos részletszabályairól is döntünk és majd elfogadjuk - valahogy oda kell eljutnunk, hogy a bankok ne tudjanak kibújni az elszámoltatás alól. Szeretnék arra emlékeztetni, hogy annak idején, amikor a magán-nyugdíjpénztárakkal kapcsolatban hoztunk döntést a parlamentben, talán nem túlzás azt mondani, hogy az akkori pénzintézetek szerződésről szerződésre próbáltak kibújni a felelősség alól.

Szerintem olyan törvényt kell hoznunk most a parlamentben az elkövetkezendő hetekben, jövő hét szerdán olyan törvényjavaslatra kell végül nekünk igent mondanunk, ahol ezt nem tudják megtenni a pénzintézetek, és egyetlenegy szerződés alól, kétes szerződés alól sem tudnak kibújni a bankok. Így valóban teljesülhet az a szándék, az a cél, hogy több mint 1 millió 300 ezer esetben, ennyi ember, ennyi magyar család számára tudjunk pozitív döntést hozni.

Ezért kérem a tisztelt képviselőtársaimat, hogy a vitában úgy vegyenek részt aktívan, úgy tartsuk szem előtt a vita menetét, hogy ne tudjanak a bankok az elszámoltatás alól kibújni, és a magyar emberek számára megnyugtató megoldást tudjunk hozni.

Köszönöm a szót, elnök úr. *(Taps a kormány-
pártok soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra következik Staudt Gábor képviselő úr, Jobbik-képviselőcsoport.

Megadom a szót.

DR. STAUDT GÁBOR (Jobbik): Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Ház! Valóban egy nagyon fontos javaslat áll előttünk, és azt lehet mondani, hogy részleteiben megoldást is hozhat erre a problémára, de sajnos a félmegoldásokkal mi magunk soha nem elégedtünk meg.

Bár előttem Z. Kárpát Dániel és Volner János nagyon fontos szempontokat kiemelt, de szeretném önöket meggyőzni, hogy vigyék végig a megkezdett elszámoltatást vagy a helyzet rendezését, nevezhetjük így is. És igaz-e ez a jelenlegi állapotra vagy akár az oly régóta elhúzódó és most Rogán Antal által - ha a tegnapi lapoknak hinni lehet - tavaszra ígért forintosítás szempontjából? Hiszen felmerülhet ezzel kapcsolatban, a forintosítással kapcsolatosan, hogy ezt önök nem úgy tervezik, ahogy ez valójában a jogszabályoknak és az erkölcsnek megfelelő lenne.

Továbbvinném azt a gondolatot, amelyet szintén a képviselőtársaim elmondtak, hogy a probléma 2010-ben - és ugyanúgy, amikor önök megnyerték akkor először kétharmaddal a választást - fennállt, és itt a probléma nemcsak valamiféle erkölcsi rendezési kötelezettséget jelent, hanem ahogy az igazságügyi miniszter úr elmondta, ez egy jogi probléma: ezek a hitelszerződések nem voltak megfelelőek, hibás termékek voltak, sőt - ezt most már önök is elismerik - a bankok tisztességtelenül jártak el. Egyelőre önök még azt ismerik el, hogy abban a körben jártak el tisztességtelenül, amely körben emelték egyoldalúan a hitelek kamatait, de reméljük, hogy el fog jönni az az időszak, amikor ezt akár a devizahitelek alapgyújtására, a devizaárfolyam és a devizahitelezés kérdésére is kiterjesztik.

Ha viszont ez így van - és miért ne fogadjuk el azt, amit az igazságügyi miniszter úr mondott -, akkor az önök felelőssége nemcsak az, hogy egy törvényjavaslattal több mint négy évig vártak, hanem az is, hogy vagy nem tudták 2010-ben azt, hogy ezek hibás termékek, és jogtalan kamatemelésekre került sor; ha nem tudták, akkor nem kellő szakértelemmel, nem kellő felkészültséggel nyerték meg a 2010-es választásokat és alakították kormányt. Vagy ha tudták, és vártak egészen négy és fél évig, akkor viszont az az esetkör áll fenn, hogy önök átvették az embereket, és kampánytémaként az önkormányzati választásokig vártak, és nem a 2010-es önkormányzati választásokig, hanem sajnálatos módon a 2014-es választásokig.

Miért mondjuk azt, amit most már részlegesen talán mindenki elismer, és először a Jobbik mondta ezt ki, hogy forintosítani kell ezeket a hiteleket? Egyébként hozzáteszem zárójelben, az a meglepő fordulat, hogy most már az MSZP is a forintosításról beszél, és már elmozdult egészen odáig, hogy a 2010-

es árfolyamot tartja irányadónak; még egynéhány hónap, és már az MSZP is azt fogja harsogni, hogy a felvétel árfolyamán kellene forintosítani ezeket a hiteleket. Nem féltém az MSZP-t, bár az tény, hogy a szavazók jó részének már nem bírják a támogatását, és ha most a bankokét és a nagy multicegékét is el fogják veszíteni, akkor nem nagyon marad támogatójuk. Persze ez az ő dolguk legyen, de mi álljunk az emberek oldalára, és ha van egy ilyen helyzet, hogy az MSZP is ezt harsogja, akkor itt az Országgyűlésben lehetne egy olyan forintosítást, egy szigorú forintosítást elfogadni, amelyet - úgy tűnik - minden parlamenti párt elfogadna.

Ha ez így lenne, akkor nyilván kifelé vagy akár a nemzetközi fórumokon - egészen biztos vagyok benne - nehezebben lenne támadható. Talán azt az MSZP sem tenné meg, hogy itt megszavazza az Országgyűlésben, utána meg Brüsszelben kigyót-békát kiabál erre a javaslatra. Bár lehet, hogy ebben az államtitkár úr nem ért velem egyet, és ő el tudja képzelni azt, hogy az MSZP megszavaz itthon egy javaslatot, és utána Brüsszelben megfúrja; lehet, hogy az államtitkár úr még nálam is jobban ismeri az MSZP nemzetközi tevékenységét.

De visszatérve az alapproblémára, való igaz, hogy azokban a különböző, bankok ellen indított perekben, amelyekben megpróbálták megfelelő felkészültségű jogászokkal felhozni a devizakérdést, tehát hogy valójában állt-e deviza ezek mögött a hitelek mögött, ezekben az esetekben a bankok semmilyen módon nem tudták azt bizonyítani, hogy ők devizát vontak be ezekben az ügyletekbe. Hogyan lehetett volna? Vagy egy bank hogyan tudja ezt bizonyítani? Első módja annak, hogy ő elindította az utalást devizában, és az ügyfél forintszámlájára megérkezik a pénz, és valahol a kettő közt ez átváltásra kerül. Ugye, ha lenne egy ilyen bizonylata a banknak, egy utalási bizonylat, amelyben az szerepel, hogy ő, mondjuk, svájci frankban elutalta ezt a pénzt, és az ügyfél azt forintban kapta meg, akkor a bank tudná bizonyítani, hogy valóban, ő elindította ezt az utalást a megfelelő devizanemben.

Higgyék el és képzeljék el, hogy ezt a bankok - bármennyire is furcsa - nem tudják bizonyítani. És felmerülhetne az a B-variáció, hogy mielőtt ők elutalták a saját forintszámlájukról az ügyfél forintszámlájára, átváltották ezt az összeget, a svájci frankot forintra, ehhez ugye konvertálási bizonylatot kellene bemutatni az ügylet teljesítése idejéből, és ezt sem tudják bemutatni, hiszen ha be tudnák vagy rendelkezni ilyenekkel, akkor nyilván ezekben a perekben bemutatták volna.

Egyébként sajnálom, és Z. Kárpát Dánielnek kell igazat adnom, hogy az, hogy ilyen módon felfüggesztették a pereket, egyébként azt is meggátolta, hogy a bíróság kimondja - és sok esetben ezt kimondta volna, és erre történtek már, ha jól tudom, elsőfokú ítélek is -, hogy nemcsak hogy egyoldalúan és tisztességtelen módon emelkedtek ezek a kamatok, hanem

maga a devizának mondott hitel valójában egy forint hitel volt, amit egy devizaárfolyamhoz, azt kell mondjam, család módon hozzákötött a bank. Na most, ez így a jövőben sajnálatos módon nem kerülhet majd kimondásra, hiszen ezek a perek, amelyek megindításra kerültek, és nem csak a tisztességtelen egyoldalú kamatmódosítás ügyében, nem kerülnek majd befejezése.

És hogy még egy érvrendszert vegyek fel arra a listára, amivel esetleg a kormány is érvelhet a bankok felé, ez nem más, mint hogy nézzék meg, a bankok hogyan tartják nyilván ezeket az adósságokat. A hivatalos könyvekben, nem abban, amit az ügyfél felé megküldenek! Vajon devizában tartják nyilván vagy forintban? Meg fogják látni, hogy ezek forintban nyilvántartott tartozások, tehát az, hogy a bankok az ügyfél felé bemutatnak egyfajta deviza nyilvántartást, sok esetben egyfajta feketekönyvelést jelent. Felteszem a kérdést, hogy ha egyébként a magyar kis- és középvállalkozások próbálkoznának ilyenekkel, hogy egyfajta fekete kettős könyvelést vezetnének, tehát van egy hivatalos meg amit, mondjuk, az üzletfeleknek bemutatnak, hát szerintem ott a NAV és a különböző állami szervek nagyon keményen lecsapnának. Akkor a bankok esetében ez miért nem történhetett meg? És a mai napig miért nem tudják ezeket az ellenőrzéseket végigvinni?

És van egy másik nagyon fontos pont, amiről kevesebb szó esett az előttem felszólalók részéről, és ez nem más, mint a fogyasztói szerződések köre. Tudniillik az, hogy ez az egész úgymond elszámolási, elszámoltatási csomag javarészt a fogyasztói szerződéseket, a fogyasztói kölcsönöket célozza meg. A probléma azért is súlyos, mert azt, hogy mi minősül vagy ki minősül fogyasztónak, az elmúlt évek jogalkotási gyakorlata olyan szűkre szabta, ami korábban nem lett volna elfogadható, a korábbi szabályozással is részben szembemegy. Ezt már egyébként az új polgári törvénykönyv elfogadásakor is elmondtuk.

(12.20)

Arról van szó ugyanis, hogy a fogyasztók körét a magánszemélyekre szűkíti le az új szabályozás, és nemcsak a jelen szabályok, hanem a magyar jogrendszert ilyen irányba terelték el. Tehát csak magánszemélyek minősülnek fogyasztónak, és ez nem feltétlenül kedvező és nem is igazságos sok esetben. Hogy miről van szó? Korábban, és itt visszaidézném a korábbi magyar szabályokat is, fogyasztónak az minősült, aki az adott, akár üzleti tevékenységén kívül álló okból köt egy szerződést. Mondok egy egyszerű példát. Ha a sarki fűszeres, aki egy kisvállalkozó vagy mikrovállalkozó, és mondjuk, köt egy közüzemi szerződést, akkor teljesen egyértelműen láthatjuk, hogy a józan paraszti ész logikája alapján ő bizony fogyasztónak minősül, és nincs egyenlő feltételekkel a nagy közüzemi cég vagy akár egyéb

multicégek irányában. Főleg akkor nem, ha ő egyébként, mondjuk, zöldség-gyümölcs árusítással foglalkozik, és sem a jogi szakértelem, sem a közgazdasági ismeretek nem állnak rendelkezésre, hogy őt valójában, főleg abban a körben, amiben a szerződést kötötte, piaci szereplőnek tekinthessük.

Ha viszont ez így van, akkor a korábbi szabályozás nagyon helyesen mondta ki, hogy őket is fogyasztónak kell tartani. Sajnálatos módon, és ezt már akkor elmondtuk, amikor az új polgári törvénykönyvet elfogadták, hogy nagyon helytelen az, ha ezt a lehetőséget elzárjuk, és szűkítjük a magánszemélyekre a fogyasztói fogalom meghatározását. Pont most köszön vissza ez a szabályozás, pont most visszaköszön. Mert az a kis- és középvállalkozó, aki felvett egy hitelt, és a vállalkozására fordította, de ő akár a saját ingatlanát, a saját magáningatlanát adta fedezetként, ebből a körből sajnálatos módon szintén kimaradhat. És ez azért is fájó, mert azt láthattuk, hogy az elmúlt időszakban a különböző gazdasági szereplők, főleg a kis- és középvállalkozások irányában nagyon szigorú banki hitelezési szabályok voltak érvényben. Sokan ezt úgy próbálták meg kikerülni, vagy szebb szóval, úgy próbáltak hitelhez jutni, hogy adott esetben akár a magáningatlanukat bevonták, vagy olyan hiteleket vettek fel, amelyek jelen törvény alapján nem minősülnek majd az elszámoltatás körébe esőnek. Ők viszont megérdemelnék a segítséget.

Az is igaz, hogy bár elmondták kormánypartí képviselőtársaim, hogy az ostor nem fog csattanni a vállalkozásokon, de ezt mi jelen formában nehezen tudjuk elhinni, hiszen a bankok nyilvánvalóan arra fognak menekülni, amerre tudnak. Ennélfogva bizony-bizony szigorítani fognak a különböző, gazdasági szektort érintő hitelezéseken, és attól tartunk, hogy ez megint csak a magyar kis- és középvállalkozásokat fogja leginkább sújtani, és nem azokat a multikat, amelyek már így is nagyszámú adókedvezményt kapnak, akár a kormánytól különböző támogatások, adókedvezmények formájában.

Engedjék meg, hogy a végén még felhosszam azt a problémakört, amiről szintén szó esett, de nem tudunk elmenni mellette, és ez az, hogy az előtörlesztés esetében azt feltételezik, hogy mindenkinek az az érdeke, hogy ez a fennálló tartozásból levonásra kerüljön. Ezt lehetne fő szabályként alkalmazni, lehetne azt mondani, hogy aki nem jelzi, annak valóban legyen ez a megoldás, ha egy időintervallumon belül nem jelzi az adott devizahiteles. De vannak azért olyan élethelyzetek, amikor nem ez a legjobb megoldás, és ezt valóban jó lenne meghagyni az emberek számára. Annál is inkább igaz ez, mert a devizahitelek esetében, ahogy az elején kifejtettem, a legtöbb esetben sajnálatos módon fiktív teljesítés után tehetek nagyon is valós profitot zsebre a bankok, tehát csak papíron nőtt az ügyfelek tartozása.

Ezek után egy fiktív tartozásállományból levonni az uzsorának egy bizonyos részét vagy az uzsorát visszább vonni, ez tulajdonképpen egy olyan mű-

velet, amit a bankok kevésbé fognak megérezni, miközben az ügyfelek hónapról hónapra nagyon is valós pénzeket fizettek be ezeknek a pénzügyintézeteknek. Tehát a legjobb megoldás a forintosítás mellett az lenne, ha az ügyfelek eldönthetnék, hogy ők milyen formában szeretnék rendezni a bankkal túlfizetésüket, vagy fő szabály szerint maradhatnának annál, hogy ez a tartozásból levonásra kerül, vagy a másik eset, hogy nekik ezt a pénzt kifizethetővé tegye a törvényjavaslat a bankok részéről. Hiszen ebben az esetben a bankokban valóban valamit le kellene tenni az asztalra, valóban kifizetést kellene teljesíteniük, ugyanúgy, ahogy a hitelesek évről évre, hónapról hónapra megtették ezeket a túlzott befizetéseket. Ha most ez nem kerül bele a javaslatba, akkor tulajdonképpen, ahogy elmondtam, egy fiktív összegből, egy papíron létező összegből levonnak egy másik összeget, tehát a bankok ezt semmilyen formában nem fogják megérezni. Ne higgyék el nekik, amikor az ellenkezőjét mondják! Nyilván az ő érdekük az, hogy ezeket a tartozásokat fenntartsák és nagyobbá tegyék, de kivonulni sem fognak, tönkremenni sem fognak, hiszen elég a könyvelésüket megnézni.

Látom, az időm lejárt, úgyhogy megköszönöm elnök úrnak, köszönöm a Háznak, és természetesen támogatni fogjuk a javaslatot, de bízunk benne, hogy meggondolják magukat, és mielőbb a forintosítást is behozzák. Köszönöm szépen. *(Szórványos taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Völner Pál képviselő úrnak, Fidesz-képviselőcsoport.

DR. VÖLNER PÁL (Fidesz): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Talán az eddig elhangzott hozzászólásokból is kitűnt, hogy mennyire bonyolult kérdéssel kellett szembenéznie a jogszabályt megalkotó kormánynak. Hiszen attól a véleménytől kezdve, a bankok féltésétől egészen addig, hogy az adósoknak engedjünk el minden adósságot, minden elhangzik a teremben. Sőt, van olyan vélemény, amely szerint mindkettőt egyszerre valósítsuk meg, ha jól értettem bizonyos képviselői szavakat.

Nyilvánvaló, hogy ezek fizikai lehetetlenségek. Ehhez képest sikerült egy olyan, jogilag is védhető és koherens javaslatot letenni a kormányzat részéről, ami mindenképpen támogatható.

Ez a törvényjavaslat nagyon fontos lépés abban a folyamatban, amelynek célja, hogy lezárjuk a magyar családokat az elmúlt évtizedben leginkább sújtó társadalmi és gazdasági problémát. Megteremtheti a törvényjavaslat, hogy Magyarországon végre fair bankrendszer jöjjön létre. Ennek érdekében a jogalkotónak végig kellett tekintenie azokat a speciális eseteket és együtt kellett kezelnie, amelyek az elmúlt évek devizahiteleseket segítő intézkedései nyomán kialakultak.

2011-ben, az otthonvédelmi akcióprogram keretében a végtörlesztési program megteremtette annak lehetőségét, hogy a svájci frank esetén 180 forint, az euró esetén 250 forint, japán yen esetén pedig 2 forintos árfolyamon törlesszék azok a devizahiteleket, akik elő tudták teremteni ennek forrásait. A korábbi Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeletének adatai szerint majdnem 170 ezer devizahiteles törlesztette fix árfolyamon összesen 1354 milliárd forint értékű devizahitelét. Esetükben megszűnt a devizakittetés, miközben az érintett devizahitel-állomány közel negyedével csökkent.

A kedvezményesen végtörlesztett ügyfelek felé az ügyfél külön kérése esetén kell elszámolni a hitelintézetnek. A visszajáró összegből - forrásaink értelmezése szerint - le kell vonni a végtörlesztésnél igénybe vett árfolyamkedvezményt. A visszatérítést az ügyfél kezdeményezheti 2015. március 1. és március 31. között, amikor 10 ezer forint díj ellenében kezdeményezheti ezt az eljárást, amit visszakap, amikor kiderül, hogy a banknak tényleges fizetési kötelezettsége van.

Ugyancsak 2011-ben a Nemzeti Eszközkezelő a legnehezebb helyzetű hitelesek érdekében jött létre. A célja az volt, hogy a bajba jutott hiteles hosszú távon ne veszítse el ingatlanát. A hitellel terhelt ingatlan tulajdonjoga az eszközkezelőre száll át, de a volt tulajdonos bérlőként az ingatlanban maradhat, illetve maradhatott. 2014 közepéig közel 20 ezer ingatlant ajánlottak fel az Nemzeti Eszközkezelő részére. A Nemzeti Eszközkezelő segítségét igénybe vett ügyfelek esetében lényegében a bank és az eszközkezelő között zajlik csak elszámolás, az ügyfél nem kap visszatérítést, mivel már részesült nagy összegű segítségben. Ilyen esetben is az ügyfél igényelheti a követeléskezelőtől a követeléskezelőnek átadott hitelek esetében, hogy számoljon el vele.

(12.30)

A követeléskezelő köteles fizetni az ügyfélnek, de az összeg egy részét a követeléskezelő a fizetésre kötelezett banktól igényelheti.

A hitelintézetek és a pénzügyi vállalkozások devizaalapú jelzáloghiteles ügyfelek igénylése alapján 2012. április és 2014. július között összesen 174 488 árfolyamgát-szerződést kötöttek, amely a korábbi 5712 árfolyamgát-szerződéssel együtt 185 ezer darab. A hitelintézeteknél megnyitott gyűjtőszámlák aránya a lakossági devizahitel, jelzáloghitelek számához viszonyítva 35,8 százalék. A már rögzített törlesztési árfolyamú devizakölcsönök állománya 2014. július végén 1502 milliárd forint volt. A gyűjtőszámla-állomány 2011. június végére elérte a 23,7 milliárd forintot. Az árfolyamgát-konstrukcióban részt vevő devizahiteles ügyfelek eddig összesen 42 milliárd forint rögzített árfolyam feletti kamat megfizetése alól mentesültek, ami egy átlagos árfolyamgát által

védett hiteladós esetében 225 ezer forint megtakarítást jelent.

Az árfolyamgátásoknak a visszajáró összeget először a gyűjtőszámla, majd a devizahitel terhére kell elszámolni, ahogy az a miniszteri expozéban is elhangzott. Az előbbi esetében az MNB aktuális árfolyama szerint kell az ügyfél devizakövetelését beszámítani. Az elszámolásnál a bankok által átvállalt követelésrész összegével csökkenteni kell a visszajáró összeget.

Tisztelt Képviselőtársaim! Úgy vélem, az elmondottak alapján is látható, hogy a bankok elszámoltatása minden hitelszerződésre kiterjed, legyen az forint- vagy devizahitel, hiszen így teremthetjük meg annak a lehetőségét, hogy minden magyar család visszakapja a tőle jogtalanul elvett forint százezreket, és ezt követően végre létrejöhessen egy fair bankrendszer Magyarországon, tehát mind az adósok, mind az üzleti környezet olyan sérelme nélkül, aminek komolyabb társadalmi kihatásai lennének.

Köszönöm a figyelmet, és kérem, hogy támogassuk a javaslatot. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Kétperces felszólalásra jelentkező Staudt Gábor képviselő úr, Jobbik-képviselőcsoport. Megadom a szót.

DR. STAUDT GÁBOR (Jobbik): Köszönöm szépen, elnök úr. Én nem értem Völner Pál képviselőtársamat. Mi az, hogy fizikális képtelenség a kettőt egyszerre levelezni? Azt kell megvizsgálni, hogy voltak-e devizahitelek vagy nem voltak. Az esetek többségében - mondok 95 százalékot, de lehet, hogy az arány még rosszabb - nem voltak devizahitelek, a bankok nem tudják bizonyítani, hogy valóban devizát bocsátottak rendelkezésre vagy vontak be az ügyletek elején.

Én azt javasolnám vagy azt javasoltam volna, hogy úgy kellett volna ezt a javaslatot betervezni - és ez már igaz a tavaszi javaslatra is -, hogy azt kellett volna mondani, illetve ugyanúgy, ahogy a devizaalap esetében meg kellett volna határozni a bankoknak, hogy itt is megfordul a bizonyítási teher, és nekik kelljen bizonyítani azt, hogy ők devizát vontak be az ügyletek során refinanszírozás vagy saját források megfelelő alkalmazásával. S ha ők ezt nem tudják bizonyítani, akkor ugyanúgy ezeket a pereket elbukva kimondhatja vagy kimondhatta volna a bíróság - még előttünk áll, hogy egy ilyen törvény születessen -, hogy ezek bizony forinthitelek voltak és ekképpen kezelendők, s akkor az elszámolási kötelezettség visszamenőlegesen létrejött volna az ügyfél és a bank között.

Tehát ugyanazt a metódust, amit megtettek önök az egyoldalú tisztességtelen szerződésmódosításoknál - egyébként nagyon helyesen - ebben a részben, tehát az egyik fele talán megoldódhat a problémának, ki kellett volna terjeszteni a deviza

esetére is. Elég egyébként a Magyar Nemzeti Bank statisztikáit megnézni, nagyjából egytöbde jött be az országba devizában, mint amennyi devizahitelről beszélünk, és egyébként az a devizabehozatal sem a lakossági szektor felé, hanem különböző bankközi műveletekben vagy akár a Nemzeti Banknál való parkoltatásra jött be az országba. Tehát így is meg lehetett volna hozni ezt a törvényt.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Kétperces felszólalásra jelentkező Völner Pál képviselő úr, Fidesz-képviselőcsoport. Megadom a szót.

DR. VÖLNER PÁL (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Bocsánat, ha félreérthető voltam. Az a kettős elvárás, hogy a bankok se sérüljenek, és az adósok is megkapjanak mindent. Erre vonatkozott a megjegyzésem. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Folytatjuk a normál időkeretben történő felszólalások sorát. Megadom a szót Hargitai János képviselő úrnak, KDNP-képviselőcsoport.

DR. HARGITAI JÁNOS (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Így sokadik megszólalóként amellet, hogy az ember ismerteti az előttünk lévő törvényjavaslat lényegét, ami fontos, hogy átmenjen a köztudatba, hiszen egy nagyon nagy horderejű törvényről van szó, arra is lehetőségem van már sokadik megszólalóként, hogy reflektáljak arra, amit képviselőtársaim mondtak, természetesen elsősorban ellenzéki képviselőtársaim, mert a közvélemény ekkor ért valamit abból, ami a parlamentben egy általános vita során történik.

A hölgyekkel szembeni udvariasság miatt egy képviselő asszonnyal kezdeném, Szelényi Zsuzsával, aki sajnos már nincs itt a teremben. Ő kellően érdekes dolgokat mondott. Az első számú állítása az volt, hogy jó ideje mindenért a Fidesz a felelős. Nyilvánvalóan mi vagyunk kormányon, tehát egy ilyen egyszerű mondatot meg lehet eresztetni itt a Parlament falai között. A másik, hogy amit most csinálunk, az is csak egyfajta porhintés, mert most is becsapjuk az érintetteket - nagyon sokan vannak, 1,3 millió család -, és utána eljutott az igazi mondatáig a képviselő asszony, hogy óvatosan, mert összedöntjük a bankrendszert és lesz társadalmi káosz. Mindezt ő persze Bajnai egykori miniszterelnök úr árnyékából mondta, akinek elévülhetetlen érdemei vannak abban, hogy erről a kérdéstről most ilyen körülmények között kell beszélünk.

Ha az összes többi ellenzéki párt megszólalóit visszaidézném, akkor az első állítás, amit meg kell említenem, hogy mindegyik párt megszólalója rögzítette azt, hogy alapvetően támogatják ennek a törvénynek az elfogadását, és megfogalmaztak jó né-

hány kritikai észrevételt, amikre nyilvánvalóan érdemes lenne külön-külön is kitérni, de hát erre lehetőség nincs. Az alapvetően fontos az, hogy a parlament nagyon nagy többsége ezt a törvényt támogatni fogja. Ebből nyilvánvalóan levonhatjuk azt a következtetést, hogy ez most egy nagyon jó irányban megtett kormányzati lépés. De azt is tudjuk, hogy ezzel persze még nincs vége a dolgoknak.

2010-ben is, amikor az Orbán-kormány a kormányzáshoz hozzákészült, tudta jól, hogy a legnagyobb gond, amivel szembe kell néznie ennek az országnak, az eladósodás, ami jelentette az állam eladósodottságát, beleértve az önkormányzatokat is, jelentette a vállalkozók eladósodottságát, és sajnos, ami a legnehezebb és a legnehezebben kezelhető, jelentette a magánszemélyek eladósodottságát. 1,3 millió család, mert egy szerződés mögött mindig a családot látjuk, tehát azt mondhatjuk, hogy a magyar családok egyharmada érintett, ezért a magyar társadalom ebben a kérdésben minden módon érintett. Nemcsak azok érintettek, akik nyakig ülnek az adósságban, mert devizahitelt vagy forinthatelt vettek fel, és a bankok így meg úgy bántak vagy esetleg elbántak velük, azok is érintettek, akiknek nincs ilyen típusú szerződésük. Ez az ország addig nem tud talpra állni olyan módon, ahogy mi azt szeretnénk, amíg nem tudjuk csökkenteni az eladósodottságunkat, és nem tudjuk devizakitettségenket valamilyen módon orvosolni, valamilyen módon ezen a kérdésen segíteni. Ezzel az Orbán-kormány tisztában volt.

Egy lehetetlen költségvetési szituációt örököltünk, de működtetni kellett az országot. Érdekeltek voltunk akkor is és érdekeltek vagyunk ma is abban, hogy működjön egy bankrendszer. Egy kormány sosem egy olyan légüres térben mozog, hogy a kétharmados többségével azt mondja, rendet vágunk és így meg így döntünk. Ezt tudják az ellenzéki képviselők is. Ez egy dominójáték, ma meglépünk egy lépést, holnap jön a következő és azután egy következő lépés. Ezért mondtam, hogy egy nagyon fontos törvényt tárgyalunk, de még nem vagyunk a folyamat végén.

Azt mondani ránk, hogy 2010-ben elültük az időt és nem tettünk semmit, enyhén szólva is nevetéses. 500 ezer család ügyét valamilyen módon, lehet, hogy nem a legsikeresebben, de azért kezeltük, amikor létrehoztuk az eszközkészletet, és mintegy 18 ezer ember, a legnehezebb helyzetben lévők során próbáltunk segíteni, amikor bevezettük az árfolyamgát intézményét, amivel, megjegyzem, mindenki élhetett volna, még ha nem is hitt mindenki ebben a megoldásban, mert nem tekintette végleges megoldásnak, vagy amikor a végtörlesztés intézményét szóba hoztuk.

A legnagyobb tettnek, amit a kormány el tudott érni, mégis az egész közgondolkodás átforgatását gondolom ebben a kérdésben. Ugyanis azért tárgyalunk ma erről a kérdéstről, mert mára tudtuk megteremteni azt a nemcsak politikai közhangulatot ebben

az országban, hanem talán azt az általános közgondolkodást, hogy az ország elfogadja, hogy ilyen módon járjunk el ezekben a kérdésekben.

(12.40)

Emlékeztetem itt képviselőtársaimat arra, hogy korábban abban is gondolkodtunk, hogy a lyukas és alig meglévő költségvetési forrásainkból segítsük ki a bajbajutottakat, hogy itt az államnak kell szerepet vállalni, a bankoknak is szerepet kell vállalnia, meg az érintetteknek is szerepet kell vállalniuk.

Tudtuk jól akkor, mindannyian tudtuk itt a parlamentben, hogy nagyon nehéz ezekben a magánjogi szerződésekbe jogállami módon belenyúlni úgy, hogy az állam, mi, a politika meg ne égesse az ujját. Tudtuk jól, hogy a bankok erősek, és ezt a kérdést minden fórumra elfeszítik, mint ahogy meg is tették, egészen a nemzetközi fórumokig, tehát az Európai Bíróságig is.

Tudtuk, hogy a magyar bírósági rendszerben nincs gyakorlata annak, hogy ilyen tömeges ügyek kezelésére képes legyen. Tudtuk jól, hogy a bankrendszer is eltolja ennek a kérdésnek a kezelését. Emlékszünk még, tisztelt képviselőtársaim, azokra a megszólásokra? Ellenzéki képviselők szisszentek fel akkor, amikor Orbán Viktor miniszterelnökként egy erőteljes mondatot mondott, amiben, ha úgy tetszik, társadalmi elvárásokat fogalmazott meg a bankrendszer működésével kapcsolatban, vagy az akkori igazságügyi miniszter, Navracsics miniszter úr megszólalt. Elvártuk, hogy a Kúria nézzen szembe ezekkel a kérdésekkel, látva azokat a pereket, amiket magánemberek indítottak, jogvédők indítottak, és azoknak a történései alapján mindenki látta, hogy itt bírói állásfoglalásra is szükség van, hogy ezt a kérdést meglehetősen normális módon rendezni lehessen. Akkor az ellenzéki képviselők a kormány ellen foglaltak állást, hogy milyen módon akarjuk mi a független igazságszolgáltatás döntéseit kikényszeríteni.

Ezért mondom önöknek, hogy ennek a gondolkodásnak minden lehetséges módon meg kellett ágyaznunk, hogy ma ide tudjunk jönni egy ilyen törvényjavaslattal, és itt kulcsmomentum volt a Kúriának a 2014. június 16-án meghozott döntése, június 16-án hozzák meg ezt a jogegységi döntésüket, amiben nagyon fontos tételként mondanak ki, hogy egy szerződés mikor tekinthető tisztességtelennek. Mi július 4-én, tehát egy fél hónap múlva már egy alapvető fontosságú törvényt meghoztunk, még a nyári szünetünk előtt, amiben két dolgot kimondtunk. Azt mondtuk, hogy az árfolyamrés alkalmazása tisztességtelen, erről a továbbiakban vitázni nem lehet a banki döntésre is hivatkozva, és azt vélelmeztük abban a törvényben, hogy az egyoldalú kamatemelések is tisztességtelenek, megadva a bankoknak a lehetőséget, hogy bizonyítsák be bírói fórumokon

ennek az ellenkezőjét. Ez még most is zajlik. A bírói fórumok döntéseit már látjuk. Látjuk, hogy a bíróságok is általában, ha úgy tetszik, nekünk adnak igazat, a kormánynak adnak igazat, amikor tisztességtelennek ítélik meg a bankok egyoldalú kamatemelését.

Most vagyunk abban a helyzetben, hogy arról beszéljünk ebben a helyzetben, hogy ha igaz az az állításom, hogy ma ez jogi fórumok döntése, ha úgy tetszik, a kormány szándéka és egy társadalmi közgondolkodás szerint is egy elvárható megoldás, hogy kezeljük ezeket a kérdéseket, ráadásul így kezeljük ezeket a kérdéseket, hogy egy olyan törvénnyel jöjünk ide, ami megmondja, hogy ezt az óriási gondot most hogyan kezeljük.

680 ezer devizásról, 650 ezer forintalapú hitelről van szó. Egy olyan törvénnyel kellett előállunk, ami megint nem a felkészületlen, a gyenge kisember oldalára teszi a verekedés útját, hanem a bankoknak ad feladatot, és a bankoknak mondja meg a törvény, hogy mostantól kezdve márpedig el fogtok számolni, el kell számolnotok az ügyfeletekkel kapcsolatban, törvényi kötelező erővel, szigorú határidőket betartva.

Felvetette Schiffer frakcióvezető úr azt, hogy mennyire helyteleníti, hogy a metodikát, ha úgy tetszik, egy törvényi képletet, hogy mi ennek az elszámolásnak a pontos módja, nem a törvényben rögzítettük. Annál ő sokkal bölcsőbb jogász, hogy tudja jól, hogy ha így tennénk, na azzal húznánk el a dolgokat. 1 millió 300 ezer szerződésről van szó, ahány szerződés, annyiféle. Ha a törvényalkotó olyan csacska lenne, hogy minden egyes, előre nem látható kérdésre egy törvényben akarna választ adni, ez biztos, hogy elhúzná az ügyeket és megnehezítené az ügyeket, hisz ha valamivel nem kalkulálunk, törvényt kellene módosítani.

Teljesen nyilvánvaló, hogy a Magyar Nemzeti Bankra kell a részleteket bízni, a Magyar Nemzeti Bank ebben az esetben szabályalkotó lesz, mert rendeletben fogja szabályozni ezeket a kérdéseket, de nemcsak szabályozni fog, hanem ellenőrizni is fogja azt, amit a bankok ebben az esetben az ügyfeleik kapcsán tenni fognak. Én azt gondolom, hogy csak ez az eljárás járható és ez megnyugtató.

Fontos az, hogy milyen határidőre visszamenőleg lehet itt szerződéseket felülvizsgálni és érvényesíteni. Itt az állítása a törvénynek az, és más megoldást nem is tudunk produkálni, hogy még el nem évült ügyek esetében kell a bankoknak elszámolnia az ügyfeleikkel. Ez azt jelenti, hogy 2009. július 26-át követően megszűnt szerződések azok, amikre ilyen szempontból még visszatekinthetünk.

Én azt gondolom, hogy az az eljárástechnika járható egyedül, amit itt ebben a törvényben megfogalmazunk. Vitatható persze az is, hogy miért csak a fogyasztói hiteles szerződésekre vagyunk tekintettel. Korábban azt se mertük határozottan bevállalni, hogy mondjuk, olyan hitelszerződések esetében - fogyasztói hitelszerződésekről beszélek -, amik mögött, mondjuk, gépkocsivétel szándéka volt, erre

is kiterjesszük-e ezeket a szerződéseket. Mindenre ki van terjesztve, tehát minden, amit magánszemély kötött, akár devizában, akár forintban adósodott el, ez a törvény rá most vonatkozni fog.

Én azt gondolom, hogy egy nagyon nagy horderejű törvény volt előttünk, ahogy mondjuk, Tapolcán valaki fogalmazott a szezonnyitó frakcióülésünkön, talán épp a miniszterelnök, a rendszerváltás környékén voltak előttünk akkor érthető okoknál fogva ilyen tömegeket érintő sorskérdések, mondjuk a kárptólási ügyek. Arról most ne nyissunk vitát, hogy jól vagy rosszul volt-e kezelve, de ilyen tömeges sorskérdést jelentő ügy volt az is. Az a rendszerváltásból adódott, hogy ilyen kérdésekkel szembe kellett nézni.

Ami előttünk van, ez a tévedéseinkből adódott, vagy a tisztességtelen korábbi gyakorlatokból adódott. Múlhatatlan hibái vannak a szocialista kormánynak és azoknak az állami intézményeknek, amelyek hagyták idáig fajlulni a dolgot. A Fidesz-kormányra mindent lehet mondani, csak azt nem, hogy nem akarta volna kezelni ezt a kérdést. Nyilvánvalóan nem tudta és ma se tudja gombnyomással megoldani ezeket az ügyeket. De ma egy olyan megoldást kerestünk, hogy azoknak fájjon a tegnapi történelemből adódó következmény, akik elkövették a dolgot. A bankoknak ez most annyira fog fájni, amennyire az ügyfeleiknek fáj és fáj még ma és tegnap. Vissza fogják adni forintra pontosan azt, amit most már a bíróság megítélése szerint is tisztességtelen eljárással vettek el tőlük, és amikor én tisztességtelen eljárásról beszélek, akkor ez nem egy ilyen, ha úgy tetszik, valami büntetőkategória akar lenni, amit a bankra akasztok, hanem ez egy jogilag mérhető kategória, hiszen a Kúria mondta ki, hogy az egyoldalú árfolyamrész alkalmazása vagy a kamatemelések tisztességtelenek, és ilyen esetben ezeket a szerződéseket, amennyire lehet, abban az eljárási rendben, amit itt lerögzítettünk, reparálni kell.

És persze nem vagyunk a folyamat végén, joggal mondják képviselőtársaim, ellenzéki képviselők, hogy a forintosításnál még mindig nem tartunk. Meggyőződésem, lehet azt mondani, hogy kezeljük együtt ezeket a dolgokat, de képtelenek vagyunk együtt kezelni ezeket a dolgokat. A forintosítás még olyan óriási gondokat fog felvetni, amivel egyelőre szembenézni se tudunk, de szembe fogunk nézni, az a lépésnek a következő üteme.

Most arra kérem önöket, hogy támogassák a kormányt ebben, és egyébként segítsenek a tájékoztatásban is, mert rendkívül fontos az, hogy az az 1 millió 300 ezer ember, aki ilyen típusú szerződésekkel álmodik még ma is, tudja jól, hogy mi lesz a megoldás, és kövesse nyomon, hogy az élethelyzete holnaptól kezdve jobbá váljon.

A politikai jelszavainkat meg tegyük félre, mert ez egy nagyobb horderejű ügy, mint hogy félrevezessük a parlamentből is a közvéleményt. Köszönöm a figyelmüket. *(Taps a kormánypárti sorokból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra jelentkezett Kiss László képviselő úr, MSZP-képviselőcsoport.

Megadom a szót.

KISS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Azt gondolom, hogy az egyik fontos dolog, ami elmondható ebben a Házban a törvényjavaslat kapcsán, hogy konszenzus van abban, hogy minden parlamenti párt a devizahitelesek pártján van ebben a kérdésben. Bárki bármit mond, ez az igazság.

(12.50)

Ehhez képest viszont a Szocialista Párt abban a szerecsenmosdatásban nem partner, amely elkendőzi a Fidesz-kormány felelősségét ebben a kérdésben, még akkor sem, ha a legnagyobb álellenzéki párt, a Jobbik is ezt a fajta tevékenységet folytatja.

Azt gondolom, elég vicces, hogy minden hozzászóló - az előző hozzászóló kivételével - a mondanivalójának legalább egyharmadát annak szentelte, hogy a Szocialista Párt, az előző kormányzat állítólagos felelősségét mondja, miközben négy év múlt el, amióta az MSZP nincs kormányon ebben az országban, és ez alatt az idő alatt is történhetek volna dolgok. *(Közbeszólás a kormánypártok soraiból: Történtek!)*

Azt hiszem, hogy van orvosság persze azokra az elképzelésekre, amelyek az MSZP-vel kapcsolatban akár a jobbikos képviselőtársamtól, akár néhány fideszes képviselőtől elhangzottak. Pszichiáterek tudnak találni megoldásokat, ha valaki ilyenekkel álmodik és kel, hogy az MSZP mit tegyen ebben a kérdésben, vagy mit ne tegyen.

Nézzük a tényeket! Az első az, hogy az MSZP a problémát akarja megoldani, a probléma pedig az, hogy a devizahitelesek helyzete tarthatatlan, és ez a törvény vitathatatlan módon erre reagál. Ez a probléma. A megoldás pedig az, hogy a törvények erejével kell rendezni ezt a helyzetet, ezért vagyunk itt. Nem szabadságharcot kell vívni a hatodik alkalommal vélt vagy valós ellenségek ellen, nem kommunikációs kezelést kell csinálni, amit az előttem szóló képviselőtársam úgy aposztrofált, hogy elő kellett készíteni a közvéleményt több év alatt erre a kiváló javaslatra, nem, nem erről van szó; megoldani kell a problémákat, nem pedig beszélni róluk, és ellenségeket generálni ott, ahol nem feltétlenül vannak. Azt gondolom, hogy mindenki barátja ennek a javaslatnak, aki tenni akar a devizahitelesekért, és mindenki ellensége, aki nem. Kár tehát ellenséget keresni ott, ahol barátok vannak, és barátot keresni ott, ahol ellenségek.

Néhány fogalmi probléma is elhangzott az előző vitában. Folyamatosan azt a blablát nyomják több pártból is, hogy itt mindenféle extraprofitok működnek. Szeretném jelezni, hogy olyan, hogy extraprofit, nincs. Olyan van, hogy tisztességes haszon meg tisztességtelen haszon. Tisztességes haszon például az, amikor Rubik Ernő nemzetközi hírű feltaláló esetleg pénzt tud csinálni abból a találmányból, amely Rubik-kocka néven Magyarországot világhíressé tette. Senki ne kérdezze meg tőle, hogy ebből neki mennyi haszna van, hiszen az országnak még nagyobb. És tisztességtelen nyereség az, amikor Andy Vajának egymilliárd forintot engednek el önök az áfájából azért, hogy a kaszinóbirodalmát jobban fel tudja építeni. Látják, ez a tisztességes és a tisztességtelen nyereség közötti különbség. Nem tudom, hogy van-e olyan, hogy extraprofit - szerintem nincs.

A devizahitel-konstrukció 2001 óta létezik, egy bizonyos Járai Zsigmond nevű úriember egyik fontos találmánya - érdekes, hogy ezt az apró tényt mindenki elfelejti. Nyilván ő is a Magyar Szocialista Párthoz köthető politikus, és 2001-ben is mi voltunk hatalmon - ezt az állítást is meg lehet tenni jó szívvel természetesen ezek között a falak között. Ez a konstrukció 2001-ben jött létre, és vitathatatlanul 2008-ban, amikor a világgazdasági válság elérte Magyarországot, lehettünk tanúi a konstrukció összeomlásának. *(Z. Kárpát Dániel: Te se gondolhatod komolyan!)* De. Valóban arról van szó tehát, hogy a 2008-as összedőlés ezt a szektort is negatívan érintette. Érdekes módon tegnap meghallgattuk egy előterjesztés kapcsán, hogy a Fidesz a külügyi intézményrendszer összedőlését - amire most kell reagálni - is erre a 2008-as válságra vezeti vissza. Tegnap ez egy racionális döntés volt a külügyi intézményrendszerrel, most pedig egy átok. El kell dönteni, hogy miről beszélünk.

Természetesen mindenkinek van ebben felelőssége, ezt nem szabad elvitatni. Az Orbán-kormány gazdaságpolitikája miatt 40 százalékkal emelkedtek átlagosan a törlesztőrészek. Ha visszatekintünk az elmúlt időszakra, akkor azt láthatjuk, hogy 70 százalék volt a törlesztőrészek átlagos emelkedése, ebből 40 százalékot tett ki az Orbán-kormány gazdaságpolitikája miatti károkozás. Csak 2010-ben 974 milliárd forintos kár érte a devizahiteleseket a kormányzat suta gazdaságpolitikájának köszönhetően. 974 milliárd forint! Ez azt jelenti, hogy minden magyar embernek 97 ezer forintjába került átlagosan az önök tévedése. Kérem, ezt a számlát ki fogja kifizetni? A magyar emberek fogják kifizetni, és az önök hibájából kell megtenniük.

Nem beszélünk arról sem, hogy van egy másik, 30 százalékos emelkedés. Miből jött ez össze? Abból jött össze, hogy 2010 után a kormányzati intézkedések nem akadályozták meg a bankokat abban, hogy emeljék a kamatjaikat, hanem extraadót vetettek ki a bankokra, amelyek ennek egy részét áthárították az ügyfelekre. Arról beszélünk tehát, hogy van egy 30 százalékos összeg, amelyet szépen megosztottak a bankok és önök az adófizetők pénzéből. Önök nem elszámoltattak; elszámolták a nyereséget. Elszámolták közösen a bankokkal ezt a 30 százaléknyi nyereséget, és nyilván mindenkinek jutott is, maradt is,

kivéve az embereket - nekik tovább nőtt a törlesztőrészlete az önök hibájából.

Persze, vívhatjuk a szabadságharcot a bankok ellen, de ha megnézzük azt, hogy valójában mi is történik, akkor jól látjuk, hogy a bankok se mindig ellenfelek.

(Az elnöki széklet dr. Hiller István, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

Patai Mihály megdicséri Matolcsy elnök urat 2014 májusában a kiváló monetáris politika miatt, és mindig azt látjuk, hogy bizony, néhány ügyben kiválglik, hogy van összejátszás a Fidesz és a Bankszövetség között. Kérem szépen, lehet kommunikálni azt, hogy micsoda szabadságharc zajlik az éppen nem tudom, ki ellen, az ügyeletes ellenség ellen, akit éppen önök kitalálnak, valójában pedig az emberek háta mögött összejátszani velük.

Nézzük a Szocialista Párt javaslatát! Egyrészt 2014 végéig rendezni kell ezeket a kérdéseket. Önök már nagyon régóta ígérik, hogy véglegesen megoldják a devizahiteles problémáit, ebben én partner vagyok. Ezért javasoltuk azt - korábban is és most is -, hogy 2014. év végéig olyan szabályozást nyújtsanak be önök, amely véglegesen rendezi ezt a kérdést. Ha ilyen elénk fog kerülni, ezt támogatni fogjuk. Javasoltuk azt is, hogy a 2010-es országgyűlési választások hónapjának az árfolyamánál rögzítsük a hiteltörlesztés árfolyamát, hogy ezáltal azt a kárt, amit az önök gazdaságpolitikája okozott az embereknek, ne kelljen elviselni.

Tisztelt Ház! Tegnap Orbán Viktor a denevért hol madárként, hol egérként aposztrofálta. Ez csak egy apró tévedés, műveltségi hiba, mert ugye, tudjuk, a denevér egy önálló rend, se nem madár, se nem egér. Ami nagyobb baj viszont, az az, hogy madárnak nézik önök nemcsak a denevért, hanem a választókat, az embereket is. Kérem, ezt ne tegyék, ne nézzék madárnak őket, vegyék őket komolyan.

Szeretném, hogy minden olyan javaslatunkat, amely ennek a javaslatnak a jobbítását célozza, például azt, hogy az országgyűlési választások hónapjának árfolyamát vegyék alapul, és azt, hogy 2014-ig rendezzék a kérdéseket (*Dr. Répássy Róbert: Szakszerű!*), mindenképpen vegyék figyelembe, mert úgy gondoljuk, hogy konszenzust lehet teremteni ebben a Házban arra, hogy a devizahiteles problémáit megoldjuk.

Legyen szíves a tisztelt Ház, a problémákat nézze, és ne újabb retorikai gyakorlatokat végezzen, ne újabb szabadságharcot akarjon megvívni. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Üdvözlöm önöket. Folytatjuk a törvényjavaslat vitáját. Szólásra következik Sallai R. Benedek képviselő úr, LMP. Öné a szó, parancsoljon!

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Hargitai János úrhoz hasonlóan én is meghallgattam a vitát, nagyon sok minden hangzott el, és nem kívánok semmit ismételni, így aztán én is csak reflektálni szeretnék néhány dologra.

Maga ez a jogszabálytervezet és ez a téma egyáltalán semmilyen viccet nem tűr, ugyanakkor mégis az egyszeri ember jut eszembe, aki farkánál fogva csóválja a macskát, és amikor kérdezik tőle, hogy mit csinál, akkor azt mondja, hogy örömet szerez vele. És hogyan? Hát azzal, amikor elengedi. Kábé a Fidesz ezt csinálja a devizahitelesekkel, hogy évekig húz egy problémát, évekig tart, amíg egy megoldáskeresés zajlik, és akkor, amikor meg lehetett volna oldani korábban, arra irányuló törekvés nem volt.

(13.00)

És ez azért bánt, mert ha nem lett volna erre megfelelő javaslat, nem tett volna le akár az LMP, akár a Jobbik olyan szakértői javaslatokat már évekkel korábban, amelyek a helyzet megoldásához vezettek volna, akkor nem kellett volna választási kampányfogásként húzni ezt a témát, és meglett volna a mód arra, hogy lényegesen előbb kerüljön a parlament elé ennek a problémának a megoldása.

A napirendi vita kapcsán az első kellemes tapasztalatom az, hogy több kormánypárti képviselő vett részt a vitában. Ez részben ugye nem szokás, részben pedig Rogán Antal is 15 percet úgy beszélt, hogy egyszer sem mondta ki a „rezsicsökkentés” szót, ami külön meglepetés, mióta parlamentbe kerültem, ilyen nem nagyon volt, ezért külön dicséret a kormánypárti képviselőknek, hogy ezek szerint így is megy a felszólalás, hogy ezeket elkerüljük.

Mind Hargitai képviselő úr, mind pedig Z. Kárpát Dániel szerintem döntően teljesen jogosan bírálta az együttes képviselőtársunk véleményét, amivel a bankok védelmére kelt. Ugyanakkor hadd mondjak el a mondandójából egyetlen dolgot, hogy az, amikor a bankok elszámoltatásáról beszél a kormány, és folyamatosan vezérszónokiban, miniszter úr előadásában is a bankok elszámoltatásáról hangzik el sok-sok gondolat, akkor a jegybank elszámoltatása miért nem kerül ebbe bele, miért nem hangzik el annak a felelőssége, hogy a jegybank monetáris politikája milyen hatással volt erre az egész ügyre, és jelen pillanatban a mindennapi tevékenysége mennyi kárt okoz a magyar társadalomnak? És ha a bankok elszámoltatása egy komoly célkitűzése a kormánynak, akkor az lenne a hasznos, hogy ha mindez a szempont is érdemben megjelenne.

Mind a miniszter úr, mind pedig Völner képviselő úr elmondta ezt az „eljön a fair bankok ideje” kifejezést, ami eleve számomra egy paradox helyzet, hogy ez létrejöhet. Ez a kamatos pénzből adódó dilemma, hogy egyáltalán létezik ez, hogy fair bankok

ideje eljőjön, de kívánom a kormánynak, hogy eljőjön ez. Viszont ugyanakkor arra vágyom, hogy ha eljön a fair bankok ideje, akkor ne csak a fair bankok ideje jöjjön el, hanem a fair kormányok ideje is, ami most már igazán időszerű lenne, hogy bekövetkezzen. És ez azért fontos, mert azok a teljesen jogos és érzelmmel teli kirohánások a bankok ellen szerintem megalapozottak, amelyek arra hívják fel a figyelmet, hogy mindazok a bankok a jó erkölcs ellen vétettek, mindezt jogszabályi keretek között és jogszabályi környezetnek megfelelően, és a jelenlegi kormány a jó erkölcs erejénél fogva kívánja helyreállítani a jogszerűséget. Abban bízom, hogy majd egyszer a jelen kormány is ugyanebben a megmérettetésben részesül, amikor látszólag jogszerű keretek között a jó erkölcs ellen vétének jó sok más tevékenységével.

És nagyon-nagyon nehéz elvonatkoztatnom attól, amire már utaltam, hogy mind a Jobbiknak, mind a LMP-nek volt korábbi, megoldásra irányuló javaslata. Az Igazságügyi bizottság mai ülésén egy LMP-s javaslat került le napirendről, amely kistelepülések polgármestereinek a fizetését rendezte volna, a tegnapi nap folyamán a Mezőgazdasági bizottságon az osztatlan közös tulajdon megszüntetésére irányuló javaslatról beszéltünk, szintén leseperve kormányoldal részéről. Vajon nem a jó erkölcs ellen vét-e az, aki azoknak a problémáknak a felvetését, amelyek valóságok, pusztán politikai szándékkal leveszi napirendről, elhalasztja, hogy később megmentőként és védelmezőként tudjon tetszelegni mindennapi politikai tevékenységében?

Schiffer András képviselőtársam, frakcióvezető úr elmondta pártunk álláspontját, ennek megfelelően természetesen támogatni fogjuk az indítványt, ugyanakkor megköszönénk, hogyha mindazokat a jobbító szándékú ellenzéki észrevételeket, amelyek részben elhangzottak, részben beadásra kerülnek, megfontolná a kormány. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kétperces hozzászólásra kért szót Z. Kárpát Dániel képviselő úr, Jobbik. Öné a szó, képviselő úr.

Z. KÁRPÁT DÁNIEL (Jobbik): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Nagyon örülök, hogy Kiss László képviselőtársam visszatért, így a bankok magyar hangjához intézhetem szavaimat, hiszen egy igen kioktató hangnemű felszólalást fogatosított az iméntiekben, amelyben minden felelősséget a 2008-ban tetőző válságra és az azt követő időszakra kent. Ugyanakkor emlékeztetném rá, hogy 2008-ban volt a legnagyobb a hitelezési hajlam, de eddigre az ilyen típusú hitelek 98 százaléka már kihelyezésre került. Ugyanakkor a Gazdasági Versenyhivatal akkoriban már jelezte, hogy kiszámíthatatlan, kezelhetetlen a helyzet, a jogszabályokat hozzá kellene igazítani. 2007-ben törvényjavaslatot tettek ez ügyben. Az

önök regnálása alatt ebből csak 2010-ben lett egy részmegoldásokat nyújtó törvény.

És azt is el kell mondani, hogy az úgynevezett devizahitelek 40 százaléka már a 2007-2008-as időszakban bőven kihelyezésre került. Tehát ebben a két évben, az önök regnálása alatt mondható el, hogy felfutottak a visszaélések, a visszaélési típusok is, és ezek elharapózása elképesztő volt.

Ugyanakkor nézzük, hogy mi az, amiben ön igazat mondott. Igazat mondott a tekintetben, hogy 2010 után mintegy 30-40 százalékkal nőttek a törlesztőrészek, de ha az önök szakmainak mondott javaslata erre az, hogy térjünk vissza egy 2010-es árfolyamhoz, ezzel mit tesznek? A felvételtől árfolyam átlagosan 165 forint volt. Tehát a 165 és az önök közötti árfolyamon mozgó összegtömeget, tehát a lopott holmi egy részét önök ott hagynák a kereskedelmi bankoknál. Aki ilyet mond, az a bankok ügynöke.

Köszönöm a figyelmet. *(Taps a Jobbik soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kiss László képviselő urat illeti a szó, MSZP.

Parancsoljon!

KISS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Igen, ezt már megszokhattuk, hogy természetesen mindenkinek, akinek más álláspontja van, mint a Jobbiknak, az valamiféle ügynök. Egy biztos, hogy nem vagyok, nem vagyok Moszkvának az ügynöke, mint önök közül vélhetően az egyik képviselő az Európai Parlamentben. Én az ügynökkérdést nem nagyon feszegetném az önök helyében semmiképpen, mert ha a Google-ba beírnánk az „ügynök” kifejezést, akkor lehet, hogy KGBéla lenne az első, ami kijönne.

Ezzel együtt azért azt gondolom, hogy azt a mesét, amit önök folyamatosan beadnak a gonosz bankokról és a naiv ügyfélről, azért is érdemes egyébként megfigyelni közelebbről, mert ezekben a padsorokban is számos képviselő ül a Fideszben és a Jobbikban is, akinek devizahitele van. Én egyébként nem tartozom ezek közé a képviselők közé. A lelki szemeim előtt van az a kép, amikor ezeket az egyébként kiválóan tájékozott, derék embereket a bankok fegyverrel kényszerítik, hogy ezeket a szerződéseket megkössék. És amikor tegnap arról cikkezett valamelyik lap, hogy melyik országgyűlési képviselő mennyire jár jól ezzel a javaslattal, akkor azt gondolom, hogy nem jó az irány.

Az biztos viszont, hogy nagyon sok esetben a bankok megtévesztették az ügyfeleket, és éppen ezért mondom azt, hogy ebben a Házban mindenki a megtévesztett ügyfelek oldalán áll. Mindenki. Kérem, fogadják el, hogy vannak olyan megfontolások, amelyek eltérőek az önök megoldásaitól. Ez nem feltétlenül jelenti azt, hogy aki mást mond, mint amit önök mondanak, az már rögtön valakinek az ügynöke - kivéve Moszkvának, amit megbeszéltünk koráb-

ban -, hanem lehet, hogy más megfontolásai vannak. Mindenki a hitelesek pártján áll, csak lehet, hogy máshogy kívánna megoldani ezt az ügyet. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! Megkérdezem, hogy kíván-e még valaki élni a felszólalás lehetőségével. *(Nem érkezik jelzés.)* Nem. Államtitkár úr jelezte, hogy nem kíván reagálni az elhangzottakra.

A módosító javaslatok benyújtására az elfogadott házszabálytól való eltérés szerint ma 16 óráig van lehetőség. Az általános vitát ezzel lezárom.

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik **az egyes törvényeknek a költségvetési tervezéssel, valamint a pénzügyi és a közüzemi szolgáltatások hatékonyabb nyújtásával összefüggő módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája** a lezárásig. Az előterjesztés T/1271. számon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető. Tájékoztatom önöket, hogy a házelnök úr az előterjesztés részletes vitájának lefolytatására a Gazdasági bizottságot jelölte ki.

Elsőként megadom a szót Németh Lászlóné államtitkár asszonynak, a napirendi pont előterjesztőjének. Államtitkár asszonynak maximum 30 perc ideje van. Parancsoljon!

NÉMETH LÁSZLÓNÉ, a Miniszterelnökség államtitkára, a napirendi pont előadója: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Hölgyek és Urak! Az önök előtt lévő törvényjavaslat több olyan fontos jogszabály-módosítást irányoz elő, amelyek együttvéve, összességében stratégiai jelentőséggel bírnak az ország működésének hatékonyságára nézve.

A módosítási javaslatban lévő rendelkezések több területet érintenek, bizonyos részei működési tapasztalatokat implementálnak, és a napi működést megnehezítő problémákra adnak választ az ésszerűsítés és a jogértelmezési bizonytalanságok felszámolásával. Más rendelkezések esetében szakmai és érdekvédelmi szervezetek felvetéseit építette be ez a módosító javaslat.

Számos ponton uniós irányelveknek, illetve alkotmánybírói döntéseknek való megfelelést céloz a módosítás.

(13.10)

A törvényjavaslat a korábban elfogadott jogszabályok finomhangolásával lehetőséget teremt arra, hogy a módosítás által érintett állami intézmények, szakmai szervezetek és más együttműködők feladataikat lényegesen hatékonyabban tudják majd végezni a jövőben.

(A jegyzői székben Földi Lászlót dr. Tiba István váltja fel.)

És akkor magukról a módosítási javaslatokról. A törvényjavaslat gerincét olyan rendelkezések adják, amelyek pénzügyi és gazdaságfejlesztési természetűek. A törvénytervezet módosítani kívánja az államháztartásról szóló 2014. évi CXCV. törvényt. A módosítás következtében az országgyűlési képviselők általános választásának érvében a kormánynak a fő szabályként érvényesülő október 15-i határidőhöz képest több idő áll rendelkezésre, hogy benyújtsa a központi költségvetésről szóló törvényjavaslatot az Országgyűlésnek, azaz a határidő október 31-éig hosszabbodik meg. A Megyei Jogú Városok Szövetsége által kért módosítás az önkormányzatoknak is több időt ad arra, hogy költségvetésüket a választásokat követően elkészítsék, és azt gondolom, hogy ez méltányolható kérés.

A 98 százalékos különadó tekintetében a javaslat módosítja az egyes gazdasági és pénzügyi tárgyú törvények megalkotásáról, illetve módosításáról szóló 2010. évi XC. törvényben szabályozott különadóról szóló rendelkezést. A különadó mértéke 2013. december 31. napján a korábbi 98 százalékról 75 százalékra csökkent, így szükségessé vált, hogy a 98 százalékos adókötelezettség alá eső magánszemélyek helyzetét rendezzük. A javaslat alapján a 98 százalékos mértéken megállapított kötelezettség és az ahhoz kapcsolódó jogkövetkezmények helyett úgynevezett átalányközteher-kötelezettséget állapít majd meg. Ez a módosítás figyelembe veszi az európai uniós bíróság vonatkozó döntését, és jogkövető módon alakít a vonatkozó szabályozáson.

A szövetkezeti hitelintézetek integrációjáról és egyes gazdasági tárgyú jogszabályok módosításáról szóló 2013. évi CXXXV. törvény módosítása lehetővé teszi, hogy a parlament az Alkotmánybíróság határozatának megfelelően módosítsa a szövetkezeti hitelintézetekről szóló törvényt. Az Alkotmánybíróság vonatkozó határozata alapján a törvényjavaslat az egyetemlegességben új helyállási sorrendet alakít ki, illetve világossá teszi a kilépők és kizártak vonatkozásában az egyetemlegesség időbeli hatályának kérdését. A fentiek miatt a javaslat egyrészt kielégítési sorrendet állapít meg, megfelelően az alkotmányossági követelményeknek, azzal is egyébként, hogy magát az SZHISZ-t a szövetkezeti hitelintézetek elé helyezi a sorban.

A törvényjavaslat megfelel azon alkotmányos követelményeknek, hogy mintaalapszabályok csak olyan kötelező elemeket tartalmazhatnak, amelyek a törvény céljainak eléréséhez nélkülözhetetlenek, illetve a törvény végrehajtását szolgálják.

A szövetkezeti integrációban felmerülő igényeknek megfelelően a javaslat a hitelintézeti törvény módosításával lehetővé teszi azt, hogy bank és szakosított hitelintézet is csatlakozhasson az integrációhoz. Ezzel párhuzamosan célszerűnek látszott - és

ennek megfelelően készült el a tervezet -, hogy sor kerüljön a szövetkezeti hitelintézeti törvény hatályosítására, továbbá a szövetkezeti szektor részéről megfogalmazott igényeknek eleget téve annak a lehetőségnek a biztosítására, hogy szövetkezeti hitelintézet és nem szövetkezeti hitelintézeti részvénytársaság egyesülhessen az integrációs szervezet hozzájárulásával a Takarékbank előzetes egyetértése alapján.

Ezen kívül módosítások kerültek önök elé, amelyek az SZHISZ tevékenységének hatékonyabbá tételét szolgálják, illetve a működés elmúlt egyéves tapasztalatának összegzésével alakultak ki.

A pénzügyi és gazdasági tárgyú törvénymódosítási javaslatok között van egy elég világos irányvonal, amely az állami tulajdonban lévő gazdálkodó szervezet működési feltételeinek javítását helyezi a fókuszba. Olyan javasolt jogszabályi változtatásokról van szó, amelyek közvetve az érintett társaságok által elért vállalkozások és állampolgárok szolgáltatáshoz való könnyebb hozzáférést biztosítják, illetve hozzájárulnak a költségvetés egyensúlyához. Ennek megfelelően az MFB-törvény módosítása pontosítja a fejlesztésitőke-finanszírozás fogalmát, részben bővíti azt, részben pedig tisztázza a kockázatitőke-befektetés és a fejlesztésitőke-finanszírozás fogalmi elkülönítését. Ezt elsősorban a kollektív befektetési formákra vonatkozó új szabályozás követeli meg. A jogszabálytervezet lehetővé teszi továbbá, hogy a MFB a jövőben osztalékot fizethessen a költségvetés felé.

Az MFB-törvény és a földgázellátásról szóló 2008. évi XL. törvény módosítása lehetővé teszi, hogy az MFB tulajdonában álló gazdasági társaság, az MFB Földgázkereskedő korlátozott földgázkereskedelmi engedélyt szerezzen. A Get. módosításával kibővíthet a korlátozott földgáz-kereskedelmi engedély megszerzésére jogosultak köre, amely korábban indokolatlanul volt leszűkítve. A Get. módosításának egyébként az átfogóbb célja az, hogy bővíthessen a földgázellátásban szerepet vállaló társaságok köre, és így növekedjen a lakossági ellátásbiztonság.

Ugyanakkor van egy dolog, amit feltétlenül hangsúlyozni kell. Az MFB-törvény által megnevezett földgázkereskedővel kapcsolatban a nemzeti energiastratégia megvalósításában a kormány az eddigieknél komolyabb szerepet szán a Fejlesztési Banknak. Ez az energiastratégia kiemelt prioritásként kezeli a földgázellátás biztonságának kérdését, ennek érdekében a kormány már tett és tenni kíván több összehangolt lépést. Az MFB Zrt. 100 százalékos tulajdonában lévő földgázkereskedő megalapításával tehát egy olyan állami érdekeltségű földgázkereskedő jön létre, amelyik további kereskedelmi földgázkészletek megvásárlásához finanszírozási háttérrel tud biztosítani.

A kormány képes tovább növelni a Magyarország rendelkezésére álló földgázkészletet és maximálisan kihasználni a rendelkezésére álló kereskedelmi

tárolókapacitásokat. Fontos azonban azt megjegyezni és hangsúlyozni, hogy az MFB által alapított cég nem a már meglévő állami vállalatok és szereplők rovására, hanem azokkal együttműködve lesz részese a hazai ellátásbiztonságnak.

Még egy fontos dolog, amit meg szeretnék említeni: az MFB egyébként hasonló ügyletekben kompetenciáját már bizonyítani tudta, részt vett, érdekeltiséget szerzett a szlovák-magyar összekötő gázvezeték építő és működtető Magyar Gáz Tranzit Zrt.-ben, illetve jelenleg is résztulajdonosa a biztonsági földgázkészletet tároló MMBF Földgáztároló Zrt.-nek.

Szintén az ésszerűsítés és a hatékonyságnövelés szándéka áll az Eximbankról és a közösségi vámjogról szóló törvénymódosítási javaslat mögött. A módosítással racionálisabbá válik az Eximbank vezető tisztségviselőire vonatkozó szabályozás, lehetővé válik, hogy az Eximbank aktivitását tovább bővíthessék, és a bank az ügyfelek által megvalósított befektetések finanszírozásában is részt vehessen.

A javaslat megteremti azt a lehetőséget is, hogy az Eximbank és a Mehib a tevékenységükhöz szükséges mértékben vámtitokhoz hozzáférjenek, világossá teszi egyben ennek a hozzáférésnek az adatkörét, illetve az adatkezelés célját is.

(13.20)

A törvénytervezet több helyen módosítja a postai szolgáltatásokról szóló 2012. évi CLIX. törvényt. Itt is a jogszabályi megfelelés, az állami szervezetek hatékony működése és az uniós előírásokhoz történő igazodás a leglényegesebb momentum. A tervezet a postatörvény 76. §-át úgy módosítja, hogy az a nemzeti hatáskört meg nem haladó mértékben lehetővé tegye, hogy a 2013., illetve '14. év tekintetében a központi költségvetés megtérítse a Magyar Posta által nyújtott közszolgáltatás kapcsán felmerült többletköltséget.

Egy következő módosítás az, hogy a kijelölt egyetemes postai szolgáltatót megillető jogosultságok körében nevesítésre kerül, hogy partnerszervezettel szerződéses jogviszonyt kapnak. Rögzíteni szükséges azonban, hogy a partnerszervezetre, mivel az általa végzett tevékenység teljeskörűen az egyetemes szolgáltató által kerül meghatározásra, számviteli elkülönítésre vonatkozó követelmények nem értelmezhetők, ezért az általa végzett tevékenységhez kapcsolódó bevétel célszerűen az egyetemes szolgáltató adatszolgáltatásában kell hogy megjelenjen.

A módosítási javaslatok elfogadása esetén kikerülnek a közbeszerzési törvény hatálya alól a postai szolgáltatók által végzett egyes tevékenységek, tekintettel arra, hogy ezek a postai szolgáltatók tekintetében az európai uniós irányelvek alapján sem minősülnek közbeszerzés-kötelesnek.

Tisztelt Képviselő Hölgyek és Urak! A postával kapcsolatos módosításokra azért van szükség, mert

mint azt önök is tudják, az állami társaság üzleti környezetében jelentős változások álltak be az elmúlt években. A postai szolgáltatások liberalizációja, a versenypiacon történő működés indokolja az EU-s jog alapján történő jogszabályi finomhangolást. Azt gondolom, hogy a nyereséges, saját forrásból egyébként folyamatosan milliárdos fejlesztéseket végrehajtó, 150 éves múltra visszatekintő vállalat számára meg kell teremteni a megfelelő működési feltételeket.

Szintén a megváltozott piaci körülményekre ad választ a szerencsejáték szervezéséről szóló 1991. évi XXXIV. törvény módosítása. Módosító javaslatnak köszönhetően a Szerencsejáték Zrt. már október 4-én hazánkban is el tudja indítani az EuroJackpot névre hallgató játékot, mivel a módosításnak köszönhetően a hatóságközi megállapodások megkötése nem lesz előfeltétele a tevékenység megkezdésének.

A jogi bizonytalanságok felszámolása, a technikai módosítások és az ésszerűsítés volt a célja a hulladéktörvény módosításának is. Az iskolai és óvodai papírgyűjtést eddig kizárólag hatósági engedéllyel lehetett végezni, annak ellenére, hogy eddig soha nem érte semmilyen hátrány a köznevelési intézményeket, nem indult ellenük hatósági eljárás, és úgy véljük, hogy szükséges rendezni ezt a kérdést. A módosítási javaslat tartalmazza azt is, hogy a hulladéklerakási járulék 2015. január 1-jétől eddigiekben meghatározott mértékét hozzá kell igazítani a közszolgáltatók teherbírási képességéhez. Ez azt jelenti, hogy azt a 2014. évi szinten kell meghatározni.

A piaci változásokra történő törvényalkotói felkészülés magyarázza a Nemzeti Eszközkezelőről szóló egyes törvényi rendelkezések módosítási szándékát. A biztosítási törvény változása miatt az életjáradékot nyújtó társaságok saját jogon 2015 januárjától nem jogosultak időskori életjáradékot nyújtani, az ilyen tevékenység biztosításnak minősül, ezáltal csak biztosító végezheti. Ebből kiindulva célszerű lehet az államnak az életjáradéki tevékenységet végző társaságokat vagy azok ingatlanfedezetét átvenni az időskori járadékot kapó ügyfelek érdekében. Ehhez szükséges a Net.-törvény módosítása, illetve e cél felvétele a Nemzeti Eszközkezelő meghatározott céljai közé.

A törvénymódosítási javaslatcsomag a szakmai szervezetelekről és az agrárpiacon szabályozás egyes kérdéseiről szóló 2012. évi CXXVIII. törvényt is módosítaná. A Hegyközségek Nemzeti Tanácsa piacszervezési intézkedés kiterjesztését kérte az olasz borimport kezelése érdekében, azonban annak teljesítését egy pillanatnyilag élő szabályozás akadályozza. A hatályon kívül helyezést mielőbb végre kéne hajtani, ugyanis a kiterjesztett intézkedés már most kedvező hatást gyakorolhatna a szőlő felvásárlási árára.

A lakások és a helyiségek bérletére, illetve az elidegenítésükre vonatkozó egyes szabályokról szóló törvény módosításának a célja a lakástörvény külföl-

di jogi és természetes személyek lakásvásárlásra vonatkozó szabályainak a pontosítása, amely szerint az ingatlan fekvése szerinti illetékes fővárosi és megyei kormányhivatal engedélye szükséges az ingatlan megszerzéséhez.

A javaslat kitér az új polgári törvénykönyv hatálybalépésével összefüggő módosításokról szóló 2013. évi CCLII. törvény megváltoztatására, az ügyvédekről szóló '98. évi XI. törvény és egyes kapcsolódó törvények módosítására és az egyes agrár- és környezeti tárgyban hozott jogszabályok módosítására. A javaslat az ügyvédek hamisítás elleni védelmi elemekkel ellátott, sorszámozott biztonsági jel használatára vonatkozó kötelezettségének halasztását célozza meg, hogy az ügyvédi kar biztonságosabban felkészülhessen, illetve hogy az ehhez szükséges informatikai fejlesztések megvalósítására megfelelő idő álljon rendelkezésre.

A javaslat módosítást tartalmaz a mozgóképről szóló 2004. évi II. törvényhez, pontosítja a magyar filmelőállító és a magyar filmgyártó definíciókat. Annak érdekében módosítja a filmelőállítók és filmgyártók részére nyújtható közvetlen és közvetett támogatások egyes szabályait, hogy minél több magyar nyelvű alkotás születhessen, illetve minél több magyar filmgyártó vehessen részt akár hazai, akár nemzetközi produkciókban. Ha a javaslatot elfogadja a parlament, lehetővé válik, hogy a hazai filmgyártási kapacitás a lehető legnagyobb kihasználtsággal működjön.

A médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról szóló törvény módosítása is időszzerűvé vált. A módosítással a Médiatanács és a médiahatóság eljárásai egyszerűsödhetnek, az eljárási szabályok egyértelműbbé válnak. A javaslat megteremti az összhangot az Európai Unió jogával és az Európai Bizottság gyakorlatával a társadalom számára kiemelten nagy jelentőséggel bíró események közvetítése, illetve az ezekhez kapcsolódó hatósági eljárások esetében.

A módosítás kiemelt célja továbbá az, hogy kormányrendelet rögzítse, hogy az egyes médiaszolgáltatók miként érvényesíthetik a kínált tartalom után a programdíjat. A javaslattal lehetővé válik, hogy a tartalomszolgáltatók végül is ne az előfizetőkkel fiztessék meg a többletköltségeket, hiszen ez pluszterhet róna a háztartásokra, ami nem lenne igazságos.

Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Hölgyek, Urak! Az általam felsorolt törvénymódosítási javaslatok a jogharmonizációt, a jogszabályi bizonytalanságok megszüntetését és tapasztalatok, releváns szakmai és érdek-képviselési igények beépülését szolgálják, hatékonyabbá tételét az állam működésének. Ahogy a médiatörvény módosítása is ezt mutatja, közvetve az önök előtt fekvő törvénymódosítás végső kedvezményezettjei minden esetben a magyar állampolgárok és a magyar vállalkozások. Az ő érdekeiket szem előtt tartva születtek meg ezek a tör-

vénymódosítási javaslatok, ezért kérem tisztelettel önöket ezek elfogadására. Köszönöm. *(Taps a Fidesz soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár asszony. Tisztelt Országgyűlés! Most a képviselői felszólalások következnek. Ezek első körében a vezérszónoki felszólalásokra kerül sor, képviselőcsoportonként 15-15 perces időkeretben.

Megadom a szót Völner Pálnak, a Fidesz képviselőcsoportja vezérszónokának. Ahogy mondtam, képviselő úr, maximum 15 perce van. Parancsoljon!

(13.30)

DR. VÖLNER PÁL, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Asszony! Tisztelt Képviselőtársaim! Az előttünk fekvő törvényjavaslat átfogóan igyekszik elvégezni egy első látásra aprónak és jelentéktelennek tűnő, de a magyar gazdaság szempontjából létfontosságú törvényt módosítást. A teljesség igénye nélkül a javaslat tartalmazza a takarékszövetkezeti törvény módosítását a szövetkezeti integráció megvalósítása érdekében; a hulladéktörvény módosítását, hogy megnyugtatóan rendezni tudjuk az iskolai papírgyűjtés körüli jogi helyzetet; tartalmazza a társaságiadó-törvény módosítását, hogy több pénz jusson az új hazai filmek készítésére; tartalmazza az Eximbank-törvény módosítását az export élénkítése érdekében; és nem utolsósorban az agrárpiaci törvény módosítását azért, hogy megállítsuk a hazai bortermelésre káros importot.

Az indítvány javaslatot tesz arra, hogy a választási évben a központi költségvetést ne október 15-ig, hanem csak október 30-ig kelljen benyújtani, annak érdekében, hogy a választást követően biztosított legyen a szükség idő a megfelelő szakmai előkészítésre. Azt gondolom, hogy ez egy méltányolható technikai módosítási szándék. Ehhez kapcsolódóan szeretném tolmácsolni a Fidesz-frakció azon javaslatát, hogy kerüljön ki az államháztartási törvényből az a passzus, miszerint a központi költségvetés benyújtását követő 30 napon belül az önkormányzatoknak is el kell fogadniuk a saját költségvetési koncepciójukat. Nem életszerű ugyanis, hogy a helyi közgyűlés már novemberben az ehhez szükséges információk birtokában legyen, ezért szeretném a frakció támogatásáról biztosítani ezt a szándékot. Ebben a kérdésben a frakció egy módosító indítvánnyal fog élni.

Arra tekintettel, hogy összesen 23 törvényt módosít a javaslat, engedjék meg, hogy a továbbiakban csak néhány módosítandó törvényről beszéljek, és a többi témát átengedjem képviselőtársaimnak.

Elsőként az Eximbank-törvény módosításáról szólnék. A Magyar Export-Import Bank Részvénytársaságról és a Magyar Exporthitel Biztosító Részvénytársaságról szóló 1994. évi XLII. törvény módo-

sítása lehetőséget teremt arra, hogy az Eximbank, illetve a Magyar Exporthitel Biztosító az ügyfelek által megvalósított befektetéseket is finanszírozza. A módosítás lehetővé teszi a devizakülföldi természetes személlyel történő szerződéskötést. Ezenkívül definiálja a nemzetközi versenyképességet javító befektetés, a nemzetközi versenyképességet javító beruházás és a nemzetközi versenyképességet javító forgóeszköz fogalmát.

A 6. és a 7. § hozzáilleszt egy új 17. §-t az Exim-törvényhez, amely szerint az igazgatóság és a felügyelőbizottság, valamint a vezérigazgató esetében megszűnik a pártizsátság viselésével való összeférhetlenség. A cél az, hogy a pártban betöltött tisztség ne legyen akadálya az egyébként szakmailag rátermett személyek kinevezésének. Sokszor előfordult ugyanis, hogy többéves tapasztalattal vagy kiemelkedő elméleti tudással rendelkező személyeket nem lehetett kinevezni, holott stratégiai célok és más körülmények indokolták tették volna e személyek kinevezését.

A 8. § avámítokra vonatkozó rendelkezéseit módosítja az Exim-törvénynek, amelynek célja, hogy összhangba hozza az erre vonatkozó szabályozást az uniós közösségi joggal. A közösségi jog csak abban az esetben engedélyezi harmadik ország felé vámtitkok kiadását vámáru-nyilatkozatban, ha arra az adott állam törvényi felhatalmazást ad. Ennek megfelelően ez a rendelkezés meghatározza azt az adatkört, amelyhez az Eximbank és a Mehib Zrt. hozzáférhet, valamint az adatkezelés célját és időtartamát. Ezek az egyéni vállalkozó adatai, a jogi személy adatai, valamint mindkettőjük esetében az export értékére vonatkozó, összesített adatok.

Fontos a lakások és helyiségek bérletére vonatkozó törvény módosítása is. A javaslat úgy módosítja a lakástörvényt, hogy kimondja: külföldi állampolgár vagy vállalat csak abban az esetben szerezheti meg hazai ingatlan tulajdonjogát, ha ehhez az illetékes fővárosi vagy megyei kormányhivatal hozzájárul. Ez vonatkozik a diplomáciai célokra szolgáló épületekre is, természetesen nemzetközi viszonyosság fennállása alapján. A javaslat ezenkívül beemeli a lakástörvénybe a külföldi jogi személy és a külföldi természetes személy fogalmakat.

Az ügyvédekről szóló '98. évi XI. törvény módosítása is számos apró, de fontos biztonsági garanciát épít be elsősorban az ügyvédi kamarai rendszerbe. A módosítás szerint a jövőben az ügyvédekről szóló törvény ügyvédi ellenjegyzéssel kapcsolatos szabályai oly módon módosulnak, hogy az ügyvédnek az általa aláírt okiraton el kell helyezni egy hamisítás elleni védelmi elemekkel ellátott, sorszámozott biztonsági jelet, matricát, amelyet aktiválnia kell. A javaslat ezenkívül 2015. január 1. napjáról május 1. napjára módosítja a letétkezelés megújított szabályainak hatálybalépési időpontját. A számviteli beszámoló területi ügyvédi kamara részére történő megküldésének kötelezettsége körében pedig részletesebb

szabályozást alakít ki annak érdekében, hogy az ügyvédek e kötelezettségüket jogértelmezési bizonytalanságok nélkül tudják teljesíteni.

A Magyar Fejlesztési Bank Részvénytársaságról szóló 2001. évi XX. törvény módosítását az indokolja, hogy a vonatkozó törvény alapján az MFB Zrt. tulajdonában álló befektetési, illetve kockázattőke-alapok kezelésére vonatkozó szabályokra s ezáltal az alapok befektetési tevékenységére nem minden esetben van ráhatása. Ezért van szükség a befektetési jegy és a kockázattőke-alap-jegy MFB általi szerzésére vonatkozó szabályok szigorítására. A módosított 9. § előírja, hogy az MFB által egy befektetési alapba vagy kockázattőke-alapba fektetett tőke nem haladhatja meg a szavatolótőke 20 százalékát, illetve szavatolótőkéjét.

A postai szolgáltatásokról szóló 2012. évi CLIX. törvény módosítása lehetővé teszi, hogy a Magyar Posta jogosult legyen a partnerszervezettel szerződést kötni. Szükséges rögzíteni, hogy a partnerszervezetre, mivel az általa végzett tevékenység kereteit teljeskörűen az egyetemes szolgáltató határozza meg, a számviteli elkülönítésre vonatkozó követelmények nem értelmezhetők, ezért az általa e törvény alapján végzett tevékenységhez kapcsolódó bevétel célszerűen az egyetemes szolgáltató adatszolgáltatásában kell hogy megjelenjen.

Tisztelt Ház! Azt gondolom, hogy a fent felvontatott szempontok megfelelően indokolják ennek a törvénynek a szükségszerűségét, ezért kérem, hogy annak ellenére, hogy valóban szerteágazó területeket érint a módosítás, támogassák a törvényjavaslatot. Köszönöm figyelmüket. *(Szórványos taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Nagyon szépen köszönöm. Most megadom a szót Tukacs István képviselő úrnak, az MSZP képviselőcsoportja vezérszónokának. Parancsoljon!

TUKACS ISTVÁN, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Asszony! Tisztelt Képviselőtársaim! A salátatörvényeket általában nem szeretjük. Ebben a Házban rutinszerűen szoktuk megmorogni azokat a tervezeteket, amelyek mint például most, jelen esetben is 23 törvényt terveznek módosítani anélkül, hogy ezeknek valamiféle logikai összefüggése lenne.

Nem szeretjük azért sem, mert tudjuk, hogy másra is használhatóak, mint törvények korrekciójára. Csak szeretnék emlékeztetni arra a kifejezetten tragikomikus esetre, amikor a Fidesz kormánya megszüntette a Költségvetési Tanácsot, majd elfelejtve, hogy az elnökét is le kell váltania, egy egészségügyi salátatörvényben tette ezt meg.

Ezért tehát a kérdés úgy szól, hogy vajon akkor mire lehet használni egy salátatörvényt. Jó ügyekre is, természetesen, amikor jogharmonizáció, törvényi korrekció szükséges, ezért tehát annak van szakmai alapja. Meg lehet arra is használni, hogy elintézzünk

benne politikai ügyeket, lobbizásokat és még ezer mást.

Azért említem ezt, mert rögtön itt az első módosításnál kicsit megmosolyogtató a költségvetés benyújtására vonatkozó javaslat. Emlékeztetnék rá, hogy az önök kormányának, tisztelt államtitkár asszony, a költségvetés benyújtásához a viszonya azért minimum sokszínű. Emlékezzünk vissza arra, amikor önök ezer indokkal érveltek amellest, hogy miért kell a költségvetés sarokszámait már az év közepén elfogadni. Ugye, volt ilyen, tisztelt képviselőtársaim? És a kormányoldalról számtalan érvel tudták alátámasztani azt, hogy miért ilyen égetően fontos a költségvetést korán elfogadni: mert az jó azoknak, akik terveznek, ilyenek például az önkormányzatok - amit egyébként Völner képviselőtársam is felémlített -, és így tovább.

(13.40)

És nagyon kalandos a viszonya a költségvetés készítéséhez a Fidesz-kormányaknak akkor is, ha visszaemlékszünk arra, hogy nekik sikerült például azt az állapotot előidézni, hogy előbb nyújtottak be költségvetést, majd utána nyújtották be a költségvetést megalapozó törvényeket; ami önmagában is komikus, hiszen a költségvetés megalapozása, például az, hogy milyen adóbevételek, illetékbevételek, milyen egyéb bevételek lesznek majd a költségvetésben, ezeket hogyan szabályozza a költségvetést megalapozó törvényben az adott kormányzati többség, és így tovább... - természetesen mindenki láthatja, hogy ez a fajta tévedés nem volt egyéb, mint a parlament mélységes lebecsülése. Csak úgy csendesen teszem hozzá, hogy ezt a költségvetés-készítést jellemezte az, hogy az utolsó alkalommal benyújtott tengernyi módosítás után már senki nem tudta ebben a Házban, hogy a költségvetés valójában mit tartalmaz.

Ezért tehát világosan ki kell mondani, hogy a költségvetés benyújtásának eltolása semmi egyebet nem szolgált, mint azt, hogy az önkormányzati választások alatt ne kelljen a költségvetés tételeiről már beszélni. Ne kelljen beszélni azokról a megszorításokról, amelyek jellemezték a benyújtott költségvetéseket eddig is. Mert miközben azt érzékeljük, hogy van, amire tengernyi pénz van - rutinszerűen említénem fel a stadionokat, most ne beszéljünk Matolcsy úr kis költségvetéséről, a 200 milliárdnyiról, ami önmagában is megérne egy misét -, a magyar felsőoktatást, az oktatást, közoktatást, az egészségügyet, a szociális ellátórendszereket eddig is sikerült mélyégesen kizsigerelni, és önök el akarják kerülni azt a vitát, hogy a következő évben ezekre a területekre miért nem lesz pénz.

Ezért tehát azt gondolom, hogy már csak önmagában ezért a politikai ügyeskedésért is azt kell mondania minden józanul gondolkodó erőnek itt a parlamentben, hogy ezt a salátatörvényt nem fogadjuk

el. Nem fogadjuk el, mert ha csak a szakmai ügyekre szorítkozna, a hulladékgazdálkodásra gondolok például, merthogy van benne ilyen is, és másra, akkor a dolog rendben lenne. Csakhogy ez a politikai ügyeskedés a költségvetés benyújtásával rontja azt a hitet, hogy itt valójában szakmai ügyről van szó.

Természetesen elhiszem, hogy szükség van az Eximbank és a Mehib szabályozására, de azt már nem hiszem el, tisztelt Völner képviselőtársam, hogy fel kellene oldani azt a szabályt, hogy a vezető tisztségviselők ne legyenek párttisztségviselők is. Itt a dolog arra ment ki eddig, hogy legalább direkt ne legyen lehetősége annak, hogy pártérdekek érvényesüljenek ezekben a testületekben vagy vezetői pozíciókban. Akkor pedig, ha valaki szakmailag pótolhatatlan, akkor fontolja meg azt, hogy visel-e párttisztséget vagy sem, mi számára a fontosabb. Úgy gondolom, hogy ez az a mozzanat újfent, ami ebben a tervezetben lényegesen rontja a hitelességét a benyújtott salátatörvénynek, hiszen szakmai szabályozással együtt egy füst alatt már nem kellene azért ilyen ügyeket intézni, mint például: miért ne lehetne a Fidesz elnökségi tagja, csak a példa kedvéért mondom természetesen, vezető tisztségviselő ezekben a testületekben?

A következő ilyen tétel a Magyar Fejlesztési Bank, amiben én a kockázattőke-befektetésekre vonatkozó szabályozást persze értem, de ezt a korlátozott gázkereskedelmet meg nem. Tehát ha a Magyar Fejlesztési Bank sok mindenre volt már jó, meg sok mindenre gondolják jónak, az állam egyetlen olyan bankját, amelyik fejlesztésekkel kellene hogy foglalkozzon, mégiscsak azt gondolom, hogy nem kellene felruházni ilyen ügyekkel, még akkor sem, ha egy társaságáról van szó, meg akkor sem, ha a tulajdonában van hasonló profil ennek a cégnek. Nem jó, mert utána majd ötletek támadnak, hogy mire használható még a Magyar Fejlesztési Bank, és nagyon nem örülnék neki, ha mondjuk, másfajta tevékenységek is bekerülnének ennek a banknak vagy a társaságainak a profiljába.

Hadd tárgyaljam, tisztelt képviselőtársaim, tisztelt Ház, együtt a postára és a takarékszövetkezetekre, valamint azok bankjára vagy azok integrációs szervezetére vonatkozó szabályokat. Azért gondolom ezt, mert a Magyar Posta a barátoknak való átjátszás köztes időszakában, amikor az állam lenyúlta a takarékszövetkezeteket és a Takarékbankot, tulajdonos lett a Takarékbankban, és ezáltal közvetett állami befolyást biztosított ebben, akkor az itt nem lévő, általam igen tisztelt Fónagy államtitkár úr azzal érvelt, hogy de hát, ez egy természetes dolog, hiszen a Magyar Posta hálózata, a takarékszövetkezetek hagyományai összeilleszthetőek, és természetesen kedvező dolog, hogy ez így történt.

Tisztelt Képviselőtársaim! Csak hadd emlékeztessem újra önöket arra, hogy a takarékszövetkezetek és a Takarékbank lenyúlása csúfos dolog volt. Már az indokai is egészen infantilisak voltak, mert

két - egyébként eddig sem bizonyított -, rosszul működő takarékszövetkezet miatt lenyúlt egy egész hálózatot. Államosított egy takarékszövetkezeti rendszert, valamint annak bankját, a Takarékbankot.

A csúfosabb dolog csak utána következett, mert ezt az államosított szektort továbbpasszolta a jó barátoknak, akik persze ott bábáskodtak az államosítás környékén is. Erről nem nagyon esik szó már mostanában, de azért arra is szeretném önöket emlékeztetni, hogy miközben ebben a tervezetben előttünk fekszik, hogy például a takarékszövetkezetek meg az integrációs szervezet is az alapszabályát most már tágabb lehetőségek között alakíthatja, abban az időszakban, amikor ez az állami lenyúlás megtörtént, a takarékszövetkezetek ott lévő tagjainak, akik dönthettek új alapszabályról, egy darab lehetőségük volt ebben a tekintetben: igennel szavazni. Mert sem nemmel nem szavazhattak, sem nem módosíthattak az előttük fekvő szabályokon.

Ezért tehát bujkál az emberben a gyanú, hogy vajon az előttünk fekvő szabályozás vajon mit jelent. A posta bizonyos tekintetben felmentést kap a közbeszerzés szabályai alól. Vajon mit jelenthet ez a takarékszövetkezetekkel való kapcsolatban? Különösen akkor, amikor pénzügyi szolgáltatások meg egyéb ügyek kiszervezésének a lehetősége is felmerül. Ezért tehát a takarékszövetkezetek lenyúlásának csúfos története újfent rontja az előttünk fekvő tervezet szakmaiságát, bármennyire is méltányolom államtitkár asszony és a Fidesz-frakció előadójának véleményét.

És aztán ilyen apróságok, hogy most jut eszébe az előterjesztőnek lazítani a szerencsejáték-szervezés szabályain. Értem én, persze értem, hogy ez is egy jogharmonizációs feladat, de ha azt vesszük alapul, hogy történt itt már minden kaszinóügyekben például, például az is, hogy neki nem kellett áfát fizetni a koncessziós díj után, meg ha nem tudja beindítani a kaszinóját az illető úr, aki tulajdonolja, akkor nem kell pénzt fizetnie a magyar költségvetésbe, Varga miniszter úr érvelése szerint azért, mert ez így van jól, mert akkor jobban tud működni, és akkor mindenkinek jó lesz, még az éhező gyerekeknek is, ezért tehát azt gondolom, hogy az ügyeknek az illetén való összegereblyézése nem túlságosan elegáns. Mint ahogy nem volt elegáns a 98 százalékos büntetőadó kivetése sem a különféle járandóságokra, történetesen a végkielégítésekre sem. Most itt előttünk fekszik egy jogi megoldás, természetesen ezzel a jogi megoldással különben semmi problémánk nem lehetne, csak miért kellett ezt a bolhacirkuszt eljátszani azokkal az emberekkel, akik például pedagógusként dolgozva és kirúgatva a végkielégítésüket vették fel, majd utána rájöttek, hogy nem marad ebből pénzük.

Támogatni fogjuk, ha erre külön tervezet születik, hogy a magyar kultúra, a magyar nyelv őrzése érdekében is, értékek teremtése érdekében is a magyar film kapjon jó lehetőségeket, mint ahogy jó lehetőségeket kellene kapni a magyar színjátszásnak

is és még sok mindenki másnak. De jut is eszembe ennek a tervezetnek a szemlélésekor, hogy vajon most a magyar film finanszírozásának döntő része kinek a kezében van. Hát, a kaszinótulajdonos úrban, ha jól emlékszem. Úgyhogy, ha mondunk szépeket arról, hogy mit szeretnénk elérni a magyar film ügyében, akkor tegyünk a másik oldalon szintén szépeket annak érdekében, hogy mindez hihető legyen.

(13.50)

Természetesen mindazon ügyekre, amelyek szakmai értelemben indokoltak lehetnek, igen a válaszunk, mégis azt gondolom, hogy az előttünk fekvő tervezet sok tekintetben tisztázatlan. Az indokolási részt többször átolvastam, és gyakorta találok ezzel az „azért, mert csak” típusú indoklásokkal, vagy amikor az előterjesztő magával az előterjesztéssel indokolja az előterjesztés megszületését. Ennél talán lehetne ezt tisztábban, világosabban és átláthatóbban is csinálni.

Most visszakanyarodok mondandóm elejére: különösen igaz ez a költségvetés készítésének ügyére, mármint ha komolyan vesszük azt, tisztelt Ház, hogy az ország központi költségvetésének megszületése nem politikai játszadozás kérdése. Valamikor ebben a Házban, amikor a képviselőségnek egy kicsit több ethosza volt - már elnézést, tisztelt képviselőtársaim, senkire nem gondolok, aki a teremben van -, akkor a költségvetés készítésének mechanizmusa minden képviselő ügye volt, mégpedig közös ügye. Azért kezdődött hamar, hogy mindenkinek legyen lehetősége szakmailag konzultálni ezekben a kérdésekben, felmérni a saját választókerületének vagy környezetének, vagy szakmájának gondjait, javaslatokat tenni, mérlegelni, kikérni mindazok véleményét, akik szakmailag ehhez értettek.

A költségvetés készítésének ez a fajta módja azonban eltűnt a magyar parlamentből, és azóta sem találjuk. Eltűnt persze a régi Költségvetési Tanáccsal is; már csak azért említem fel újra a költségvetési tanácsos ügyet, mert ugye nemcsak az volt tragikomikus, ahogy az elnököt leváltották egy salátatörvényben, hanem az is, hogy milyen mélységes igyekezettel próbálták meg azt a szuverén szervezetet eltávolítani, amelynek volt szakmai véleménye a magyar költségvetésről. Nos, én úgy gondolom, hogy ennél talán valamivel egyenesebben, tisztábban, világosabban kellene játszani ezen a pályán. Semmi baja nem lenne sem a kormányzó többségnek, sem pedig az ellenzéknek pláne, ha világos viták folynának arról, hogy hogyan készül a magyar központi költségvetés, hogyan készül hazánk a következő időszak közkiadásaira, mik ennek a körülményei és így tovább.

Ezért tehát, tisztelt Ház, tisztelt képviselőtársaim, ezt a tervezetet támogatni nem fogjuk, nem tud-

juk, ennek ellenére sarkalatos pontjaihoz nyújtottunk be módosító javaslatokat, kíváncsian várjuk a sorsukat. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps az MSZP padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Most megadom a szót Schmuck Erzsébet képviselő asszonynak, az LMP képviselőcsoportja vezérszónokának. Parancsoljon, képviselő asszony!

SCHMUCK ERZSÉBET, az LMP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Kövér László házelnök úr már tavaly novemberben ígéretet tett a 2014-es ciklusra vonatkozóan a parlamenti munka normalizálására, azaz többek között az átláthatatlan, össze nem tartozó témákat egybegyűró salátatörvények visszaszorítására.

Úgy tűnik, ez a szándék írott malaszt marad, most megint egy „vekker, mazsola, gázalarc” típusú, a lehető legtávolabbi témákat egy javaslatba gyűró tervezetet tárgyalunk, amelynek a részletei nemhogy egymással, de a törvénytervezet címével sincsenek a leghalványabb összefüggésben sem. Az egyes törvényeknek a költségvetési tervezéssel, valamint pénzügyi és a közüzemi szolgáltatások hatékonyabb nyújtásával összefüggő módosításáról szóló törvényjavaslatnak már a címe is abszurd. A költségvetési tervezésnek semmi köze a pénzügyi vagy a közüzemi szolgáltatásokhoz, azt az egy momentumot leszámítva, hogy a kormány ezeket a szektorokat fejőstehénnek tekinti, és telepakolta különféle új adókkal és díjakkal.

A salátában szereplő törvény módosítások többsége besorolható az érthetetlen, a fölösleges és az önkényes kategóriák valamelyikébe. Teljességgel érthetetlen például, miért kell az Eximbankról szóló törvényt úgy módosítani, hogy a beszállítói ügylet tekintetében lehetővé tegye a devizakülföldi természetes személlyel történő szerződéskötést, vagy hogy miért kell a bankokat földgáz-nagykereskedelmi jogosítványokkal felruházni. Világos, hogy itt az állami tulajdonú Magyar Fejlesztési Bank saját tulajdonú földgázkereskedő cégéhez szerkesztik meg utólag a jogi háttérrel, de a kérdés ettől még kérdés marad: Mi az értelme? Az állam korábban már megvásárolta az E.ON szintén földgáz-nagykereskedelemmel foglalkozó üzletágát, még hozzá a piaci ár többszöröséért, emellett a szintén állami MVM is folytat földgáz-nagykereskedelmi tevékenységet.

Mi szükség van itt egy harmadik állami szereplőre? Kivel akar versenyezni az állam a piaci szereplők kiszorítása után? Saját magával? Ha ennyire hisznek a piacban és a versenyben, akkor miért nem hagyják érvényesülni? Ha nem hisznek benne, akkor miért próbálják állami színekben rekonstruálni, amit korábban szétromboltak? És mennyibe fog kerülni mindez az adófizetőknek, illetve a gázfogyasztóknak? Azt ugyanis már volt alkalmunk megtapasztalni,

hogyan működik az állami nagykereskedelem. Ennek tipikus szereplője a MET nevű cég, a MOL leányvállalata, amelyből egyedül 2012-ben 55 milliárd profitot vettek ki az Orbán Viktor sportbarátai közé, illetve az offshore-lovagi körbe tartozó tulajdonosok. Az említett MET azzal foglalkozik, hogy az egyik állami nagykereskedő - leginkább az MVM - által a külpiacon olcsón vett gázt egy kicsit drágábban a távhőcégeknek eladja, a profitot pedig zsebre teszi. Természetesen az állami cég is üzletelhetne a távhősökkel, csak akkor nem lehetne magánzsebekbe csomagolni a sokmilliárdos magánprofitot.

Azzal, hogy mostantól az MFB is megjelenik az állami nagykereskedők között, tovább csökken a szektor átláthatósága, és tovább nő az esélye a hasonlónak, az államot és a fogyasztókat megkárosító konstrukcióknak. Olyan érvet azonban nem hallottunk, és tartok tőle, hogy nem is fogunk, ami megindokolná, miért van szükség rá, hogy az állami gáz-nagykereskedők osztódással szaporodjanak.

*(Mirkóczki Ádámot a jegyzői székben
Hiszékeny Dezső váltja fel.)*

Egyértelműen a felesleges kategóriába tartozik az iskolai papírgyűjtés újraszabályozása, legalábbis akkor, ha minimális hitelt tulajdonítunk az eddigi kormányzati állításoknak. Az iskolai gyűjtéssel nem volt semmi probléma egészen addig, amíg a kormány májusban be nem jelentette, hogy 2015 januárjától ez a tevékenység az új hulladéktörvény alapján tiltott lesz, az iskolák pedig gyűjtsenek inkább használt elemet vagy rongyokat.

Az akkori kormányzati állásfoglalásban az is szerepelt, hogy sokkal előnyösebb, ha az iskolák helyett a nonprofit közszolgáltatók gyűjtik a papírt. Augusztusban újabb közleményben erősítették meg a tiltást, most viszont az érintett minisztérium azt állítja, hogy soha senki nem akarta betiltani a gyűjtést, az Orbán-kabinet sem, bizonyítékul pedig azt teszik hozzá, hogy egyetlen iskola sem kapott az utóbbi hónapokban büntetést a papírgyűjtés miatt. A nyilvánvaló kormányzati és szabályozási káoszt most egy olyan rendelkezéssel kívánják orvosolni, amely évente kétszer, 5-5 napos időtartamra engedélyezi az iskoláknak azt, ami eddig sem volt tilos. Ennél ékebb példát valószínűleg nincs rá, hogyan oldja meg az orbáni törvénygyár a saját maga által létrehozott problémákat.

Aztán itt van például a médiatörvénynek a semmiből, bármiféle megelőző egyeztetést és az iparági szereplők megkérdezését nélkülöző önkényes módosítása, amely nem engedélyezné a két nagy kereskedelmi tévének - RTL, TV2 -, hogy adásukért 2015-től pénzt kérjenek. Rendkívül népszerű, populista lépésnek gondolhatja a kormány az RTL Klub és a TV2 esetében a fizetős üzleti modell tiltását. Valójában ezzel nehezen orvosolható károkat okozhatnak a magyar televíziós piacnak, és közvetett módon

leépítésekhez vezethet a magyar médiában. A jelenleg elérhető bő száz csatornának kevesebb mint negyede van bejelentve Magyarországon, ami nem véletlen. Számos uniós országban - például Nagy-Britannia, Csehország - nem vagy alig kell fizetni műsorszolgáltatási díjat.

(14.00)

Nálunk viszont azért, hogy a csatorna nevét felvigyék egy Excel-táblába, mert más szolgáltatás nem jár érte, kisebb televízióktól évi 40-50 milliót, nagyobbaktól bő 100 milliót kér éves szinten a médiahatóság, miközben a kormány mondaná meg nekik, hogy mennyi pénzt kérhetnek az adásukért. Ezért aztán nem lepődnék meg, ha a még Magyarországon bejegyzett maradék kereskedelmi csatornákat is elgondolkodtatná egy ilyen lépés, és inkább külföldre költöznének. Bár tudunk olyan csatornáról, amely külföldre költözésének örülne a kormányzat. Lehet, hogy ez is a cél.

Az a politika, ami megfogalmazódik a salátatörvényben, pont szembe megy azzal a közjót szolgáló korábbi kormányzati célkitűzéssel, ami az volt, hogy minél több médiaszolgáltatót csábítsunk az országba. Köszönöm a figyelmet.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Most megadom a szót Staudt Gábor képviselő úrnak, Jobbik. Képviselő úr, negyedóra áll rendelkezésére. Parancsoljon!

DR. STAUDT GÁBOR, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Egy újabb salátatörvény van előtünk. Nem szeretjük a salátatörvényeket, és nem azért, mert finnyások vagyunk, hanem azért, mert annyi területet próbálnak összefogni, és olyan, egymással összefüggésben nem lévő területet próbálnak szabályozni, amit szakmailag is nehéz lekövetni, akár az adott minisztériumnak, akár itt a parlamenti vitában jelen lévő miniszternek vagy államtitkárnak. És olyan dolgokat lehet elrejtteni benne, amikről esetleg nem esik szó az országgyűlési vitában, mert mondjuk, nem szúrta ki senki, vagy esetleg nem tartotta valamelyik frakció fontosnak megemlíteni, de attól még benne marad, és komoly károkat okozhat. Tehát ez az, amit ebben a salátatörvényben is jó néhányat láthatunk.

Én sorba mennék, és kiemelnék egy-két főbb problémás pontot, amelyeket úgy gondoljuk, hogy nem így, nem ebben a formában kellett volna elfogadni, vagy adott esetben egyáltalán nem kellett volna elfogadni vagy ide behozni a Ház elé.

Először is az Export-Import Bankról szóló szabályozást szeretném megemlíteni. Teljesen egyértelmű az, ha egy fontos gazdasági funkcióról beszélünk, akkor a fennálló összeférhetetlenségi szabályok nem véletlenül jöttek létre. Már egyébként az általános indokolásban is szót ejt erről a jogszabályalkotó,

pontosabban arról, hogy az igazgatóság és a felügyelőbizottság tagja, illetve a vezérigazgató esetében a párttisztviseléssel kapcsolatos összeférhetlenségi szabályok enyhítésre kerülnek. Sajnos, ha ilyet olvasunk, akkor mindig felmerül, hogy ezt éppen kire szabja a Fidesz-KDNP-többség. Úgy is fogalmazhatnánk, hogy ez a lex kicsoda lesz. Utána mindig kiderül, hogy itt a nagy tiltakozások és ellenvélemények kifejezése után, mármint kormányzati oldalról, bizony-bizony megjelenik egy olyan ember, megjelennek olyan emberek, akik párttisztviseléget töltenek be, és utána egy fontos állami tisztségbe behelyezhetőek voltak. Erre számtalan példát lehetett az elmúlt négy évből is hozni. Ez a folyamat, úgy tűnik, folytatódik.

De ha ez nem lenne elég, akkor még a végzettségi kritériumok esetében is fellazítják a szabályokat. Úgy fogalmaznak az indokolásban, hogy nem indokolt, hogy ilyen szigorú végzettségi szabályokat állapítsanak meg. Nem véletlen, úgy gondolom, hogy ez eddig benne volt a törvényben. Ha ez nem lenne elég, tehát a szabályok enyhítése általánosságban nem lenne elég, még beiktatnak egy olyan pluszengedményt, hogy a miniszter ettől is eltérhet, és nemcsak hogy szakirányú vezetői gyakorlat esetén alkalmazandó 12 hónap nem kell, hanem elég 18 hónap egyéb vezetői gyakorlat. Úgy gondolom, hogy mondjuk, egy vezérigazgató esetében, egy ilyen fontos pozíciónál azért a miniszter számára sem szabadna megadni az eltérés lehetőségét. Ezért vannak a jogszabályok, hogy azokat mindenki betartsa, és ez a miniszterre is ugyanúgy érvényes legyen. Nem jó ez az irány. Természetesen ezt meg lehet próbálni megmagyarázni, de sikerrel kevésbé.

Aztán a közbeszerzésekről szóló szabályozások esetében kicsit bizonytalan voltam, amikor olvastam, hogy ez milyen irányba fogja módosítani a médiapiacot és az állami pénzek kiosztását. Azt, hogy a kormányzati kommunikációs feladatok ellátása központosított eljárás keretében a jövőben működőképes lehet, illetve, hogy ilyen eljárás keretében ezeket ki lehet osztani, még most nem látjuk pontosan. Lehet, hogy erre tud a kormány jelen lévő képviselője válaszolni, hogy itt talán a „nem létező” Simicska-Orbán-háborúnak egy újabb fejezetét láthatjuk, és esetleg újabb hirdetőik is belépnek a piacra, és a listára felvételekre kerülnek. Vagy esetleg más okok határozzák meg ezt a szabályozást. Itt is a gyakorlat fogja megmutatni, hogy önök a boszorkánykonyhákban a háttérben mit terveztek el, de egyelőre érdeklődéssel várjuk a következő lépést.

Az államháztartási törvény módosításánál az, hogy a választás évében 15 nappal kitolják a költségvetés benyújtásának határidejét, akár még egy magyarázható indok is lehet. Mivel most október 12-én lesz az önkormányzati választás, ha ezután október végéig benyújtásra kerül a költségvetés, akkor ez a parlament által elfogadható lesz. Viszont valóban felmerülhet az, hogy volt olyan év, amikor ezt tavasz-

szal benyújtották. Ez természetesen nincs ezzel összhangban, de önmagában nem ez képezi a törvény legnagyobb problémáját.

Viszont, hogy áttérjünk egy nagyon problémás területre: postai szolgáltatások. Az európai uniós koherenciakérdések megteremtése, az európai uniós jogyagnak való megfelelés persze szép és jó, de ennél több van az előterjesztésben, és ennél nagyobb problémákat találhatunk. Arról van ugyanis szó, és itt most tényleg tegyük félre azt, hogy mi az, amit az Európai Unió elvár és kötelezően a magyar szabályozásba be kell iktatni, talán Völner képviselőtársam is mondta, hogy van egy olyan rész, amit nem vár el az Európai Unió, de mi mégis beiktatjuk, és ez a postai szolgáltatások kiszervezhetősége.

Arról van ugyanis szó, hogy a Magyar Posta mint 2020-ig mindenképpen egyetemes szolgáltató megteheti azt, hogy a gyűjtés, feldolgozás, szállítás és kézbesítés feladatköreit kiszervezi, vagyis privatizálja. Kiadja olyan magánszolgáltatóknak, akik ezt majd el tudják végezni. Na most, itt kezdődnek a problémák, hogy miért van erre szükség. Azért van erre szükség, mert a Magyar Posta nem tudja ellátni a feladatát? Ha ez, akkor írják le ezt! De véleményem szerint nem erről van szó. Arról van szó, hogy haveri cégeket oda szeretnének engedni a húsosfazék közelébe, ki szeretnének szervezni ezeket a szolgáltatásokat. Nyilván ezek a cégek nem veszteségesen fogják ellátni, nem olyan árat fognak mondani ezekre a szolgáltatásokra, amivel ők veszteséget termelnek.

Nyilvánvalóan ezt nyereséggel tudják majd ezek a cégek elvégezni. Na már most, ha nyereséggel tudják elvégezni, akkor vagy arról van szó, hogy ez jelen pillanatban a Magyar Postánál szintén nyereséggel működik, vagy, ha nem működik nyereséggel, akkor viszont a kiszervezés után sokkal nagyobb összegeket kell majd ráköltetni, tehát az adófizetők is rosszul járnak. Hiszen a Magyar Postát, ha jól tudom, akkor adófizetői forintokból is kell támogatni. Pont erről szól az Európai Unióval való egyeztetés, hogy mekkora az az összeg, és milyen módon lehet állami támogatásban részesíteni egy egyetemes szolgáltatót.

És ráadásul, ha ez nem lenne elég, alapesetben úgy fogalmaz a törvény, hogy ezek a cégek a kiszervezett szolgáltatásokat a saját nevükben végzik, persze lehetnek itt kivételek bizonyos esetekben, de alapvetően a saját nevük alatt végzik, és ennek a tevékenységnek elméletileg hasonló színvonalon kellene megjelennie. De az emberek felé ez nem a Magyar Posta logójával fog megjeleni az esetek többségében. Egyébként az általános indoklás olyan szépen fogalmaz, hogy már-már az ember a lényeg fölött könnyen át is siklik, úgy szól, hogy a törvényjavaslat a Magyar Posta stratégiájának megfelelő új működési struktúrája alkalmazásának lehetőségét fogalmazza meg. Szóval, értik? Ez egy új struktúra, hogy ugyanúgy, ahogy a BKV-nál a buszjáratokat kiszervezték, a vagyonelemeket értékesítik, úgy most majd a Magyar Postánál is ezt az irányt vesszük föl.

Természetesen annak szellemében, hogy a kormány minden fronton azt harsogja, hogy a kormány ugyan privatizációt nem hajt végre, sőt a közszolgáltatások terén vissza akarja szerezni a korábban privatizált közszolgáltatókat.

(14.10)

Na most, amit itt látunk, az teljes mértékben szembemegy ezzel. És nem tudom, hogy mi ennek az indoka, illetve sajnos sejtem, de erre egy nyílt és őszinte választ azért elvárnánk a magyar kormány képviselője részéről.

S akkor itt felhívom még egy veszélyre ezzel kapcsolatosan a figyelmet. Ugyanis ha elkezdjük kiszervezni, privatizálni - használjuk a privatizáció szót, mert erről van szó, ha egy tevékenységet kiszervezünk, magánszereplőknek adjuk ki, s ők ráadásul nyereséggel fogják ezt ellátni, bizonyosan drágábban, mint ahogy most, akkor azt privatizációnak nevezük -, ezzel megindul a Magyar Posta szétverése, és a kormány felkészül arra a helyzetbe, hogy 2020-ban mi lesz akkor, ha adott esetben egy másik egyetemes szolgáltatót kell kijelölni. Mert mi van akkor, ha ezek a kiszervezések olyan szintre jutnak, hogy a postának egy meghatározó tevékenységi körét már érinteni fogják. Miért ne érintenék, hiszen a küldemények gyűjtése, feldolgozása, szállítása, kézbesítése a postának egy meghatározó fő feladatát jelenti. Eljön a 2020, már 60 százalékban kiszervezésre kerültek ezek a területek, akkor milyen egyszerű lesz azt mondani, hogy a Magyar Posta tulajdonképpen már el se látja azt a feladatát, amit néhány éve ellátott, illetve úgy látja el, hogy magáncégeket szervezett be - ez lehet akár néhány cég is, tehát nem kell ezt sok partnernek kiadni -, és utána azt lehet mondani, ha már több mint 50 százalékát ezek a cégek látják el, akkor miért nem adjuk oda nekik az egész egyetemes postai szolgáltatást. Miért ne tegyünk meg? S akkor már nyilván nehéz lesz azt mondani, mert papíron nagyon szépen ki lehet majd mutatni, hogy milyen rosszul működik a posta, és ezek a cégek milyen kiválóan végzik a tevékenységüket.

Én attól tartok, és ezekben az esetekben sajnos mindig beigazolódott, hogy nekünk lett igazunk, hogy a sátáni logika abba az irányba hat, hogy a Magyar Posta szétverésre fog kerülni, és középtávon sincs meg az a biztos alap, amivel kapcsolatosan kijelenthetjük, hogy működni is fog. Arról meg nem is beszélve - most azon túl, hogy a kormányzat, ahogy mondtam, mindig elutasította a privatizációt -, hogy mi lesz azokkal a dolgozókkal, akik jelen pillanatban ezeket a tevékenységeket végzik. Mi lesz a kézbesítőkkal, mi lesz azokkal az alkalmazottakkal, akik ezeket a feladatköröket jelen pillanatban a Magyar Postánál ellátják? Megmondom, mi lesz: valószínűleg el fogják őket bocsátani. Vagy jobb esetben

majd alkalmazni fogják azoknál a cégeknél, amelyek ezeket a feladatokat átveszik.

Pont ugyanez játszódik le jelen pillanatban a BKV-nál is. A szemünket vessük Budapestre, mert úgy tűnik, Budapesten a liberalizmusban és a privatizációban előrébb járnak, mint a kormány. Ott ugyanúgy megígérték, hogy nem lesz privatizáció, ugyanúgy kiszervezték a járatokat, és ugyanúgy drágább lett ezeknek a járatoknak az üzemeltetése. Persze el lehet mondani, hogy néhány új buszt üzembe helyeztek, de hát azoknak a buszoknak a lízingdíját közvetve az adófizetők fizetik, hiszen a kiszervezett cégek ezeket hitelre megvették és érvényesítik a főváros felé, de közvetlenül a BKV, a BKK, majd a főváros felé azokat a díjakat, amelyekért ők üzemeltetik, illetve fizetik ezeket a hiteleket. Nagyon jó, hogy vannak új buszok, de ezek néhány év alatt majd a szolgáltató magáncégek tulajdonába kerülnek, miközben valójában a díjakat a magyar adófizetők fizetik.

Ezt nem szeretnénk látni a postánál. Elég nagy baj, hogy a Tarlós István vezette fővárosnál ez a gyakorlat meghonosodott. S nézzék meg, milyen érdekes, hogy nem is olyan régen a buszgarázsok eladását, illetve hasznosítását is meghirdették, mert ha nincsenek buszjáratok, illetve kiszervezték őket magánvállalkozóknak, akkor már buszgarázsokra sincs szükség. Ez nagyon szépen kimutatható! Ezek a folyamatok szépen begyűrűznek, és csak az fog fővárosi vagy állami kézben maradni, ami veszteséges, ami ráfizetéses, és minden, ami kicsit is nyereséges vagy megfelelő módon a haveri cégeknek kiadható, az kiadásra is kerül és kiadásra is fog kerülni.

Ez az a folyamat, aminek a Jobbik elejét szeretné venni. Ebben tényleg az a legpikánsabb, amit Völner Pál is elmondott, hogy erre nem kötelez minket az Európai Unió. Nem kötelez minket arra, hogy az egyetemes szolgáltatónak, a Magyar Postának meg kelljen nyitnia bizonyos üzleti területeit, illetve bizonyos tevékenységeit ki kelljen szerveznie. Ha viszont nem köteleznek minket, akkor már megint miért tesszük meg? Vagy adjanak rá egy őszinte választ, ha tudják, hogy esetleg mi ennek az oka, vagy ha ezt nem teszik meg, akkor nyilván azt kell feltételeznünk, hogy amit itt elmondtam, az a valóság, és a hosszú távú cél a Magyar Posta szétverése a privatizáció és a kiszervezések útján. Már csak ezért sem tudjuk a salátatörvény-javaslatot elfogadni.

Persze sok minden másról is lehetne beszélni, én igyekeztem kiemelni a legfontosabb területeket. A Jobbik részéről még várhatók felszólalások az ügyben.

Köszönöm szépen, elnök úr.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A vezérszónoki felszólalások végére értünk. Tisztelt Országgyűlés! A határozati házsabály rendelkezése szerint most az elsőként jelentkezett független képviselő szólhat 15 percben. Ennek alapján megadom a szót Szelényi Zsuzsa képviselő asszonynak. Negyed-

órája van, ahogy mondtam, maximum, képviselő asszony. Parancsoljon!

SZELÉNYI ZSUZSANNA (független): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Képviselőtársaim! A Kormány Képviselője! Érdekes, jogalkotói szempontból riasztó irományt nyújtott be Lázár János a kormány képviseletében pár nappal ezelőtt. Úgy tűnik, hogy páran látták, akik most itt ülnek, de azért kíváncsi volnék, hogy mit szolt az Országgyűlés méltóságára és jogalkotói felelősségére méltó módon büszke házelnök, amikor találkozott ezzel az előterjesztéssel. Hogy engedhette meg egyáltalán, hogy a parlament elé kerüljön ez az elképesztő zagyvaság?

Az előttünk fekvő egyes törvények s a többi módosításáról szóló, több mint 110 paragrafusból álló 60 oldalas valami 23 törvényt módosítana. Olyan törvényeket, mint a hitelintézetekről, a szerencsejáték szervezéséről, a postáról, a hulladékról, a lakások és helyiségek bérletéről szóló, az elektronikus hírközlésről, a földgázellátásról szóló, mind önmagában is nagyon jelentős törvények. Ezeknek egymáshoz az égardta világon semmi köze nincs. Ezeket egy csomagban, rendkívüli eljárásban szeretnék módosítani. Szégyenteljesnek tartjuk a jogalkotásnak ezt a módját. Ez a parlament egy banánköztársaság parlamentjeként viselkedik akkor, ha hajlandó elismerni, hogy ezt a tákalmányt ilyen statáriális eljárás keretében a kormány áttolja rajta.

Kedves Képviselőtársaim! A parlament, ha még valaki emlékszik erre, a választópolgárokat képviselő felelős, szuverén jogalkotó testület. Szabad a törvényjavaslatokat visszadobni, szabad azt leszavazni, szabad az emberi méltóság és a tisztesség jegyében nemet mondani rá. Rogán Antal a devizahiteles javaslat kapcsán azt nyilatkozta, hogy vége van az apró betűs szövegek világának Magyarországon. Hát ez mi, ha nem az apró betűs szövegek Magyarországa?

Nézzünk egypárat a javaslatban foglalt elképesztőségek közül! Mindenekelőtt a javaslat egyik kardinális pontja, amely október 31-ig kitolná a költségvetési törvény benyújtásának határidejét. Jól látom vajon, hogy a kormány nem képes időre elkészülni idén a költségvetéssel? Vagy lehet, hogy esetleg arról van szó, hogy az önkormányzati kampány során kényelmetlen lenne előállni azokkal az újabb megszorító intézkedésekkel, amelyekkel az egyensúlytalanságokat akarják majd rendezni. Vagy esetleg az önkormányzati választás alatt el akarja titkolni azt, hogy a gazdaság valójában milyen állapotban van Magyarországon. Nem akarja elmondani nekünk a kormány, hogy mennyit költ egészségügyre, közoktatásra, folytatja-e a forráskivonást a felsőoktatásból, egyáltalán folytatódik-e a magyar emberek lecsúszása. Nem akarja megmondani, hogy hogyan tartja majd a 3 százalékos költségvetési hiányt, és hogyan csökkenti az államadósságot. Erről szolt a költségvetési törvény elhalasztása. Ez az, amit láthatatlanná

akar tenni a kormány az önkormányzati kampány idején.

Nagyon komoly probléma ez, hiszen az Alaptörvény 36. cikke alapján az Országgyűlés alkot törvényt a költségvetésről. Nem a kormány, az Országgyűlés. Az Országgyűlés nem elfogadja vagy tudomásul veszi a kormány költségvetését, hanem a mi alkotmányos jogunk az, hogy a költségvetést megalkossuk.

(14.20)

Abszurdításban van bőven ebben a tákalmányjavaslatban a továbbiakban is. Az egyik ilyen, amit már többen is szóvá tettek, de talán az egyik legnagyobb piszokság, hogy a Magyar Export-Import Bank, illetve a Magyar Exporthitel Biztosító vezetésébe már párttisztviselők is bekerülhetnek. Hová tűnt az összeférhetetlenségre oly kényes ízlésük, kedves kormányképviselők? A kormány ma már a látszatát sem kelti annak, hogy fellépne az üzleti és a politikai szféra káros összefonódása ellen, egy olyan foglyul ejtett állam ellen, amely a közpénzeket a magánszerek felé irányítja.

Ez a törvényjavaslat nyíltan szakít az Alaptörvénnyel harmonizáló és nagyon is következetes szabályozási gyakorlattal. Az Alaptörvény XXIII. cikkének (8) bekezdése értelmében ugyanis bizonyos politikai semlegességet megkövetelő közmegebíztással- és az állami tulajdonban lévő pénzüzetek vezetése nyilvánvalóan ebbe a kategóriába tartozik- összeférhetetlen politikailag a pártfunkció. Ez egy alkotmányellenes javaslat.

Az a törekvés, hogy az állami pénzüzetek vezetői pártérdekeket szolgáljanak, nagyon súlyos aggályokat támaszt a közpénzek felelős felhasználásával kapcsolatban, és komolyan felveti a nyílt korrupció gyanúját. Ez a javaslat indokolatlanul bontja meg a korábbi egységes szabályozást. Magától értetődően felvetődik a kérdés, hogy a javaslat benyújtója vajon melyik konkrét párttembert kívánja ebbe a pozícióba ültetni. Nyilvánvalóan elfogadhatatlan ez a gyakorlat.

A tákalmány egy harmadik pontja keresztülhúzza a televízióknak azt a lehetőségét, hogy a televíziócsatornák a reklámadó miatt megnövekedett terheik egy részét a kábelszolgáltatókra hárítsák át. Teljesen nyilvánvaló, hogy ez a cél a sajtó kiszolgáltatottságának a fenntartását szolgálja, nem függetlenül a kormánypárti oligarchaháború legfrissebb fejleményeitől. Azt nem tudjuk, ki fog ebből győztesen kijönni, de az egészen biztos, hogy nem az emberek lesznek azok. Vagy előbb-utóbb minden drágább lesz, vagy egyszerűen nem lesznek rendes adók, hiszen mindennek ára van. Ára van a híreknek, ára van a szórakozásnak, ára van a tájékozódásnak. Ez a javaslat a tájékozódás szabadságának nyilvánvaló szűkítését célozza.

Az egész benyújtott tákolmány úgy, ahogy van, teljes mértékben elfogadhatatlan. Kérem a kormány képviselőjét, hogy próbáljanak normális, európai törvényjavaslatokat benyújtani, addig ezzel sajnos nincs mit kezdeni. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! Most kétperces felszólalásokra van lehetőség. Két percre kért szót Heringes Anita képviselő asszony, MSZP. Öné a szó. Parancsoljon!

HERINGES ANITA (MSZP): Köszönöm szépen a szót. Az elmúlt hónapokban már többször jeleztük önök felé, hogy a rosszul működő hulladékgazdálkodási rendszer hol a települési önkormányzatoknak, hol a szolgáltatásért egyre többet fizető lakosságnak, hol az iskolai papírgyűjtésből kizárt kisdíjaknak, hol pedig maguknak a hulladékgazdálkodó cégeknek okoz komoly károkat. Most úgy látjuk mégis, hogy bár államtitkáraik és miniszterük is többször, több véleményt fogalmazott meg... - volt, aki azt mondta, hogy a hulladékgazdálkodás rendszerét ne tegyük tönkre az iskolai papírgyűjtés engedélyezésével. Volt, aki azt mondta, Illés Zoltán, hogy a gyerekek inkább rongyot és elemet gyűjtsenek az iskolában, pedig tudjuk, hogy az elem veszélyes hulladék, amelynek felhalmozása nem biztos, hogy szerencsés az iskola területén. Ahogy látjuk a módosításban, éppen hogy most módosítják azt a részt is, hogy a savas, ólmos akkumulátorokat hogyan fogják tudni hasznosítani, hiszen Magyarországon ez nem megoldható. Így elég érdekes az, hogy erre biztatta Illés Zoltán a fiatalokat az iskolákban.

Mégis van valami öröm ebben a törvénymódosításban, hiszen többször felhívtuk az önök figyelmét, hogy az iskolai papírgyűjtés a gyerekek nevelésére nagyon-nagyon jó eszköz. Ezért örömmel veszem észre, hogy a többször kért módosítást most megteszik, hiszen módosító indítványt nyújtottunk be önökhöz a hulladéktörvényhez az én nevemben, amelyet kértük, hogy tárgyaljanak is. Így örömmel a holnapi napon a bizottságon napirendre tűztük, ahol biztosan az én módosítomat elutasítják, de örömmel látom, hogy nagystíluson viszont bevették a törvénymódosítások közé.

Egyetlenegy dolgot még szeretnék a hulladékgazdálkodással kapcsolatban elmondani. A rezsi-csökkenés miatt most sem tudják a hulladéklerakási járulékot fizetni a cégek, így a 2014-es szinten való befagyasztás semmiképp nem megoldás. Köszönöm. *(Taps az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! Most a további képviselői felszólalások következnek. Felhívom figyelmüket, hogy 15-15 perc áll rendelkezésükre. Először az írásban előre jelentkezett képviselőknek adom meg a szót. Elsőként jöjjön Galambos Dénes képviselő úr, Fidesz. Öné a szó. Parancsoljon!

DR. GALAMBOS DÉNES (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Asszony! Tisztelt Képviselőtársak! Völner Pál vezérszónoki felszólalásában jelezte, hogy 23 törvényt módosít az előttünk fekvő javaslat, és többen szoltak erről, hogy miért 23 törvény van egyben összefoglalva, és milyen megoldás ez.

Azt gondolom, hogy a salátatörvények általában nem szerencsések, mégis azt mondom, hogy jogtechnikailag és időszerűségét tekintve nincs más lehetőség előttünk, és azt gondolom, hogy az önmagában koherens szabályoknál tehát azt kell mindig vizsgálni, hogy az adott törvényen belül a koherencia megvan-e, nem pedig a 23 törvény egészében. Nyilvánvalóan nem is vetették föl a képviselőtársak, de azt gondolom, nem ördögötől való dolog az, ha bizonyos esetekben ezzel a jogtechnikai megoldással kell élni.

Amiről én most szeretnék szólni, az két részterület, illetve két jogszabály, nagyon fontos területek. A második igazán aktuális, az a borágazatot érintő kérdéskör, az első pedig a mozgóképről és a filmről szóló.

A mozgóképről szóló 2004. évi II. törvény módosításának célja az Európai Bizottság által 2013 novemberében kihirdetett új filmművészeti közlemény, amely közlemény a filmekhez és az egyéb audiovizuális alkotásokhoz nyújtott állami támogatásról szól, és a rendelkezéseinek átültetése történik a hazai filmtámogatási programba és az ennek jogi kereteit biztosító filmtörvénybe. Ennek érdekében a magyar filmelőállító és a magyar filmgyártó vállalkozás definíciójából törlésre kerülne a tulajdonosi összetételre vonatkozó rendelkezés, és a törvény kizárólag magyarországi székhelyhez kötné a fogalom meghatározását.

E módosító rendelkezések kedvezőbb szabályokat állapítanak meg a filmelőállítók számára, amennyiben a magyar nyelven gyártott, valamint az alacsony költségvetésű filmek esetében a támogatási intenzitás felső határát 100 százalékra emelik. Ez jelentős segítséget jelent azon gyártóknak, akiknek a támogatáshoz szükséges önrész előteremtése nagy nehézségeket okoz, például a magasabb költségvetésű filmek esetében. Vagyis lehetővé válik, hogy indokolt esetben egy adott filmalkotás költségvetésének teljes egészét lehessen biztosítani a támogatásból.

A társasági adóról és az osztalékadóról szóló 1996. évi LXXXI. törvény módosítása szerint pedig a filmgyártásra igénybe vehető közvetett támogatás mértéke a filmalkotások magyarországi filmgyártási költségvetésének 25 százalékára emelkedik, amely rendelkezést néhány kivétellel mára a mozgóképzakmai hatósághoz 2014. június 25-ét követően benyújtott, folyamatban lévő kérelmeknél is alkalmazni szükséges vagy kell.

Magyarország az eddigi 20-ról 25 százalékra emeli a filmgyártáshoz kapcsolódó közvetett támogatást. Ez azt jelenti, hogy minden, Magyarországon

elkötött 100 forint filmgyártási költségből a filmgyártó 25 forintot visszakap.

Az elmúlt évek tapasztalatai alapján jelentősen megnőtt az érdeklődés a magyarországi filmgyártási lehetőségek, helyszínek, szakemberek, filmgyártók, céges stúdiók iránt, és hazánk jelenleg a legvonzóbb forgatási célpont a régióban. E pozíció megerősítését szolgálja a 25 százalékos közvetett támogatás bevezetése, amellyel fenntartható, sőt élénkíthető a magyarországi filmgyártási aktivitás, az itt készülő filmalkotások költségének növekedése pedig hozzájárul a filmgyártással összefüggő adóbevételek további növekedéséhez. Iparági számítások szerint minden Magyarországon filmgyártásra fordított összeg 36 százaléka a költségvetés bevételeit növeli.

A másik témám a borágazatot érintő, ez pedig a szakmaközi szervezetekről és az agrárpiaci szabályozás egyes kérdéseiről szóló 2012. évi CXCVIII. törvény módosításának háttere és jelentősége. Amint államtitkár asszony is szólt róla, a statisztikák szerint Olaszországból évente tapasztalhatóan 500-600 ezer hektoliternyi bor érkezik Magyarországra, nagyrészt irreálisan alacsony árú folyóborként. A hazai bortermelés 20 százaléka is elérő behozatal zavarja a piacot, és leginkább a kunsági borvidéken a szőlőfelvásárlási árak letörésével is fenyeget. Ennek a folyamatnak a megállítására számos intézkedés történt.

(14.30)

Júniusban a Földművelésügyi Minisztérium a szőlő- és borágazat szakmaközi szervezeteként elismert Hegyközségek Nemzeti Tanácsát vonta be ebbe a kérdéskörbe és ennek rendezésébe, és egy szervezetebb, összehangoltabb tevékenység vette kezdetét ezen a területen. Az agrárpiaci törvény mostani módosításával elhárulhatnak az akadályok az elől, hogy díj ellenében megváltható ellenőrző jegyet lehessen bevezetni a sokszor dömpingáras és gyenge minőségű importborokra. A változtatásokkal bezárulhatnak azok a kiskapuk, amelyekkel az importőrök kijátszatták volna az ellenőrző jegyes rendszert, de az intézkedés egyúttal növeli a borpiaci áfacsalások felderítési esélyeit is. A tervek szerint a literenként 30 forintba kerülő ellenőrző jegyeket október 15-e után kell megváltani, de a Hegyközségek Nemzeti Tanácsa ezzel párhuzamosan 22 forintos fejlesztési támogatást nyújt azon tagjainak, akik kizárólag magyar szőlőből készítenek földrajzi jelzés nélküli asztali bort, tehát ez egy komoly támogatás és segítség, és éppen aktuálisan érinti a szüret dandárjában levő gazdálkodókat és természetesen a borászokat. Mind ezt fontosnak tartottam elmondani, már csak annak okán is, hogy olyan impulzusokat adjunk a következő hetekben, amelyek segítik a borágazat szereplőinek a piacra jutását.

Tisztelt Képviselőtársaim! A fentiekre tekintettel kérem, támogassák a törvényjavaslatot. Köszönöm, hogy meghallgattak.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Most Volner János képviselő urat illeti a szó, Jobbik. Parancsoljon!

VOLNER JÁNOS (Jobbik): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Előre kell bocsátanom azt, hogy nemcsak mi nem szeretjük ezeket a salátatörvényeket, hanem egyetlen ellenzéki képviselő sem szereti, hiszen a kormányzat rendszeresen úgy terjeszti ezeket be, hogy különböző, egymással össze nem függő, tartalmukban teljesen eltérő törvényjavaslatokat egyesít egyetlen csomagban, azután akkor, amikor egy ellenzéki párt azt mondja arra, hogy nem támogatom, hanem mondjuk, nemmel szavazok vagy tartózkodom, egyes részeit támogatnám, hogyha külön szavazhatnék róla, akkor a kormány rendszeresen azt a piszkos trükköt alkalmazza utólag, hogy elkezd arról beszélni, hogy az ellenzék nem támogatta, amikor arra egyébként lehetősége lett volna, meg lett volna a lehetőség megszavazni, de ellene szavaztak, vagy éppen nem támogatták, tehát tartózkodtak.

Most ebben az esetben is arról van szó, hogy jó néhány törvény, különböző törvény módosítására kerül sor egyetlen javaslaton belül, nincs lehetőségünk arra, hogy egyes törvényi részeket külön nevéssünk, és azt mondjuk, hogy ezeket támogatjuk, másokat nem, a végén együtt fogunk róla szavazni; a kormány pedig - már most biztosra vehetjük - vissza fog élni ezzel a helyzettel, és azt mondja majd, hogy a Jobbik vagy éppen egy másik ellenzéki párt nem támogatta ezt az előremutató kezdeményezést.

Na de miről is van szó? Rögtön itt a törvényjavaslat első pontjában a lakások és helyiségek bérletére, valamint elidegenítésükre vonatkozó egyes szabályokról rendelkezik a törvényjavaslat, ebben a törvényjavaslatban szabályozzák többek között azt is, hogy külföldi személy adott esetben a kormányhivatal engedélyével juthat vagy nem juthat termőföldhöz, és önmagában ez volt az a kérdés, amiért a Jobbik rendkívül kemény szembenállást tanúsított tavaly még a földtörvény vitájában a kormányoldallal szemben, amikor azt mondtuk, nem lehet az, hogy külföldiek számára Magyarországon áruba bocsássuk a termőföldet, mert akkor az a föld, amiért az őseink évszázadokon keresztül küzdöttek, a saját vérüket hullajtották azért, hogy ezt a földet megőrizték, harc nélkül, pusztán gazdasági eszközökkel rövid időn belül át fog kerülni jelentős részben külföldiek tulajdonába. Ez egy olyan kérdés, ami mellett soha nem fogunk szó nélkül elmenni, mert nemzeti pártként a lelkiismeretünkre hallgatva ezt nemes egyszerűséggel nem engedhetjük meg magunknak. És tessék arra gondolni, több mint ezer éve áll itt Európa közepén ez az ország, Magyarországnál sokkal erősebb katonai hatalmak ellenében megvédték ezt a földet az őseink, és most ahhoz képest azt mondjuk, hogy mivel az Európai Unió tagjai vagyunk, ezért belenyugszunk abba, hogy ez a föld

elidegeníthető legyen külföldiek részére. És mindezt egy olyan kormányzás alatt, ami magát keresztény-nemzeti kormányként definiálja, a Fidesz és a KDNP koalíciós együttműködésével valósul meg ez a hazáruháással felérő lépés. Ezt nyilvánvalóan nem fogjuk támogatni. Külföldi ne szerezhesse meg a magyar termőföldet, mert egyébként az fog történni, hogy a tőkeerős külföldi vásárlók kivásárolják, kiveszik alólunk ezt az országot, és azok a vazallusok, akik nagyon sokszor politikai támogatással segítenek nekik, készséggel együttműködnek ennek a folyamatnak a betetőzésében. Nyilvánvaló, hogy ezt nem fogjuk hagyni.

El szeretném azt is mondani, hogy amikor az Eximbankról szóló jogszabályhelyeket módosítja a kormány, akkor olyan lépésekre kerül sor, amivel nagyon nehéz egyetérteni, ugyanis eddig megszüntette a törvény azt a lehetőséget, hogy egy párttisztiséget ellátó személy az Eximbanknál vezető tisztségbe kerülhessen. Most pedig - nyilván nem hátsó szándék nélkül: majd látni fogjuk azokat az embereket rövidesen felbukkanni, akik politikai kinevezésként kerülnek ezekbe a pozíciókba - úgy rendelkezik a törvény, hogy ezeket a korlátozásokat felpuhítja, és sajnos én attól tartok, hogy az elmúlt négy évhez hasonlóan most is annak leszünk tanúi, hogy a kormány a saját embereit, a saját kegyeltjeit ülteti függetlenséget kívánó, szakmai pozíciókba. Itt emlékeztetnék azoknak az eseményeknek a végtelen sorára, mint például amikor kinevezték a volt Fidesz-tagból lett legfőbb ügyészt, amikor kizárólag a Fidesz jelölhette meg a Médiatanács tagjait, és kizárólag fideszes delegáltak ültek az Alkotmánybíróságba, kizárólagos fideszes delegáltak ültek a Magyar Nemzeti Bank különböző pozícióiba; itt nem nagyon volt erről még semmilyen egyeztetés sem, önmagában a kormány képes volt az egyébként függetlenséget kívánó pozíciókba - és ezt a függetlenséget nem csak Európában, szerte a fejlett világban tisztelik - a saját potentátjait beültetni. És most azt láthatjuk, hogy az Eximbank egy újabb bástyája lesz a Fidesznek, néhány politika által kinevezett személy be fog kerülni ezekbe a pozíciókba. Nyilvánvaló, hogy ezzel nem lehet egyetérteni.

Fel kell hívni még egy nagyon fontos dologra a figyelmet, hogyha már az Eximbankról beszélünk és a gazdaságfejlesztés különböző prioritásait nézzük. A kormány, nyilvánvaló, nem kis részben politikai okokból elsősorban az export növekedését próbálja elősegíteni, holott a gazdaságpolitikai eszköztár hatékonyságát, költséghatékonyságát tekintve adott esetben lehet, hogy sokkal célszerűbb lenne a legtöbb ágazat esetében az import kiváltására alkalmas termékek hazai előállítását vagy az importhelyettesítő termékek hazai gyártását támogatni, ahelyett, hogy megpróbálnánk a külpiacon teret nyerni. Mi is áll ennek az általam elmondott és fölvezolt logikának a háttérében? A saját piacunkon, ott, ahol a jogszabályi környezetet a Magyar Országgyűlés határozza

meg, sokkal eredményesebben, győzelmi esélyekkel szembe tudunk szállni a külföldi cégekkel, tehát ha elsősorban a saját piac megtartására fordítunk pénzt, arra, hogy a magyar termelőkapacitások ne tűnjenek el végleg, akkor költséghatékonyabban használjuk föl a forrásainkat, mint ha az egyébként protekcionista eszközökkel operáló nyugat-európai piacok valamelyikére próbálnánk nagyon komoly exporttámogatásokkal betörni. A kormánynak azért nem áll ez az érdekében, mert sokkal látványosabban kommunikálhatóak az exportsikerek, azok az exportsikerek, amelyek egyébként nem magyar gazdasági szereplőkhöz köthetők, hanem elsősorban az itt megtelepedett külföldi cégekhez; gondoljunk például az Audi, a Mercedes térnyerésére. A német luxusipart támogatjuk jelenleg a magyar adófizetők pénzéből, azért, mert a látványos GDP-növekedést ezek a termelőüzemek produkálják, nem a magyar gazdasági szereplők, nem foglalkoztatnak több embert - ez a tavalyi költségvetés zárszámadásából egyértelműen kiderült -, hanem arról van szó, hogy jólesik a kormánynak ezt lekommunikálni, és épp ezért a gazdaságfejlesztési prioritások nem az ésszerűség irányába hatnak, nem úgy, hogy minél hatékonyabban használjuk föl az adófizetők pénzét, hanem azt követik, hogy a kormányzati kommunikációt a pénznek milyen felhasználási módja támogatja jobban. Ez nyilvánvaló, hogy a nemzeti érdekekkel ellentétes, a Fidesz hatalmi struktúrájának bebetonozását szolgáló javaslat.

(14.40)

Amikor a közbeszerzésekről szóló törvényt a törvényjavaslat 12. pontjánál módosítani szeretné a betérjesztő, akkor semmi egyébről nincs szó, mint hogy a kormányzati kommunikációs feladatok ellátásával kapcsolatos közbeszerzéseknél úgy változtatja meg a szabályozást, hogy központosított eljárást kelljen alkalmazni. Azaz egy tetszőleges listából egy előre minősített pályázói kör esetén a pályázat kiírója maga ki tudja választani versenyztetési eljárás nélkül azt a céget, amellyel a későbbiek folyamán szerződni fog. Hölgyeim és uraim, tessenek belegondolni! Minősítenek egy kört, benne van ebben a körben, mondjuk, hét-nyolc cég, benne van, mondjuk, egy-két kormánypárti cég - mit fog tenni az az ember, aki adott esetben pártkinevezettként ott ül egy pozícióban? Nagyon jó eséllyel - az eddigi gyakorlat-hoz hasonlóan - azt a céget fogja törvényesen - törvényesen! - megrendeléshez juttatni, akit szeretne, egy hozzá közel álló, szintén az ő pártjában helyet foglaló vállalkozót. Ezt a lehetőséget a fejlett demokráciák kizárják, hölgyeim és uraim. Az áttekinthetőség, a versenyfolyamatok érvényesülése a legfontosabb gazdaságpolitikai kritériumok egyike.

És tessenek arra gondolni, amikor a magyar állam mint a magyar gazdaság legnagyobb megrendelője évente körülbelül 1600 milliárd forintot elkölt a

hazai közbeszerzési rendszerben, úgy költik el ennek a pénznek a nagy részét, hogy nincs érdemi verseny, hanem hasonló központosított és egyéb eljárások keretén belül, protekcionista módon kiosztják a pénzeket az arra hivatott politika közeli cégeknek. Ez az, ami megkülönböztet egy fejlett demokráciát és egy banánköztársaságot egymástól.

És én tisztelettel azt kérem a kormányoldaltól, ne éljen vissza a kétharmados parlamenti felhatalmazással. Én tudom, hogy az ilyen javaslatokkal, mint amit most beterjesztettek, törvényessé lehet tenni az ország széthordását, de ez azt eredményezi, hogy Magyarország nem fejlett demokrácia lesz, hanem harmadik világbeli banánköztársaság, mert úgy viselkedik a jogalkotó kormánytöbbség, olyan törvényeket hoz, ami ezt eredményezi. És ez szégyen az egész országra nézve. Akkor is, ha önöket egyébként az emberek megválasztották, és kétharmados parlamenti felhatalmazást adtak a Fidesz-KDNP-koalíciónak.

Szintén nem tudunk azzal egyetérteni, hogy a postai szolgáltatásokról szóló törvény módosításával gyakorlatilag a postai tevékenység liberalizációja előtt enged teret a kormány. Tisztában vagyunk természetesen azzal, hogy van egy európai uniós nyomás a kormányon azzal kapcsolatban, hogy liberalizálja ezt a tevékenységet, nyissa meg a saját piacát, és természetesen demagóg lenne azt állítani, hogy nincs versenyelőnye egy meglévő, bevezetett, országos fiókhálózatot működtető postai szolgáltatásnak. Nyilvánvaló, hogy ezt a monopóliumot - mert ez egy kvázi monopólium, ami kialakult ezen a területen - rendkívül nehéz megtörni, azonban egyes részei, ugyanúgy, mint eddig is, a nyereséges részek igenis kiszervezhetők. És én attól tartok, hogy ezzel a lépéssel, amit itt látunk körvonalazódnival, a kezdeti csíráját ültetjük el annak, hogy a Magyar Postának egyes legnyereségesebb részeit kiszervezzék a későbbiek folyamán, és magánérdekeltségek javára működhessen. És azért, hogy ezt megelőzzük - nem azért, mert tökeellenesek vagyunk, hanem azért, mert a magyar nemzeti érdeket óvjuk -, ezt a javaslatrészt sem tudja támogatni a Jobbik, nemes egyszerűséggel azért, mert közösségi tulajdonban szeretnénk ezt az ágazatot tartani.

Nagyon fontosnak tartom egyébként annak is a tisztázását, hogy milyen szektorok, milyen gazdasági ágazatok azok, amelyekben a kormány teret szeretne nyerni. Én úgy gondolom, hogy egy kormányzati ciklust megelőzően, még a választási kampányban nagyon fontos lenne a kiszámítható gazdaságpolitika érdekében meghatározni, hogy melyek azok a szektorok, amibe be szeretne hatolni a kormány, milyen eszköz- és keretrendszerrel szeretne ezekben a szektorokban alkalmazni. Erre azonban még négy és fél éves Fidesz-kormányzás után sem volt lehetőség, vagy legalábbis ezt a kormány nem tette meg. Most is csak találgatni tudunk, hogy mi lesz, amittől meg szeretne válni - például a postai szolgáltatásokat

privatizálni szeretné a kormány? Nem mondják meg nyíltan, a törvényjavaslatban viszont már ezt előkészítik. Nem mondják meg nyíltan azt sem, hogy a médiabirodalmakat adott esetben a saját hatalmi érdekeik szerint szeretnék átrendezni, de a törvényekben ez a törekvés már megjelent.

Az országnak, az egész nemzetnek kárt okoz az, hogyha a gazdaságpolitika, a társadalompolitika nem kiszámítható, azért, mert egy bizonytalan légkörű országba senki nem szeretne investálni, nem jönnek a beruházások, nem jönnek létre azok a nemzetgazdasági szempontból kiemelt jelentőségű beruházások, amelyek egy tartós jóléti fordulatot eredményeznének az országban. Ez a salátatörvény, amit így beterjesztettek, jó néhány ponton, az előbb részletezett területeken sajnos pont ezt a kormányzati törekvést erősíti meg, bizonytalanságot szül és a Fidesz hatalmi érdekeit szolgálja. Egészében véve tehát a Jobbik nem támogatja. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps a Jobbik soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Most soron következik Szabolcs Attila képviselő úr, Fidesz. Parancsoljon!

SZABOLCS ATTILA (Fidesz): Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársak! Ahogy képviselőtársaim is említették, a most tárgyalt törvényjavaslat számos fontos jogszabályt pontosít. Engedjék meg, hogy a környezettudatosság jegyében a hulladékgazdálkodási törvény módosításáról és ennek kapcsán az iskolai papírgyűjtés jogi háttéréről ejtsek néhány szót.

A hulladékról szóló 2012. évi CLXXXV. törvény módosítását a hulladék gyűjtésével és tárolásával, a hulladéklerakási járulékkal és a melléktermékkel kapcsolatos szabályok pontosítása indokolja. Annak érdekében, hogy a gyűjtéssel, a tárolással és a melléktermékkel kapcsolatos szabályozás egységesen értelmezhető és alkalmazható legyen, a törvény vonatkozó rendelkezéseit rugalmassá kell tenni. Ez abban az esetben érhető el, ha a gyűjtőre vonatkozó definíciót pontosítjuk, a tárolást a tartós tárolástól megkülönböztetjük, és a tárolást külön definiáljuk, továbbá egyszerűsítjük és kormányrendeleti szintre delegáljuk a melléktermékre vonatkozó szabályokat.

Ami a gyűjtést illeti, 2015. január 1-jétől Magyarországon a lakosságnál képződő üveg-, papír-, fém- és műanyag hulladékot minden településen szelektíven kell gyűjteni. Ezeket a célokat Magyarországon elsősorban a folyamatosan bővülő házhozmenő rendszerrel, illetve hulladékgyűjtő szigetek és hulladékgyűjtő udvarok létesítésével lehet elérni.

Az iskolai papírgyűjtés törvényi lehetőségét is megteremti a törvény módosítása. A változtatással egy 14 éve fennálló jogi anomáliát sikerül orvosolni, az iskolai és óvodai papírgyűjtésre ugyanis eddig csupán általános szabály vonatkozott, vagyis hatósági engedéllyel lehetett végezni. Ennek ellenére a 14 év alatt egyetlen kormány, így az Orbán-kormány

sem akadályozta az iskolai papírgyűjtést. Az iskolákat soha semmilyen módon nem érte hátrány, nem indult ellenük hatósági eljárás.

A hulladékról szóló törvény módosítása értelmében az intézmények évi két alkalommal, legfeljebb öt-öt napon keresztül gyűjthetnek papírt. Ezt követően önállóan dönthetnek arról, hogy továbbértékesítik, amiből saját bevételhez juthatnak.

A kormány és ezen belül a Földművelésügyi Minisztérium elkötelezett a környezettudatos szemléletformálás mellett, amelyben az iskolai papírgyűjtésnek pótolhatatlan jelentősége van. A jogi helyzet rendezésére azért volt szükség, hogy az iskolák és óvodák a jövőben jogilag is tiszta és rendezett szabályok között folytathassák ezt a tevékenységet. Ez azért is fontos, mert Magyarországnak nagyon szigorú, egyre nagyobb hasznosítási arányokat meghatározó uniós előírásoknak kell megfelelni a hulladékgyűjtés területén.

Annak érdekében, hogy Magyarországon a hulladéklerakásnak a hulladékhasznosítás viszonylag rövid időn belül alternatívája lehessen, ugyanakkor a vállalkozások erejét a jelenleg alkalmazandó hulladéklerakási járulék összege ne roppantsa meg, a hulladéklerakási járulék összegét a hazai gazdasági viszonyokhoz és a hulladékgazdálkodás jelenlegi fejlettségéhez mérten kell meghatározni.

(14.50)

Így a hulladékról szóló törvény második módosítása befagyasztja a 2014-es szinten a hulladéklerakási járulék összegét. Ez hatezer forintot jelent tonnánként, és a jelentős mértékben köztulajdonban lévő lerakók üzemeltetőit érinti. Jelentős pénzügyi és adminisztrációs könnyebbséget jelent a gazdálkodó szervezetek számára az a módosítás, amely lehetőséget teremt arra, hogy a gazdálkodó szervezetek begyűjtési és tárolási engedélyei ne veszítsék hatályukat 2014. december 31-ével, hanem az eredeti érvényességi időn belül használhassák azokat.

Tisztelt Képviselőtársak! Most pedig engedjék meg mint aktív polgármester is, hogy a frakció és a magam nevében kiálljak egy módosítási szándék mellett. Az államháztartási törvény jelenleg előírja, hogy az önkormányzatoknak a központi költségvetés benyújtásához kötötten be kell nyújtaniuk egy költségvetési koncepciót. A szándékot, a biztonságos tervezés feltételeinek biztosítását értjük, ám úgy gondoljuk, hogy ez a rendelkezés nem alkalmazkodik a valósághoz, így egy fölösleges púp az önkormányzatok hátán. Egy ilyen korai időpontban ugyanis még nem láthatják előre a helyi önkormányzatok, hogy mennyi forrással gazdálkodhatnak a következő évben, hiszen még a központi költségvetés sincs elfogadva. Ráadásul ebben az időszakban kell törvény szerint különböző beszámolókat is elkészíteni és benyújtani.

A koncepció így szükségképpen általános, konkrétumokat nem tartalmazó lesz, így én is támogatom, hogy ezt a passzust vegyük ki az államháztartási törvényből. Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps a kormánypártok padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A következő szót kérő Szakács László képviselő úr, MSZP. Parancsoljon!

DR. SZAKÁCS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Tényleg még nem találkoztunk olyan képviselővel, aki szerette volna a salátatörvényeket, természetesen mi sem, hiszen korábban is elhangzott az, hogy van, amelyben van egy-két dolog, amelyet tudnánk támogatni, de természetesen az egészet nem tudnánk támogatni. Én úgy gondolom, hogy amit most itt láttunk, és már többször is hallottam, hogy jogharmonizáció, korrekció, törvények javítása; én egyetlenegy ilyet nem találtam ebben, és a vitában pedig kiderült - én úgy gondolom -, hogy talán nincs is. Azért nehéz helyzetben van államtitkár úr, amikor a gázkereskedéstől a magyar filmig a kultúrán át, az Eximbanktól a Mehibtól a Postán át a papírgyűjtésig, a műsorszolgáltatásig és a tisztségviselők összeférhetlenségéig kell mindent megvédeni.

Úgy gondolom, hogy ennek egyetlenegy oka van, a picit rövidre sikerült, esős nyáron pontosan le tudjuk képezni ebben a salátatörvényben a központi erőternek a változásait. Gyönyörűen leképezi.

Én ebből amit ki szeretnék emelni a többi, pillanatnyi lobbierdek, partikuláris érdek mellett, amelyet most önök ezzel a salátatörvénnyel kiszolgálnak, az az MFB. Itt néhányan már be is kiabáltak, hogy az MFB lassan most már savanyúcsukrot is árulhatna, de az, hogy az MFB miért kezd el majd gázkereskedéssel foglalkozni, és ahogy azt az expozéban is hallhattuk, mitől lesz majd ettől Magyarország energiaellátása biztosabb, amikor egy saját, ugyancsak állam által tulajdonolt megacég, az MVM mellé egy mini MVM-et hoznak létre saját maga konkurenciájaként, úgy gondolom, hogy ezt sem lehet másképpen értékelni, mint hogy gyönyörűen leképezi a központi erőternek az egy nyár alatt történő változásait, és azt természetesen megpróbálja követni a törvény.

Ez a további belső diverzifikálás, ami valójában azt jelenti, hogy létrehoznak még egy szervezetet, ami ezzel foglalkozik, ez azt jelenti, hogy a kormánynak most már kétféle is lehet természetesen pénzt és tőkét juttatni akkor, amikor majd gázkereskedésről lesz szó, illetve kétfelől is keletkezhet neki bevétele. Ez nyilvánvalóan egyéni politikai érdekeket vagy egyes partikuláris politikai érdekeket szolgál. Megint kié lesz majd az a másik szemétdomb, vagy ki lesz a kakas majd azon a dombon, aki majd ezen a dombon is kapingálni fog? Én megmondom őszintén, hogy ezen kívül ebbe sajnos mást nem lehet beelátni.

Amit viszont bele lehet látni, az az, ahogyan önök most már hitbizományként kezelik az MNB-t, az MFB-t, hiszen az MNB-nek is azért olyan portfóliója van most már, amit sem a törvény nem enged, sem eddig nem volt ilyen, sem szokás nem volt egyébként sehol sem Európában. Csak emlékeztetőül, azért a Magyar Nemzeti Bank most már ingatlanportfóliót tart fenn, műemlékvédelemmel foglalkozik, és a közgazdaság-tudomány oktatására mintegy 200 milliárdot költ; mindig el kell mellé mondani, ami a másfélszerese a magyar felsőoktatásra költött teljes költségvetési támogatásnak. Az MFB pedig most gázt fog árulni. Tehát a Magyar Fejlesztési Bank gázt fog árulni.

Nem volt jó az expozéban lévő indokolás, szeretném rá felhívni a figyelmet. Az, hogy az MFB egy szomszédos országban vagy akár többben is már a kereskedelemben ugyan részt vesz, és ott a közműszolgáltatásban is esetleg részt vesz, nem azt jelenti, ők nem ezt fogják csinálni Magyarországon. Magyarországon ők tőzsdei kereskedést és nagykereskedelmet fognak csinálni. Ezzel csinálnak önök maguknak egy saját kis MFB-t, ahelyett, hogy azzal foglalkoznának, ami - én úgy gondolom - nemsokára mindenképpen jobban fog ennél érdekelni, főleg a keleti helyzet alakulásának a fényében, hogy itt vagyunk lassan szeptember közepén, miért nincsenek még feltöltve a gáztározók. Ezzel kellene foglalkozni, nem pedig kiszorgálni azokat a partikuláris érdekeket, amelyeket ezek a nagyon-nagyon unortodox magatartások, illetve unortodox megoldások jelentenek.

Nem szólok arról, hogy ez mennyiben veszélyezteti az alaptevékenységet. Én biztos vagyok benne, hogy minden egyes banknál, így az MFB-nél is az alaptevékenység kárára semmifajta más vállalkezési tevékenységet nem folytathat a bank. Ennek az üzletnek nyilvánvalóan van kockázata. Ezt a kockázatot hová árazták be? A költségvetésben ez hol fog megjelenni? És megengedheti-e magának ezt a Magyar Fejlesztési Bank?

A többiről az előttem szólók, úgy gondolom, szépen beszéltek és hosszan is, ami ebben a törvényben benne van, az, továbbra is állítom, rengeteg pillanatnyi lobbierdeke, amit a nyár összehozott. Amit pedig látunk, ami nincsen benne, az jogharmonizáció, ami nincsen benne, az törvényi korrekció; az nem korrekció, ha valakiknél enyhítünk az összeférhetlenségi szabályokon csak azért, hogy pártfunkcionáriusokat is ki lehessen nevezni ezután az Eximhez. Amiről pedig nem szól még, az a felsőoktatás, amire még 2009-ben is többet költöttünk, amiről nem szól még, az az iszonyatosan megalázó forráshiánnyal rendelkező egészségügy, amiről még nem szól, az pedig, mondjuk, az a szociális rendszer, ami ma már Magyarországon az élethelyzetek 56 százalékába avatkozik be. Ez a szám csak azt mutatja, hogy Magyarországon több mint a fele azoknak az élethelyzeteknek a száma, amelybe ennek a hatalmas rendszernek, amit szociális ellátórendszernek hí-

vunk, be kell avatkozni azért, mert a többit, éppen ezért, mert azokat elhanyagolják, államtitkár úr, nem tudják megfelelően kezelni.

Összegezve a mondókámat, azt szeretném mondani: megint a gombhoz varrunk kabátot; megvan-e ezek az érdekek, amelyeket mi értünk, én úgy gondolom, hogy ezeket az érdekeket és érdekvitákat önöknek párton kellene tartani, nem pedig a kormány szintjére felemelve a törvényalkotás elé hozni, és kiszorgálni őket. Ezért nagy biztonsággal mondhatom, hogy a Magyar Szocialista Párt nem fogja tudni támogatni ezt az előterjesztést. Köszönöm a figyelmet. *(Taps az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! Most kétperces felszólalásokra van mód. Kiss László képviselő úr kért szót, MSZP. Parancsoljon!

KISS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Csak röviden az Eximbank ügyét ragadnám ki.

(15.00)

Azt gondolom, hogy ellenzéki képviselőtársaim nem beszélhetnek erről a kérdésről eleget. Ez a törvény, amely előttünk van, sok esetben felveti azt a kérdést, hogy ki áll mögötte, vajon mire hozzák a szabályokat. Elnézést kérek az előbbi bizalmatlanságért, de talán egy tucat példa van már arra, hogy így alkotnak önök törvényt.

(Az elnöki széket dr. Latorcai János, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

Engedik, hogy párttisztviselők vagy párttagok is legyenek az Eximbank vezető tisztviselői, felpuhítják ezt a szabályt. Nem tudjuk, hogy miért, mi ennek az oka, ki ennek az oka. Ráadásul a végzettségre vonatkozó szabályokon is módosítanak. Ezek olyan kérdések, amelyek persze, ha nem törtétek volna meg korábban azok az esetek, amikor tanúi lehetünk annak, hogy először egy hasonló kaliberű módosítást áttolnak a Házon, majd azután megjelenik valamelyik fideszes káder, aki elfoglalja ezeket a pozíciókat, akkor nyilván senki nem lenne ilyen gyanakvó. De tudjuk nagyon jól, csak emlékezzünk a néhány héttel ezelőtt történetekre, módosítják a felsőoktatási törvényben a felsőoktatási vezetőkre vonatkozó képzettségi követelményeket, ezeket egyszerűsítik, majd hirtelen van egy jelentkezés a Testnevelési Főiskola, amely önállóvá válik, vezetőjének.

Ezek olyan dolgok, amelyek mellett nem lehet elmenni szó nélkül, ezért szeretnék kérni önöket, hogy az ilyen törvényalkotások ne legyenek a rendszer részei.

Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Kérem képviselőtársaimat, hogy kíván-e még valaki felszólalni. Kiss László képviselő úr újra jelentkezik? Tessék parancsolni ismételt hozzászólásra!

KISS LÁSZLÓ (MSZP): Elnézést kérek, csak azt gondoltam (Tállai András: *Magadnak beszélsz?*) korábban, hogy ez egy pergő vita lesz így a végén, de természetesen nem töltöm ki a 15 percet, megnyugtatók mindenkit. Amit elmondtak előttem, ez nagyon lényeges a salátatörvények sorsáról. Tudják, ez egy olyan helyzet, hogy ha egy salátában vannak olyan elemek, amiket az ember szeret, meg vannak benne olyan elemek, amiket az ember nem szeret, akkor a legvége az, hogy nem eszi meg. Ennek a törvénynek vitathatatlanul vannak olyan részei, amelyek szerintem jók. Heringes Anita képviselőtársam módosító indítványára reagálva fontos az, hogy önök visszahívják például az iskolai papírgyűjtés kérdését. Szerintem ez egy mindenképpen jó kezdeményezés volt a szocialista képviselő asszonynak, és bölcsességre vall önöktől, hogy ezt visszahívták, köszönjük szépen.

Tanárként és korábbi osztályfőnökként tudom azt, hogy egy iskola életében ezek a mozgalmak mit jelenthetnek, és tudom azt, hogy az egészséges életmódra nevelésben, illetve a környezettudatos életre való nevelésben ezek fontos kampányok lehetnek. Éppen ezért, bár lehet, hogy nagyon kis ügynek tűnik ez a dolog, de azt hiszem, hogy ebben a kis ügyben is egy előrelépést tettünk lehetővé, és azzal, hogy önök hallgattak ebben ránk, ezért mindenképpen önöket is köszönet illeti.

Hasonlóképpen egyébként, ha már azt nézzük ebben a salátában, amit én megengedek, ha megengedik ezt a profán megközelítést, akkor azt mondanám, hogy például az ügyvédekre vonatkozó szabályozás, amely az én olvasatomban sok esetben egyébként az ügyfeleket védi és a nyilvánosság megteremtését szolgálja, ez számomra szimpatikus szabályozás. Ha külön törvényjavaslatban lenne előttünk mind a kettő, akkor én biztosan megszavaznám ezeket, mert azt gondolom, hogy ez egy jó irányba tett jó lépés. Pusztán ez is megmutatja azonban azt, hogy mennyire nem jó formáját vagy módszerét alkalmazták a törvényalkotásnak, mert ha ezeket a dolgokat külön törvényben szabályozzák, akkor számos olyan ügy lenne, amelyet tud támogatni a Szocialista Párt, vagy én magam képviselőként tudom támogatni.

Polgármester úr azon felvetését, amit előzőleg hallottunk, ami az önkormányzati költségvetésre vonatkozik, szintén egy ilyen felvetésnek tartom. Nyolc évig voltam III. kerületi önkormányzati képviselő szocialista színekben, ezért pontosan tudom, milyen nehézséget okoz az önkormányzatoknak időnként ez a csapongó ad hoc jogalkotás és pénzügyi tervezés, amit a kormányzat az előző években művelt. Éppen ezért én magam például megértéssel fogadom polgármester úr szavait, mert azt gondolom, hogy ez is például egy jó irányba tett jó kezde-

ményezés lenne. Kár, hogy egy olyan saláta részeként történik, ami összességében ehetetlen.

A médiaügyekről beszélnék egy kicsit. Itt is megszoktuk már azt, hogy olyan barkácsolás történik a médiaügyekben általános tekintetben is az önök részéről, ami kicsit olyan, mint az ügyetlen autószerelő esete, amikor a barkácsolás eredménye az, hogy mindenki nyakig olajos lesz, csak az autó nem fog működni. Egy kicsit hasonló szabályozás is van előttünk. Mi a kívánatos? Kívánatos az lenne, ha azok az emberek, akik jelenleg is megélhetési problémákkal küzdenek, ismert a szám, hogy a magyar emberek 40 százaléka él nyomorszámban, a létminimum alatt, ezeknek az embereknek legalább a művelődéshez való jogát támogatnánk azzal, hogy csökkenjen vagy megszűnjön a televíziózás díja számukra. Szerintem ez egy jó kezdeményezés, hiszen nem jó, ha fizikai nyomort szellemi nyomor is követ, éppen ezért én például támogatnék egy ilyen kormányzati irányt.

Ami a lineáris szolgáltatókról szóló kezdeményezéseket érinti, ami arról szól, hogy nem kérhetnek közvetlenül pénzt a fogyasztóktól, én magam ezt a javaslatot szimpátiával szemlélem, megmondom őszintén. Ugyanakkor azonban némi ellentmondást látok, hiszen vannak olyan lineáris szolgáltatók ma is, akiknek élő megállapodásuk van a kormánnyal a tekintetben, hogy kérhetnek ilyen díjat. Nyilván ez a megállapodás akkor törődni fog és át fog alakulni. Hogy ez pontosan miként fog hatni a költségvetésre és az emberekre, azt meg nem tudom. Örülnék neki, ha például a médiaszolgáltatók kapcsán azt a néhány módosítást, amit ide elének hoztak, megfejelték volna például további módosításokkal, ami abban az irányban hat, ami a valódi probléma, vagyis hogy ma nagyon sokan, annyian nyomorban élnek ebben az országban, hogy például az alapvető televíziózással kapcsolatos díjakat sem tudják kifizetni. Én magam azt gondolom, hogy ez megoldandó feladat. Abban nem vagyok biztos, hogy ez az irány helyes.

Hasonlóan nagyon nagy szimpátiával fogadtam azt a véleményt, ami arról szólt, hogy milyen jó, hogy emelkedik a filmgyártásra fordított pénz aránya, és ez hogy támogatja majd a magyar filmgyártást. Én roppantul kedvelem a magyar filmeket, biztos, hogy barátja vagyok ennek a kezdeményezésnek. Ám azt nem látom egészen pontosan, hogy mitől nem Andy Vajna zsebébe vándorolnak ezek a pénzek. Azt gondolom tehát, hogy ha működtetünk egy olyan rendszert, ami nem arról szól, hogy színvonalas magyar filmek legyenek, hanem mindenféle hátsó szándékok vannak benne, akkor ilyen előterjesztések valójában hasonlóan ezeket a köröket szolgálják.

A postai liberalizáció kapcsán is azt gondolom, hogy önmagában megérne egy nagy átgondolást a Házban ez a kérdéskör. Nem tartom ördögtől valónak azt az elképzelést, amit itt egyébként a posta, a postai szolgáltatások átszervezése kapcsán önök idehoztak, ám az biztos, hogy nem tizenhatalmad rangú kérdésnek tartom ezt. Ha komolyan gondoljuk,

hogy beszélnünk kell a postai hatékonyság kérdéséről, ha komolyan gondoljuk, hogy a magyar postarendszerről beszélnünk kell, ebben biztos, hogy nincsen vita ebben a Házban, akkor szerintem megérne egy önálló törvényt, megérne egy önálló alkalmat, hogy ezt komolyan át tudjuk beszélni.

Mindezek miatt azt tudom mondani, hogy van néhány pontja ennek a törvénynek, amelyet, mondjuk, jó irányba tett lépésnek tekintünk, de a garanciális elemek, illetve Andy Vajna és más ügyek mellett az ügyek terheltsége miatt, hogy finoman fogalmazzak, nem tudunk jóindulattal szemlélni a fideszes korábbi rossz gyakorlat miatt. Vannak olyan ügyek, például a papírgyűjtés ügye, amelyet mi magunk mindenképpen fontosnak tartunk, és köszönjük szépen, hogy idehozták, és vannak olyan részei is ennek a salátának, ami miatt nem ehető számunkra.

Kérem önöket a továbbiakban, szerintem segítené az önök munkáját is, ha nem olyan salátát hoznának be, amelynek a fele ehető, a másik fele nem, mert akkor az egészet nem esszük meg, hanem bontjuk ezeket a salátákat elemekre, és akkor a saláta egyik részét biztosan jó szívvel el fogjuk fogyasztani, míg a többi részében a szakmai vitákat meg le tudjuk folytatni. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Ismételtlen megkérdezem képviselőtársaimat, hogy kíván-e még valaki felszólalni. *(Nincs jelentkező.)* Jelentkezőt nem látok. Az általános vitát lezárom.

Megadom a szót Kovács Zoltán államtitkár úrnak, aki kettős funkcióban - részben államtitkárként, részben előterjesztőként - válaszol az elhangzottakra. Parancsoljon, államtitkár úr!

(15.10)

DR. KOVÁCS ZOLTÁN, a Miniszterelnökség államtitkára: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Először is szeretném megköszönni azoknak a képviselőknak a hozzászólását, akik támogatták a benyújtott törvényjavaslatot, illetve annak egyes elemeit.

Néhány felszólalóra szeretnék reagálni. Az egyik észrevétel volt, hogy a törvényjavaslat elemei között nincs összefüggés. Én pedig azt állítom, hogy a szándék összeköti a javaslatokat, hiszen ez a kormányzás során begyűjtött tapasztalatokra, a szakmai szervezetek által benyújtott igényekre, a felmerült problémákra a lehető legrövidebb időn belül, a lehető leg szélesebb körben történő megoldási javaslatokat tartalmazza. Éppen ez a kormány gyakorlati tevékenységének a lényege: azonnal reagál a problémákra. Ráadásul a szakmai szervezetekkel történt egyeztetés is, és azoknak jó néhány elemét beépítettük a törvényjavaslatba.

A másik ilyen felmerült probléma volt az ellenzéki képviselők részéről, Tukacs, Staudt és Szelényi képviselők részéről, akik - már nincsenek egyébként a teremben - a költségvetési törvény benyújtása határidejének a módosítását kifogásolták. Szeretném elmondani, hogy jelentős tévedésben vannak. A választás évében ez mindig október 15-e. Tehát az egytévés állítás, miszerint az önkormányzati választásokhoz igazítanánk. A választás évében mindig más a dátum, mint az általános rendszerben. Arról nem is beszélve, hogy célszerű arra törekedni, hogy a javaslat minél közelebb kerüljön a gazdasági évhez, hiszen így még inkább kiszámíthatóbbá válnak az elemzések, illetve az azt tartalmazó számsorok.

Tisztelt Képviselőtársaim! A jobbkios képviselők közül Volner János a földtörvényről beszélt. Semmi köze nincs az előterjesztéshez, nem a földtörvényről van szó. A földnek nem minősülő ingatlanokról szól a törvény, és a lakástörvény módosítását tartalmazza. Ez a törvényjavaslat 1/A. § (1) bekezdésében található. Tehát teljes félreértésen alapul Volner János felszólalása - aki már szintén nincs itt, de a jegyzőkönyv kedvéért azért szeretném rögzíteni.

Ugyancsak a jobbkios képviselők a posta partnerszervezetei kapcsán privatizációt emlegettek. Itt ezek teljesítési segédként szolgálnak a posta számára, és csak olyan településeken, ahol ennek gazdasági, szervezési indokai fennállnak. A cél, hogy a posta magasabb színvonalon láthassa el a tevékenységét, a törvény pedig kimondja, hogy a partnerszervezetek bevonása nem jelentheti az egyetemes szolgáltatás sérelmét.

Ami pedig az Eximbankkal kapcsolatos felszólalásokat illeti, van valami bája annak, amikor a szocialista képviselők, akik a pártállami rendszerben is exponáltak magukat, aggódnak a pártállami tisztség és a végrehajtó hatalom összefüggéseit illetően. Azt gondolom, hogy nem a hovatartozás, hanem mindig a szakértelem és a teljesítmény alapján kell megítélni azokat a szereplőket, akik bekerülnek egy-egy rendszerbe. *(Dr. Józsa István: Nocsak, nocsak! - Heringes Anita közbeszólása.)* Előbb kellett volna elmondani, képviselő asszony, volt rá lehetősége!

Tisztelt Képviselőtársaim! A Fejlesztési Bank körül zajlott még jelentős vita. Azt gondolom, leszögezhető, hogy nemcsak banki tevékenységgel foglalkozik az MFB, hanem tulajdonosjog-gyakorlással is, hiszen földgáz-kereskedelemmel foglalkozó céget alapít és működtet.

Ez egyébként az átláthatóságot is segíti, hiszen egy állami cégtulajdonosi rendszerről van szó, ennek finanszírozási helyzete nyilvános. Az új cég kiegészíti az MVM tevékenységét; az MFB a gázipari területen eddig is jelen volt, résztulajdonosa a szőregi gáztárolót tulajdonló cégnek, és részt vesz az észak-déli gáztranzitot megoldó társaságban is. Ha visszaemlékszünk, jó néhány esztendővel ezelőtt - leegyszerűsítve - a szocialisták üres kasszát adtak át az MFB-ben, előre lekötöttek pénzeket, determináltak

pénzeket, mi pedig tulajdonosként használjuk a Fejlesztési Bankot.

A papírgyűjtés volt, látom, a legnagyobb sláger-téma, mindenki gyűjtött vagy úttörő-, vagy később diákkorában papírt. Ez valóban egy jó buli volt, ahogy annak idején a diákok elmondták, és mondhatom én is, aki részt vettem benne, ez egy örömteli pillanat volt. Soha nem veszélyeztette egyébként a papírgyűjtést semmi, a szabályozást ebben a törvényjavaslatban rendbe tesszük, és innentől kezdve diákként mindenki annyi papírt gyűjthet, amennyit csak tud.

A műsorszolgálati díj merült még fel Schmuck Erzsébet képviselő asszony és Kiss László által említve. Szeretném elmondani, hogy nem nőhetnek a műsorszolgálati díjak, még akkor sem, ha az önök által favorizált médiacégek ezt szeretnék, legyenek ebben nyugodtak - ezt szolgálja a törvényjavaslat.

Tisztelt Képviselőtársaim! A médiatörvényről volt még szó.

A postatörvényről már beszéltem.

A 98 százalékos különadóról szóló módosító rendelkezések lényegi pontjai az uniós joggal és a bírósági döntésekkel való harmonizációt szolgálják.

A szövetkezeti hitelintézetekről szóló jogszabályváltozás pedig az Alkotmánybíróság vonatkozó határozatainak való megfelelést szavatolja.

Az egyszerűsítés és ésszerűsítés a célja az Eximbankról, az MFB-ről, a Szerencsejáték Zrt.-ről és a földgázellátásról vagy az imént említett hulladékkezelésről szóló módosításoknak. Ezzel együtt az egyes részletszabályok olyan kérdéseket ölelnek fel, amelyek külön-külön is stratégiai jelentőséggel bírnak.

A szövetkezeti hitelintézetekről szóló törvény módosításával megteremtődik annak a lehetősége, hogy a takarékszövetkezeti szektor még versenyképesebb legyen, és még kevésbé történjenek olyan balesetek, mint amilyenekről mindannyian értesülhetünk; akár az Orgoványi Takarékszövetkezetet vagy más hitelintézetet is említhetnék.

A földgázellátásról szóló rendelkezések megváltoztatásával, ahogy az imént már reagáltam a felszólalásra, a földgázellátás még biztonságosabbá válik.

Ezeknek a szempontoknak, illetve az általam tett reagálásoknak a figyelembevételével kérem a tisztelt Házat, hogy fogadja el a törvényjavaslatot. Köszönöm szépen, elnök úr.

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Tájékoztatom önöket, hogy módosító javaslatok benyújtására mai ülésnapunk végéig, tehát még mintegy 25-30 percig van lehetőség.

Tisztelt Képviselőtársaim! Mai napirendi pontjaink tárgyalásának végére értünk. Most a **napirend utáni felszólalások** következnek.

Napirend utáni felszólalásra jelentkezett az LMP képviselőcsoportjából Schmuck Erzsébet képviselő

asszony: „Az ózonvilágnap margójára” címmel. Megadom a szót, parancsoljon!

SCHMUCK ERZSÉBET (LMP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Felszólalásom tárgya egy valós, XX-XXI. századi történet, amely akár sikertörténet is lehetne, de jelentősége ezen a műfajon messze túlmutat. A kormánynak cselekednie kellene. Ha ezt nem teszi, a mi feladatunk, hogy felhívjuk erre a figyelmet.

Az ügy lényege nagyon egyszerűen összefoglalható. Hogyan idéz elő sok-sok csekély jelentőségűnek ítélt környezetterhelés olyan globális szintű veszélyt, amelynek kedvezőtlen hatása ránk is egészségkárosodást, akár halálos kockázatot jelent? Hogyan lehet, lehetett ezt a veszélyt felismerni, együttműködéssel és összefogással visszafordítani? Mi a szerepe ebben a tudomány, a politika, a gazdaság és a civil társadalom közreműködésének? Hogyan tehetjük volna ezt még hatékonyabban társadalmi, gazdasági és környezeti szempontból? Hogyan fogalmazható meg a magyar kormány jelen és jövőbeni felelőssége e kérdésben nemzeti és globális kitekin-téssel?

De miről is van szó valójában? Az ózonréteg, amely a sztratoszféra ózontartalmú része, képes a Napból érkező, az élővilág szempontjából káros ultrabolya sugárzás elnyelésére. Az ózon magas ultrabolyasugárzás-csökkentő hatása nélkül nem létezne szárazföldi élet. A túlzott mértékű ultrabolya sugárzás darabokra törheti az élő szervezetek DNS-ét, felbonthatja a sejtjeinkben lévő kémiai kötések. Az ipari fejlődés és a fogyasztói társadalom következményeként számos olyan termék vált általánossá, amely az előállítás vagy használata során az ózonréteg lebontásáért felelős anyagok kibocsátásához vezetett; példaként említsük csak az aeroszolatokat, a műanyag habok gyártását, a hűtéstechnikát, egyes oldószereket, talajfertőtlenítő szereket.

(15.20)

A gond nem feltétlenül a célkitűzésekkel, a mindennapi élet megkönnyítését célzó árukkal volt, hanem a megoldás mikéntjével. Mert a világszerte alkalmazott szerek kibocsátása összességében az életünket óvó ózonréteg elvékonyodásához, az ózonlyuk kialakításához vezetett. A káros sugárzás miatt megvakuló fókák ügye talán nem mindenkit hoz lázba, de az már igaz, hogy a bőrrák sok ezer embertársunk halálát okozza még most is és a jövőben is. Számos olyan foglalkozás van, ahol csupán a pusztán munkavégzés is fokozott, veszélyes kitettséget okoz.

Ennek felismerése a sztratoszferikus ózonréteg védelméről szóló 1985. évi, Bécsben aláírt egyezményhez és a montreáli jegyzőkönyv ratifikálásához vezetett, amelynek eredményeként világméretű összefogás született. A politikai döntés nyomán az

ózonlebontó anyagokat, az azokat tartalmazó termékeket kivonták a termelésből és a forgalomból. Az eredmény magáért beszél: jelen évezred közepére esélyünk van az ózonréteg helyreállítására. Ez jó hír, még akkor is, ha mára tudjuk, a helyettesítő anyagok az éghajlatváltozást okozó üvegházhatást erősítik, így e kettős hatást mostantól együttes erőfeszítéssel kell kezelnünk. Mégis ez ügyben egy példaértékű együttműködés mindenki hasznára valósult meg.

Magyarország ekkor az elsők között volt az egyezmény ratifikálásában és a megvalósításban. Vajon ez most is így lenne? A kétség bennünk ott van, hogy nem lenne megfelelő politikai akarat, és hiányzik a környezetvédelem megfelelő intézményrendszere. A környezetügy intézményrendszere a rendszerváltás előtti szintre süllyedt, mára már nemhogy környezetvédelmi minisztérium nincs, de az előző kormányzati ciklushoz képest, amikor még legalább a környezetvédelemnek önálló államtitkársága volt, ma már csak egyik feladata az illetékes államtitkárnak. De ami a legszomorúbb, hogy a rendszerváltás utáni két évtized alatt kiépült köz-igazgatási, intézményi, kutatási és civil rendszer 2010 óta darabjaira hullott, sőt jelentős része megsemmisült. A környezetügy jelenlegi intézményi és személyi feltételei nemhogy a jövő kihívásait, de még a jelen problémáit sem tudják kezelni. Magyarország kiváló adottságú, sok természeti értékkel és adottsággal, ugyanakkor fokozott környezeti érzékenységgel és sérülékenységgel bíró ország. Ilyen körülmények között ma már majdnem megszűntnek tekinthetjük a környezetvédelmet - de akkor mi biztosíthatja a saját és gyermekeink egészséges környezetéhez való jogát?

Mára nemhogy a jobbitáshoz szükséges beavatkozások, de a meghozandó döntésekhez szükséges alapadatok és információk előállításához sincsenek meg a szükséges feltételek, a nemzetközi együttműködés kapcsolatrendszerét nem is említve. Lehet, hogy a sikertörténet számunkra... *(Az elnök kikapcsolja a képviselő mikrofonját.)*

ELNÖK: Bocsnát, képviselő asszony, de öt perc az időkeret, ön már egy perccel ezt túllépte. Én hallgattam, mert a témát magam is fontosnak tartom, de sajnos nincs lehetőségem több időt adni.

SCHMUCK ERZSÉBET (LMP): Elnézést. Köszönöm a figyelmet. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! A kormány képviselője jelezte, hogy írásban kíván válaszolni az elhangzottakra.

Ugyancsak az LMP frakciójából napirend utáni felszólalásra jelentkezett Ikotity István képviselő úr: „Az LMP biztosítaná a helyi közösségek részvételét és beleszólási jogát az oktatási kérdésekbe” címmel jelentkezett napirend utáni felszólalásra. Megadom a szót. Parancsoljon, képviselő úr!

IKOTITY ISTVÁN (LMP): Elnök úr, köszönöm a szót. Tisztelt Ház! Az önkormányzati választásokon a települések lakosai fogják eldönteni, hogy milyen helyi képviselőket, vezetőket választanak maguknak. Az önkormányzati választás nyújtja az egyik legfontosabb lehetőséget a közösségeknek, hogy beleszólhassanak a helyi politikába, amely az őket érintő mindennapos problémákra nyújt válaszokat. A demokrácia egyik legfontosabb feltétele, hogy azt helyi szinten, egy-egy lakóközösség életét meghatározva is lehet művelni. Ennek a beleszólásnak a lehetőségét a Lehet Más a Politika határozottan javítaná, mi a részvételiségben hiszünk: a döntéseket közelebb kell vinni az emberekhez.

Az elmúlt négy év tendenciája ugyanakkor sajnos pont az ellenkező irányba mutat. Az önkormányzatoktól elvették az intézményeket, az önkormányzatiság kiüresedett. Így történt az oktatási intézményekkel is, az önkormányzatok fenntartásában szinte semmilyen oktatási intézmény nem maradt. Való igaz, hogy a rendszerváltás után létrejövő önkormányzati iskolafenntartási modell súlyos egyenlőtlenségeket szült, elsősorban a folyamatos pénzhiány miatt, amelynek az egész társadalom látja kárát az iskolapadból folyamatosan kikerülő több tízezer, később a munkaerőpiacon nem vagy csak nagy nehézségek árán és rossz feltételek között elhelyezkedni tudó fiatal személyében. Magyarország nem lehet addig sikeres ország, amíg ezek az egyenlőtlenségek nem mérséklődnek.

Többek között erre az egyenlőtlen és igazságtalan helyzetre adott válasz volt az iskolák állami fenntartásba vétele. Sikertörténet azonban átesni a túllátható, Európa leginkább központosított, túllátható oktatási rendszere jött létre, ahelyett, hogy az arany középutat kereste volna meg a kormányzat. Az LMP szerint az nyújtana megoldást minderre, ha biztosítaná a településeknek, hogy amennyiben erre felkészültek és ezt szeretnék, akkor kaphassák vissza az iskoláikat, amihez az államnak a megfelelő forrásokat természetesen biztosítania kellene. Az elmúlt négy év államosítását súlyos forráskivonás is kísérte, ami a működési kiadásokat illeti, már csak ezért sem lehet sikeres az oktatási egyenlőtlenségek kiegyenlítése.

A súlyos minőségbeli egyenlőtlenséget ki kell javítani, ki kell egyenlíteni, de nem feltétlenül a mindenre kiterjedő államosítás az egyetlen út. Ezen túl nem lehet sikeres egy olyan oktatási rendszer, amely nem enged a helyi közösségeknek beleszólást saját iskoláik életébe, legalább egy bizonyos szintig. Az oktatás közügy, mégpedig ugyanúgy helyi ügy is. Helyi problémákra, igényekre és szükségletekre bizonyos mértékben a helyi megoldásokat is meg kell adni. Nem lehet kizárólag felülről, a Szalay utcából irányítani, mindent az államtitkár dolgozószobájában eldönteni.

A túl merev és centralizált oktatási rendszer lelassítja az ügymenetet, megöli a kezdemé-

nyezéseket, nem ad teret a helyi innovációnak, amire pedig nagy szüksége lenne az oktatási rendszernek. Autonómia, szabadság és bizalom nélkül nincs sikeres oktatás. Nem szabadna megkötni a pedagógusok kezét, ahogy teszik most a tankönyvrendszer államosításával. Az oktatáspolitikából nem lehet kihagyni az önkormányzatokat, a helyi lakosokat, a pedagógusokat, a szülőket és a diákokat. Nem csupán a demokrácia alapelve, a részvételiség követeli meg, hogy vonjuk be az érintetteket is a döntések meghozatalába, hanem az elmúlt évek tapasztalata is megmutatta, mivel jár, ha kihagyjuk őket. Gondoljanak csak a folyamatos igazgatókinevezési botrányokra, most legutóbb a miskolci Kazinczy Ferenc iskolában, de említhetném a bajai Jelky András Szakiskolát is.

Az LMP éppen ezért javasolta korábban és javasolja ismét a települési oktatási kerekasztalok felállítását. A jelenlegi jogszabályi környezetet átmeneti adottságnak tekintve legalább a döntések meghozatalába vonjuk be az oktatásügy összes szereplőjét; mondhassák el véleményüket, hadd segítsenek egymásnak a mindennapos működési problémák megoldásában. Erre kell egy közös felület, egy közös fórum.

A helyzet tarthatatlanságát a kormányzat is érzékeli, a Klebelsberg Intézményfenntartó Központ átszervezése napirenden van, de kerüljön akárhová is a KLIK, nem ér az egész semmit, ha a helyi közösségek részvételi és beleszólási jogát nem rendezik. Ennek hiányában nincs sikeres oktatási rendszer, és végeredményben nincs sikeres ország sem. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tájékoztatom képviselő urat és képviselőtársaimat, hogy a kormány képviselője jelezte, nem kíván válaszolni az elhangzottakra.

Napirend utáni felszólalásra jelentkezett az MSZP képviselőcsoportjából Kiss László képviselő úr: „Balázs Lajosról, egy igaz emberről” címmel. Parancsoljon, képviselő úr!

(15.30)

KISS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót. A hozzászólásomból majd ki fog derülni, hogy mitől országos ügy, amiről szeretnék beszélni. Vannak emberek, akik élnek abban a korban, amelyben születnek, vannak olyan emberek, akik csak túlélnek a mindennapokat, de vannak olyanok is, akik alakítanak a világon, amelyben élnek. Egy ilyen személyről szeretnék a tisztelt Háznak most beszélni, Balázs Lajosról.

1984-ben mérnökként ment nyugdíjba a Ganz Villamossági Művek kiváló dolgozójaként. Békásmegyeren élt, ezért a saját szemével látta azt, miként szegényednek el, hogyan vesztenek talajt az itt élők.

A 80-as évek vége, a 90-es évek eleje meghozta a régóta ismeretlen munkanélküliséget a térségben, és egyre nagyobb méreteket öltött Békásmegyeren a bűnözés. Természetesen a leginkább kiszolgáltatott helyzetbe ekkor is a fiatalok kerültek. Balázs Lajos látta ezt, ezért, hogy megálljt parancsoljon a fiatal korosztály leszakadásának, úgy gondolta, tennie kell. Tudta, hogy a tudás emelheti ki a fiatalokat a helyzetükből, ezért a Hímző utca 11. szám alatt hozta létre a napjainkban is működő Ganz Ifjúsági Műhelyt, azzal a szándékkal, hogy a céltalanul az utcákon kószáló gyerekek értelmesen töltsék a szabadidejüket.

A műhely makettező, modellező, elektronikus szakköré vált, amely 1997-ben egyesült a békásmegyeri lakótelep amatőr számítástechnikai klubjával. Itt az érdeklődő fiatalok elméleti, műszaki és gyakorlati ismereteket sajátíthattak el. A mindennapos programok mellett nyári táborokat is szervezett, ahová azok is elmehettek nyaralni, akiknek anyagi helyzete ezt egyébként nem tette lehetővé. Bár a rendszerváltást követően a Ganz Művek privatizációja nyomán elvesztette a klub az anyacég támogatását, Balázs Lajos aktivitásának köszönhetően újabb és újabb támogatók jelentek meg, mert hittek Balázs Lajos álmában, a tanult, dolgozó fiatalban.

Hogy mennyire jól működött ez a kezdeményezés, jól mutatja, hogy a III. kerületi rendőrkapitányság folyamatosan a kezdeményezés mellett állt, mert érezhető volt az, hogy a fiatalok számára az, hogy értelmes tevékenységgel tudják az idejüket tölteni, milyen pozitív hatással járt. A tevékenysége olyan mintává vált, hogy Kanadában is alakítottak hasonló ifjúsági klubot, és ettől válik ez országos jelentőségűvé. Hiszen, ha belegondolunk, hogy egy olyan ország, amely hatalmas civil hagyományokkal rendelkezik, Kanada Magyarországra jön tanulni, sőt elviszik Balázs Lajost egy tanulmányútra, hogy mutassa meg, hogyan lehet ezeknek a fiataloknak értelmes munkát, jövőt kínálni, az mindenképpen egyedülálló ebben az országban.

A műhely statisztikája szerint működése nyomán mintegy 10 ezer fiatal vett részt az évek során ebben a tevékenységben. Tízezer fiatal lett nyitott a műszaki tudományok iránt, ezeknek a fiataloknak a zöme azóta a mai napig mérnökként, tanárként vagy a műszaki pálya iránt nyitott emberként dolgozik.

Tevékenysége elismeréseképpen Balázs Lajos az óbudai szocialista képviselők kezdeményezésére, a képviselő-testület egyhangú szavazatával 2011-ben Pro Óbuda díjban részesült. Azt hiszem tehát, joggal mondható el, hogy egy igaz emberről beszélünk, aki életének minden egyes szakaszában a közösségért, utolsó szakaszában pedig a békásmegyeri fiatalokért dolgozott. Nélküle, joggal mondható, hogy árvák lettek volna ezek a fiatalok. Sajnos 2012-ben Balázs Lajos örökre befejezte ezt a munkát. Jól mutatja megítélését az, hogy halálakor egy tisztelője így emlékezett meg róla; szó szerint szeretném idézni, mert azt gondolom, nagyon illik Balázs Lajosra: „Én úgy

nőttem a Ganz műhely közelében, hogy mindennap láttam őt, csodáltam a műhely kirakatát. Aztán nekem is lettek gyerekeim, és ők ugyanúgy ott álltak mindennap a műhely kirakatában. Lajos bácsi minden egyes alkalommal integetett nekik, s mikor végre a gyerekek betöltötték a 7. életévüket, ők is tagjai lettek annak a remek kis közösségnek.”

Tisztelt Ház! Büszke vagyok rá, hogy ismerhettem Balázs Lajost, az igaz embert. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Ugyancsak napirend utáni felszólalásra jelentkezett az MSZP képviselőcsoportjából Demeter Márta képviselő asszony: „A NATO-csúcs margójára” címmel. Megadom a szót, parancsoljon, képviselő asszony!

DEMETER MÁRTA (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Hende Csaba 2010 májusában, a miniszteri kinevezése előtt úgy nyilatkozott, hogy a működéshez szükséges források a honvédelem számos területén hiányoznak. Az, hogy a 2010-es állapotok megítélése tekintetében a miniszter diagnózisa mennyiben volt helytálló, vita tárgyát képezheti. Az azonban vitán felül áll, hogy 2010-hez képest jelentősen csökkent a védelmi költségvetés. Nemcsak reálértéken, de nominálisan is tízmilliárdokkal költ kevesebbet az Orbán-kormány a honvédelmi célokra, mint ahogy elődei tették.

A védelmi kiadások aránya döbbenetes módon nem éri el még a GDP 0,8 százalékát sem. Az erőteljes kormányzati propaganda sem képes elfedni a Magyar Honvédséget sújtó megszorító politika elszomorító következményeit. Ilyen a katonai létszámának csökkenése, érdemi haditechnikai fejlesztésekre nem került sor, az eszközpark pedig tovább amortizálódott. Mára sajnos kézzelfogható, amire évek óta hívjuk fel a figyelmet: a honvédelmi költségvetés drámai megnyirbálása óriási felelőtlenség volt a jelenleg regnáló honvédelmi politikai vezetés részéről.

Eközben az elmúlt hónapokban régióink biztonsági helyzete jelentős mértékben megváltozott, és sajnos korántsem kedvező irányba. Ez minden környékbeli országot és magát a NATO-t is eddigi stratégiája átértékelésére kényszeríti. Ebben a helyzetben Magyarország biztonsága szempontjából elemi érdek a Magyar Honvédség további amortizációjának azonnali megállítása. Ha ezt az elemi nemzeti érdeket a kormány önmagától nem ismerte volna fel, talán a biztonsági fenyegetésekre érzékenyebben reagáló NATO-szövetségeseink rádöbbenették erre. Valószínűleg ennek tudható be, hogy a szeptember elején Walesben megrendezett NATO-csúcs után Orbán Viktor miniszterelnök bejelentést tett a védelmi kiadások emeléséről. Igaz, ennek mértékéről és ütemezéséről nem tett említést, csupán annyit mondott, hogy erről majd a magyar parlamentnek kell döntenie.

Évek óta azzal takarózik a kormány, hogy 2016-tól majd a GDP 0,1 százalékával emelik a költségvetést. Ez a rendkívül alacsony szám is egyértelműen mutatja, hogy a kormány nincs tisztában azzal, hogy az elmúlt évek hibás honvédelmi politikájával milyen súlyos károkat okozott a honvédség működésében.

A honvédség költségvetésének azonnali markáns emelésére van szükség. A kormány és a honvédelmi vezetés folyamatos hibáit és felelőtlen döntéseit előszeretettel próbálja hangzatos szavak és minősített adatokra való hivatkozás mögé rejteni. Itt az ideje, hogy a honvédelmi vezetés végre felelős döntéseket hozzon.

A megváltozott biztonsági környezetre figyelemmel az MSZP már régóta szorgalmazza a védelmi költségvetés azonnali, legalább a GDP 1 százalékát elérő megemelését. Egy ennek megfelelő kormányzati döntést örömmel üdvözlönnénk. Fideszes képviselőtársaim pedig valószínűleg ugyanúgy szó nélkül fogják megszavazni az emelésről szóló javaslatot, mint a korábbi években a védelmi kiadások történelmi mélypontra csökkentését. Ezért lényegében egyetlen kérdés maradt: a kormány valóban elkötelezett-e a védelmi kiadások nem távoli jövőbe vesző, hanem azonnali és érdemi növelésére?

Elvárjuk, hogy mielőbb érdemben emeljék meg a Magyar Honvédség fejlesztésére és működtetésére fordítható források nagyságát. Köszönöm a figyelmet. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Tájékoztatom képviselő asszonyt, hogy a kormány képviselője jelezte, írásban kíván válaszolni az elhangzottakra.

„Vörösiszap-katasztrófa - négy év számvetése” címmel a Jobbik-képviselőcsoportból Kepli Lajos képviselő úr jelentkezett napirend utáni felszólalásra. Parancsoljon, képviselő úr!

KEPLI LAJOS (Jobbik): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Államtitkár Úr! Nagyon örülök neki, hogy napirend utáni felszólalásomon még jelen van a kormány képviselőjeként Kovács Zoltán, aki maga is Veszprém megyei kormányzati politikusként ott volt akkor a Tornapatak partján, amikor a vörösiszap-katasztrófa bekövetkezett, és egy megáradt vörös folyóként hömpölyögve elöntötte Kolontár, Devecser és Somlóvásárhely településeket 2010. október 5-én.

(15.40)

A katasztrófa során - ezek már sokszor ismertett számok -, tudjuk, hogy 40 négyzetkilométeren terült szét ez a mérgező, lúgos folyadék, a vörösiszap, tíz ember meghalt, több mint kétszáz ember megsérült, a gazdasági és ökológiai károk pedig egyszerűen felbecsülhetetlenek.

Akkor ott, a vörösiszap-katasztrófa helyszínén egymásra licitálva ígérték kormánypárti politikusok, hogy bűn nem maradhat büntetlenül, azonban négy év után a mai napig is azt látjuk, hogy még csak elsőfokú ítélet sem született a büntetőügyben. Nyilvánvaló, hogy ez nem kormányzati hatáskör - tegnap egy interpellációmát vissza is utasította a kormány erre hivatkozva -, de azért az mégiscsak felháborítja az emberek igazságérzetét, hogy ennél sokkal kisebb súlyú ügyekben is hamarabb tudnak ítéleteket hozni. Nyilvánvaló, hogy várják az emberek továbbra is, hogy valamiféle büntetőítélet szülessen ebben az ügyben.

S még sok minden mást is várnak, hiszen az elmúlt években egyre több károsult nyert jogerősen pert a MAL Zrt.-vel szemben, azonban a kártérítési összegek kifizetése a mai napig nem történt meg. A MAL Zrt. felszámolás alatt van, és helyére az a Nemzeti MAL Zrt. került, egy állami tulajdonú cég, amely azonban nem tartja magát jogutódnak, a MAL Zrt. jogutódjának, így a megítélt kártérítésekért nem tud anyagi és egyéb jogi felelősséget vállalni, a MAL Zrt. felszámolója pedig nem tud arra vonatkozóan tájékoztatást adni, hogy a károsultak mikor kapják meg a nekik jogerősen megítélt kártérítést.

Azt is tudjuk, hogy a Magyar Kármentő Alapban felgyűlt mintegy 2 milliárd forint összeget a három település kapta meg, és ebből közintézmények újultak meg, térkövezésre, parkosításra és egyéb infrastrukturális beruházásra jutott, azonban a károsultak közvetlen kártérítésére nem. A kérdésem az, hogy mi lesz ezekkel a kártérítésekkel. Marad-e a MAL Zrt.-nek arra vagyona, vagy van-e arra lehetőség, hogy ha a MAL Zrt. ezért nem tud helytállni, akkor a kormány helytáll a jogerősen megítélt kártérítési összegek kifizetése tárgyában? Ugyanis van némi felelősség abban, hogy a vörösiszap-katasztrófa bekövetkezése után a MAL Zrt. számláját csak késéssel zárolták, a MAL Zrt. tulajdonosainak a magánvagyonát pedig egyáltalán nem. Ezzel nyilvánvalóan lehetőséget nyújtottak arra, hogy az anyagi lehetőségek már akkor romoljanak a leendő kártérítések kifizetésére.

Ezen kívül a kárigényük után 1 százalékos, legfeljebb 200 ezer forintos illeték megfizetésére is kötelezték a károsultak a nem vagyoni kárigény után is, s ezenkívül szakértői díjakat is megfizettek, de továbbra sem látják az alagút végét. A felszámolási lista élén a törvény alapján a különböző hatóságok és bankok állnak, a felszámolóbiztos; a környezetvédelmi bírság kifizetése továbbra is a levegőben lóg, az egyszerű emberek pedig, akik önhibájukon kívül szenvedtek kárt, valahol a sor végén kullognak. Miért ők vannak a sor legvégén, és miért ők a legutolsók akkor, amikor a kártérítéseket ki kell fizetni?

További kérdés, hogy kaphatnak-e illetékmentességet az iszapkatasztrófa károsultjai a károkozóval szemben kezdeményezett perben, vagy esetleg átválalja-e valaki tőlük ezeket a perköltségeket. Sokszor vagy legtöbbször nem jómódú, nem jó anyagi hely-

zetben lévő emberekről van szó, tehát ezek a kérdések, ezek a felvetések mindenképpen indokoltak, hiszen attól még, hogy négy év eltelt, ezek a kérdések nem zárultak le, ezek továbbra is nyitott kérdések. Amennyiben abban a szerencsében van részem, hogy államtitkár úr válaszolni fog a napirend utáni felszólalásomra, azt kérem tőle, mellőzzük azt a sokszor bevett fogást, hogy ez most egy kampányfogás lenne a részünkről, önkormányzati kampányfogás, hiszen a katasztrófa negyedik évfordulójánál tartunk, és minden évben az évforduló környékén elmondtam, felháborító, hogy továbbra sincs ítélet, és hogy a levegőben lógó kártérítési ügyekkel valamit kezdeni kell. Ezért álltam fel most is, és a vörösiszap-katasztrófa károsultjainak érdekében és a magyar emberek érdekében fel fogunk állni mindaddig, amíg nem születik megnyugtató ítélet és megnyugtató rendezése ezeknek a kártérítési ügyeknek. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Megkérdezem Kovács Zoltán államtitkár urat, hogy kíván-e válaszolni az elhangzottakra. *(Dr. Kovács Zoltán jelzésére:)* Igen. Megadom a szót. Parancsoljon, államtitkár úr!

DR. KOVÁCS ZOLTÁN, a Miniszterelnökség államtitkára: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselő Úr! Az itt elhangzottakkal, azok tényszerűségét illetően, részben egyetértek. Egyetértek azzal, hogy valóban négy éve folyik a per, és nem született elsőfokú ítélet. De tudjuk, hogy Magyarországon van néhány olyan másik per is, ahol nem született négy esztendő alatt még elsőfokú ítélet sem. Ez nem a kormány kompetenciája, hanem az igazságszolgáltatásé. A kormány mindent megtett annak érdekében, hogy a perek gyorsítását elősegítse. Ez ügyben az igazságügy-miniszter, Trócsányi László a Be., illetve a Pp. új kodifikációjáról beszélt a meghallgatása során, amely szerint ennek a gyorsítását kívánja elősegíteni a hivatalba lépését követően.

Szeretném tájékoztatni a képviselő urat, hogy az állam Vecsér, Kolontár és Somlóvásárhely vonatkozásában rendkívüli módon helytállt, hiszen még a kártérítési pereket megelőzően, azonnal több mint 30 milliárd forintot költött ezekre a településekre, azonnal a segítségére sietett az ott élő állampolgároknak. A tényleges károkat kifizette; alapvetően azok a perek vannak folyamatban, amelyek a legnehezebben megítélhető perek, a nem vagyoni károk iránti perek. Azt pedig, hogy a MAL Zrt. felszámolási eljárásba kerül, nem lehetett tudni a katasztrófa idején.

Ami a jogerős ítéletet illeti: valóban, néhány jogerős ítélet már született.

A Kármentő Alapot is megemlítette a képviselő úr. Szeretném elmondani, hogy a Kármentő Alap meghosszabbított határideje is, amely szerint be kell hogy fejezze a tevékenységét, több mint egy eszten-

deje lejárt. A Kármentő Alap egyébként mintegy 300 millió forint személyi kárt fizetett ki, a többi volt a közösségi kár. A jogszabálynak megfelelően járt el a Kármentő Alap mint testület, és ennek megfelelően került sor ott a helyreállításra, amely az egész közösséget szolgálta.

Tisztelt Képviselő Úr! Azt gondolom, valóban el kell gondolkodni, hogy a hátralévő, talán a leginkább személyhez kötött, de mégis talán a legkisebb volumenű jelentő károk ügyében mi a következő lépés, de azt gondolom, hogy az államot illetően nem lehet rossz szóval illetni a kormányzatot, hiszen azonnali segítséget nyújtott, a tényleges károkat kifizette, lakóparkot épített, utakat tett rendbe, és a Kármentő Alapból is személyi és tényleges károk kifizetésére

került sor. Az ítélezést pedig, azt gondolom, hogy a Legfelsőbb Bíróság elnöke cím helyett a Kúria elnökének kell majd címezni.

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Képviselőtársaim! A napirend utáni felszólalások végére értünk. Tájékoztatom önöket, hogy az őszi ülészak **következő ülésére várhatóan szeptember 24-én kerül sor.**

Megköszönöm munkájukat, köszönöm a jegyzőkönyvvezetést, a hivatal munkatársainak a segítségét.

Az ülést bezárom. Viszontlátásra!

(Az ülés 15 óra 48 perckor ért véget.)

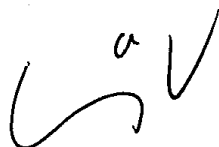
Földi László s. k.
jegyző

Hiszékeny Dezső s. k.
jegyző

Mirkóczki Ádám s. k.
jegyző

Dr. Tiba István s. k.
jegyző

A kiadvány hitelül:

Dr. Bárány Tibor
az Országgyűlés Hivatala törvényhozási főigazgató-helyettese

Szöveghű jegyzőkönyv
Felelős kiadó: dr. Such György, az Országgyűlés főigazgatója
Szerkeszti és előfizetésben terjeszti: az Országgyűlés Hivatala,
Törvényhozási Igazgatóság, Jegyzői Iroda
Budapest, V. Kossuth tér 1-3.
Postacím: 1357 Budapest, Pf. 4
Telefon: 441-4222
Telefax: 441-4599
Nyomda: MULTISZOLG Bt., Vác
MINDEN JOG FENNTARTVA!
ISSN: 2064-6666 (Nyomtatott)
ISSN: 2064-8367 (Online)